

Кони Мейсън



ИРИС
КНИЖАНОТЕКА

Господарят на
Дяволския остров

КОНИ МЕЙСЪН ГОСПОДАРЯТ НА ДЯВОЛСКИЯ ОСТРОВ

Превод: Славянка Мундрова

chitanka.info

Затвор, корабокрушение, нападение на акула...

Дали Ив не скача от тигана в огъня, когато един полугол непознат я спасява от бурното море? Капитан Никълъс Скот е разбойник, който не пропуска никоя възможност, независимо дали става дума за богата плячка, или съблазняване на благовъзпитана дама. А той съвсем ясно дава да се разбере, че смята да се възползва от младата корабокрушенка.

Цялото бъдеще на Ив зависи от доброто ѝ име. Но когато Никълъс отказва да я заведе при бъдещия ѝ жених, а уханните бермудски ноци навяват безброй изкушения, тя не може да устои на съблазните, предлагани от господаря на Дяволския остров...

ГЛАВА 1

1775, Бермуда

По-рано известен като Дяволския остров

Никълъс Скот се питаше още колко може да издържи тя. Съдейки от безпомощните тихи звуци, които издаваше, любовницата му щеше всеки момент да се пръсне, ако той не я остави да свърши скоро. Мускулите ѝ започнаха да се стягат. Тя изви гръб.

Освобождаването на Магделин винаги караше цялото ѝ тяло да се мята в трескави вълни като красива риба, попаднала в капан. Той обичаше да я измъчва, отпускаше влакното, преди да я дръпне назад към мрежата си. Ник пое едно стегнато зърно в устата си и го ухапа достатъчно силно, за да спре дъха ѝ.

Тя повдигна ханша си и притисна горещото си хълмче към ръката му. Този път я беше хванал идеално. Той се усмихна удовлетворен, когато умелите му пръсти я поведоха към кулминацията ѝ. Всеки мъж, който успява да накара любовницата си толкова дълго да танцува на ръба на насладата, имаше право да проявява самодоволство по повод креватните си умения.

Тя се изви към него и праметна крак през ханша му, прокарвайки гладката си пета по извивката на седалището му и надолу по задната повърхност на бедрото му.

Тестисите му запулсираха и се свиха на стегнати възли. Малката хитруша също си имаше собствени умения.

Ник жадуваше да се зарови в мекотата ѝ, но за него беше въпрос на чест да не взема наслада, преди да е дал наслада. Любовта никога не беше съставлявала част от сделката с Магделин, но блаженството беше монета, с която той търгуваше свободно. Мъжът може да си позволи да бъде щедър с инструмента си. Само глупак се доверяваше на жена със сърцето си.

Внезапна светкавица освети спалнята му, разкривайки сладкото закръглено тяло на Магделин, блестящо и хлъзгаво от пот, в рязък проблясък. Навън, зад разделените на множество квадрати прозорци,

бурята, вилнееща над острова, блъскаше силно дървените капаци. Дъждът биеше по покрива, стичаше се по водостоците и се изливаше в цистерната под хубавия здрав дом на Ник. Вятърът изстена заедно с Магделин.

В такава противна нощ какво друго би могъл да прави, освен да измъчва любовницата си с необлекчавана страст? Тя вече беше престанала да го умолява.

Кулминацията ѝ избухна със следващата гръмотевица, тя се загърчи под ръката му и изкрещя името му.

— Време беше — измърмори той, настанявайки се между разтворените ѝ крака.

— Май ти харесва да ме караш да ти се моля.

Тя се размърда, закачайки върха на члена му.

— Толкова ми харесва, че ще те видя пак да го правиш, преди да приключим, момиче! — обеща той.

Гърленият ѝ смях излъчваше предизвикателство, на което беше повече от склонен да отговори, но преди да успее да се вреже във влажната ѝ ножница, някой почука на вратата на стаята му.

— К'питане! К'питан С-скот!

— Бягай оттука, Хигс! — измуча Ник към първия си помощник.

Перегрин Хигс беше много добър моряк и никога не заекваше, когато палубата се гънеше под краката му, но твърдата земя като че ли му връзваше езика и го залепяше за небцето.

— Ам-ма, к'питане.

Чукането продължи настойчиво.

— Продължавай така и ще те изкормя, човече. Много съм зает сега — изръмжа Ник.

Потопи се в Магделин, решен да не обръща внимание на първия си помощник. Дъхът на Магделин излезе с изсъскване между зъбите ѝ, докато тя се разтягаше, за да го поеме целия.

Хигс блъскаше по вратата, сякаш беше барабан.

Ник изруга, измъкна се от любовницата си и изтрополи към вратата, цял обвит в мускусния аромат на секс. Без да се смущава, че е гол, той отвори рязко вратата.

— Ако не е дошло второто пришествие, си мъртъв, Хигс.

— С-съжалявам, лорд Ник.

Въпреки че Англия беше изпратила на Бермуда губернатор, хората на острова все още наричаха Никълъс Скот „господаря на Дяволския остров“ и търсеха напътствия от него. Ако можеха сега да го видят — гол, вбесен и в пълна ерекция, — сигурно щяха да съкратят титлата му до „самия дявол“. С широки рамене, тесен ханш и щедро надарен, Ник представляваше гледка, която би разтопила всяка жена.

И която би накара всеки мъж да се усъмни в собствената си мъжественост.

Буреносната физиономия на Ник накара Хигс да отстъпи крачка назад. Първият помощник впи крайно съсредоточен поглед във върховете на ботушите си.

Ник го погледна мрачно.

— Е?

Хигс подръпна перчема си, но продължи да гледа надолу.

— М-моля за из-звинение...

— Хайде, говори, човече.

— К-кораб на рифа.

Това беше нещо, далеч по-неотложно от меките влажни тайни на Магделин.

— Защо не каза така? Викай екипажа.

— Да, к'питане.

И Хигс се отдалечи тичешком.

Ник се приближи към прозореца и отвори капачите. Дъждът биеше по стъклата с яростни пориви, но той виждаше достатъчно добре. Беше избрал това място да построи къщата си заради просторния изглед към коварните рифове, опасващи Бермуда. Бурята отслабваше, придвижвайки се на изток. Когато облаците се разделиха, лунната светлина разкри тъмно петно, кораб в беда, стиснат от неравните зъби на острова. Рифовете — убийци на кораби, дебнеха в концентрични кръгове, прикрити под повърхността на вълните, очаквайки да погълнат някой непредпазлив моряк.

— О, Ник, не казвай, че излизаш навън. Не и в такава гадна нощ.

Магделин се надигна, кръстосала ръце под закръглените си гърди.

— Трябва да отида. Корабите не потъват в хубаво време. — Той се наведе, за да вземе панталоните си, хвърлени на пода, и ги навлече, без да си дава труда да обува бельо. Нямаше време. — Ако успеем да

изпреварим оня проклет Босток и хората му при кораба, това си е чиста пиратска плячка за мене и екипажа.

Дългата ръка на британската цивилизация беше стигнала дори до този далечен атлантически преден пост. Назначеният губернатор на острова имаше грижата пиратите да се сдобиват с конопена „вратовръзка“ колкото може по-скоро. Хората идваха в Сейнт Джордж чак от най-южния край на архипелага, когато предстоеше да бесят някого на дока. Пиратството вече не беше доходен занаят, но някои роботърговци биваха смятани за герои и за да ги обезщетят за труда, им даряваха потопения кораб заедно с ценния товар.

Екипажът на Ник щеше да си поделени намереното в кораба — хубава вълна, грънци, храни и добитък, може би дори солидна сума пари. Щом предявеше претенции върху оспорвания съд, Ник би могъл да изчака, докато благоприятни ветрове вдигнат корпуса от рифа, да го поправи и да го продаде, ако поиска.

Разбира се, винаги би могъл да се възползва от друг кораб за далаверите си с островите Търкс. Въпреки че заплашваше да изкорми Хигс, Ник смяташе, че първият му помощник е почти готов да командва собствен кораб, плаващ под флага на Ник.

Магделин се надигна нацупена от леглото и му помогна да навлече дългата си риза.

— Може да съм си отишла, когато си дойдеш — заплаши го тя и му обърна гръб.

Той я тупна по голия задник.

— Не, няма.

Тя се обърна и се притисна към него, прокарвайки ръка по предницата на панталоните му. Членът му се устреми към нея от само себе си. Тя се засмя, ниско и музикално.

— Така е, предполагам, че няма да съм си отишла. — Облегна се върху него, целувайки го по врата. — Но вън е ужасно. Защо поне сега не оставиш Босток да го вземе?

Това копеле вече ми взе предостатъчно. Малко остана думите да излетят от устните му, но той ги преглътна. Магделин Фърт може да делеше леглото му, но това не означаваше, че има право на дял от личната му болка. Списъкът с несправедливости в отношенията му с Адам Босток беше тъжно асиметричен, а равносметката — прекалено закъсняла. Ник чакаше само подходящия момент, когато да е сигурен,

че крайната му победа няма да хвърли петно върху никого друго. Може би в този ден призраците окончателно щяха да получат покой.

Но това не означаваше, че междуременно няма да се опита да го изпревари при всяка благоприятна възможност. Ник се откъсна от ръцете на Магделин и облече жакета си.

— Не ме чакай. — Погледът му я обгърна жадно и той ѝ хвърли многозначителна усмивка. — Ще те събудя, когато си дойда.

Магделин се върна в разкошното легло и бухна две възглавници зад главата си. Протегна се като котка, широко разтвори рамене и крака, после седна и повдигна гърдите си, защипвайки тъмните зърна, за да щръкнат, и му ги предложи.

— Сигурно няма да останеш?

— Корабът няма да ме чака — отвърна той през рамо.

— А хубавите ти цици ще ме чакат.

Затръшна вратата зад себе си точно навреме, за да не го улучи хвърлената чаша. Поклати глава.

— Не трябваше да прием чай в леглото. Това беше последният ми уеджууд^[1].

Сигналната камбана на Хигс иззвъня, надвивайки воя на вятъра сред палмовите дървета. Никълъс се смъкна от гърба на коня и хвърли юздите на един „пристанищен плъх“, едно от момчетата, които се навъртаха по доковете. Наблизо винаги се мотаеха по няколко от тях, подпрени на бъчви с катран или седнали на навити въжета, с надеждата да си намерят място като каютни прислужници в някой от по-големите кораби, приставаци в Сейнт Джордж. Ник метна монета от два пенса след юздите.

— Върни го в конюшната и кажи на стюарда ми, че съм казал да ти даде още един пенс, ако по коня няма пяна, когато пристигнеш. Добро момче.

Ник се качи по дъската и след миг стъпи на палубата на „Сюзан Бел“.

— Престанете с тази врява, господин Хигс. Ще събудите губернатора. Господ знае, почтеният господин Брюър има нужда да се наспи.

— Да, к'питане. — Перегрин Хигс престана да дърпа въжето на корабната камбана и поръча на останалите пристанищни плъхове да освободят швартовите въжета.

— Всички хора са на борда и преброени без Дигъри Бок. Тейтъм казва, че вчера бръснарят извадил един зъб на Бок. Оттогава го лекува с шише ром.

— Много добре. Запиши в корабния дневник, че господин Бок няма да получи обичайния си дял от днешната печалба.

— Да, да, к'питане. Веднага ще се погрижа.

Никълъс вече не беше изненадан от промяната в говора на неговия първи помощник, след като се беше качил на кораба. Може би Перегрин Хигс просто имаше нужда да бъде там, където неговият свят позволяваше на езика му да работи свободно. Каквато и да беше причината, Хигс никога не беше дал на Ник основание да съжали, че го е издигнал до първи помощник.

Екипажът на Ник се качи на „Сюзан Бел“, закатери се по такелажата и го подготви за отплаване в бурната нощ. Двумачтовият платноход газеше плитко, беше бърз и реагираше на руля като добре възпитана дама.

Ник обърна лице срещу вятъра и дъжда и сам пое руля. Насочи кораба към изхода на пристанището на Сейнт Джордж, прокарайки го през теснината между островчетата, осеяли фарватера. Фенерите на „Сюзан Бел“ бяха запалени. Щом излезеше от устието на залива, корабокрушенците щяха да видят, че идва помощ.

Той се надяваше, че капитанът на пострадалия съд ще застане в дрейф и ще се предаде навреме, за да може да се спасят екипажът и пътниците. Понякога някои капитани отказваха помощ, като знаеха, че ще загубят корабите си и целия си товар, ако я приемат. Ник не обичаше да вижда как хора умират напразно.

Попипа пистолета, който беше напъхал в колана си в последната минута, и реши, че ще помогне на капитана на другия кораб да капитулира бързо, ако стане нужда. Нощта не беше милостива към излезлите навън.

Бурята ги връхлетя. Никълъс извика да вдигнат толкова платна, колкото мислеше, че „Сюзан Бел“ може да издържи. Издул платна като женска гръд, корабът се забърза, бягайки пред вятъра, както уличница на шега кара мераклия да я преследва.

— Да ви отменя ли, сър?

Перегрин Хигс беше до него, готов да поеме руля.

Никълъс остави руля, приближи се към надигация се релинг и извади далекогледа си. Насочи го към пострадалия кораб.

Беше бригантина. Не роботърговски кораб. Досега щеше да се е изпарил, ако носеше пълен трюм човешко нещастие. Беше прекрасен търговски кораб, без съмнение пълен със стоки за колониите. Но сега беше полегнал като кит, изхвърлен на брега, и вятърът плющеше през платната му. През дупка около ватерлинията в трюма влизаше вода. Никълъс преброи дванадесет оръдия на левия борд. Добре въоръжен означаваше, че е и богато натоварен. На кърмата като че ли имаше малък огън, но силният дъжд не му позволяваше да се разгори.

— Слава на бога за малките услуги — измърмори Никълъс.

Огън в морето беше най-лошият кошмар на моряците.

Огледа хоризонта, но не видя и следа от „Морския вълк“, проклетата шхуна на Босток с черни платна.

— Прекарайте кораба към левия им борд, ако обичате, господин Хигс.

Ник се усмихна. Това означаваше златен дъжд за него и екипажа му.

— Платно, к'питане — извика морякът Тейтъм. — Точка край кърмата отляво.

Внезапно при далечния край на пострадалия кораб блеснаха светлини.

— Босток — измърмори Никълъс. — Копелето плава без светлини и се е промъкнал достатъчно близо, без да се покаже. Само че още можем да го изпреварим. Още платна.

С още няколко издути платна „Сюзан Бел“ се метна напред към крушенците.

— Човек зад борда! Кърмата отдясно.

Никълъс се наведе над релинга и се вгледа натам, където сочеше протегнатата ръка на Тейтъм. Дочу вопъл сред скърцането на такелажа, твърде висок, за да идва от вятъра.

— Жена — измърмори Ник.

Тъмната форма във водата изчезна, когато една вълна я покри.

— Виждам трима души — каза Тейтъм, присвил орловите си очи. — Държат се за някаква греда.

И най-малко една жена. Ако кърви...

— Някакви перки във водата? — запита Ник, поглеждайки през рамо към пострадалия кораб.

Беше по-близо от Босток. По право бригантината би трябвало да падне в ръцете му като зряла слива.

— Още не. — Тейтъм виждаше толкова надалече, че Ник често разчиташе на него повече отколкото на далекогледа си. — Но ако продължават да мячат така и да се мятат, няма да чакаме дълго.

Ник беше забелязал четиринадесетфутова тигрова акула близо до Спаниш Пойнт преди една седмица, но не беше могъл да пониже звяра. Той смени цвета си на бермудско синьо и изчезна в подълбоките води на шелфа веднага щом лодката на Ник докосна водата. Ако това чудовище сега беше наблизко, щеше моментално да се разправи с всяко тяло във водата.

И би могло да си води приятели.

Ако Никълъс продължеше да плава към пострадалия кораб, течението можеше да отнесе корабкрушенците до Исландия, преди той да ги намери отново в бурното море.

Стига да успеят междуременно да не станат храна за рибите.

— Дрейф — изрева Ник и за да го чуят във фученето на вятъра, и защото беше така ядосан, че не можеше да даде заповед, без да изкрещи.

Защо тези нещастници са напуснали кораба?

И защо, в името на всичко свято, не можеше тези глупаци да се мятат във вълните близо до „Морския вълк“ на Босток вместо до неговия кораб?

— Господин Тейтъм, спуснете лодката.

Докато се прехвърляше през планшира, за да поеме управлението на лодката, видя как от „Морския вълк“ към пострадалия кораб литват въжета.

Още една плячка беше отишла в ръцете на Адам Босток.

Никълъс изскърца със зъби. Ако акулите не успееха да докопат тези идиоти във водата, би могъл собственоръчно да ги убие.

[1] Уеджууд — прочута английска марка фини фаянсови сервизи и порцеланови изделия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Откъртеният капак на люка едва стигаше на трите, за да се държат за него, без да потънат. Хленчейки и треперейки, Сали се опита пак да се покатери на него, но Ив я дръпна назад.

— Само се дръж — нареди тя, когато една вълна връхлетя жените. — Не е достатъчно голям, за да се качим на него.

Дървената плоскост, облечена в брезент, не беше повече от четири квадратни фута. Ив Ъпшел не казваше от какво се страхува, ако загубят и това малко плавателно средство, което ги държеше над водата. Това би могло да накара приятелките ѝ да обезумеят. Пенелъпи не можеше и дума да обели, очите ѝ бяха готови да изскочат от орбитите. Сали вече беше на ръба на истерията.

— Ама аз не мога да плувам! — изхлипа отново Сали.

— Млъквай. — Ив лепна бърза плесница през отворената уста на Сали. Зашеметяващият удар стресна девойката и тя заподсмърча през сълзи. — Да си мислила, преди да скачаш.

— Ами огънят — изфуча Сали между две подсмърчания. — Ужасно ме е страх от огън.

— Който изобщо не се разгоря благодарение на проклетия дъжд.

Ив не обичаше да се държи сурово, но паниката нямаше да им помогне.

— Дай да ти развържа обръчите — предложи тя.

Приспособлението от конски косми и телове навярно теглеше Сали надолу. Ив бръкна под прогизналата маса на широките поли на Сали и развърза възела на кръста ѝ. Тя самата беше събула обувките си и беше хвърлила обръчите от полите си веднага щом цопна във водата.

— Пени, да ти помогна ли с твоите?

Въпросът извади Пенелъпи от вцепенението.

— Не — каза тя и се захвана здраво за капака. — Мога сама.

Задърпа с мрачно лице връзките, докато накрая те се разхлабиха и тя се измъкна от обръчите си.

— Някой да е виждал лейтенант Ратбън? — запита Сали.

— Не, и мисля, че сега няма защо да се тревожим за благополучието на някой друг. — Ив изтри очи, опитвайки се да ги прочисти от щипещата солена вода. — Блюдото със собствените ни грижи изглежда доста пълно, благодаря.

Една вълна се надигна, достатъчно високо, за да закрие останките от „Моли Харпър“ зад водна стена. Когато корабът се появи отново на тъмния хоризонт, Ив видя, че течението ги беше отнесло удивително далече от него. Стомахът ѝ се обърна.

Жените бяха изкарани на откритата палуба, когато „Моли Харпър“ заседна на подводния риф и водата започна да нахлува в мъничката им каюта. Сали беше изпаднала в паника, виждайки пламъци на палубата при кърмата, в пристъп на безумие се беше хвърлила към отворилата се дупка в планшира и беше паднала в черните вълни.

Пенелъпи беше скочила след нея, знаейки, че приятелката ѝ не може да плува. Ив ги беше гледала ужасено отгоре за няколко мига, докато Сали, обезумяла от страх, се бореше във водата и се опитваше да се покатери върху спасителката си. Още една минута и двете щяха да се удавят.

Палубата гъмжеше от моряци, които тичаха, дърпаха въжета и ругаеха така, че въздухът посиняваше. Всички правеха по нещо в опит да спасят „Моли Харпър“ от гибел, без да помислят за трите жени, чието присъствие на който и да било кораб при всички случаи се смяташе за пагубно. Затова Ив беше сграбчила откъртения капак на люка и беше последвала другите две жени във вълните.

Ако се замислеше, това вероятно не беше най-умното, което някога беше правила. Ако времето, изкарано в затвора Нюгейт я беше научило на нещо, то беше, че умната жена се грижи за себе си. Но ограниченията на малката обща каюта бяха създали нещо като приятелство между трите. Ив не можеше да остави лекомислената, импулсивна Сали или устойчивата, спокойна Пенелъпи да попаднат, в затруднено положение, ако може да направи нещо.

И така сега, независимо от усилията ѝ, всички се бяха накиснали в голяма беда.

Сали писна отново.

— Вижте! Друг кораб! — Размаха бледата си ръка към съда, насочващ се към мястото на крушението. — Защо не спират?

Плисна ги нова вълна и Сали се измъкна от пяната с фучене.

— Сигурно не могат да ни видят — каза Ив. — На „три“ трябва да извикаме с всички сили.

— Няма да ме удариш, нали? — запита укорително Сали.

— Не и този път, глупаче — обеща Ив с крива усмивка. — Готови ли сте? Едно, две, три.

Дори Пенелъпи изкрещя колкото й глас държеше.

За един мъчителен миг им се стори, че не става нищо, че никой не ги е чул. Тогава внезапно моряците от приближаващия се съд се разтичаха да измъкнат вятъра от платната, за да накарат кораба да забави ход, и от едната страна се спусна лодка. Един едър мъж с лице, което сякаш винаги беше мрачно и намръщено, застана на кормилото й, а неколцина други наблегнаха на греблата.

— Спасени сме! — викна Сали и размаха свободната си ръка.

Ив също започна да вярва в това, но с ъгълчето на окото си долови внезапно движение, нещо различно от ритмичното полюляване на вълните. Когато обърна глава, едно дълго сиво тяло с тъмни петна мина покрай тях на не повече от десет фута. Остра гръбна перка се издигаше и се скриваше във вълните.

Тя преглътна мъчително.

Акулите бяха преследвали „Моли Харпър“ през целия Атлантик, надявайки се на още нещичко, след като онова прасенце беше паднало във водата след Азорските острови. Веднъж един от моряците беше улучил с харпун една голяма сива акула, но преди мъжете да успеят да я вдигнат от водата, другите риби бяха нападнали ранената в кърваво безумие. Водата, почервеняла, кипеше, докато разкъсваха себеподобната си.

— Сали, скъпа, трябва да се успокоиш — каза Ив с насилно равен тон. Молеше се другата да не забележи хищника, преди да дойде лодката. — Една дама винаги е тиха и сдържана.

— Дори сега?

— Особено сега. Представи си какво впечатление ще получат господата, които идват да ни спасят, когато видят колко достойно посрещаш трудните обстоятелства — каза Ив. Лейтенант Ратбън им беше преподавал уроци по приличие по време на цялото дълго пътуване през Атлантика. Може би сега щяха да им бъдат полезни. — И дръж краката си колкото може по-спокойни.

— Те не могат да ми видят краката — протестира Сали.

— Не могат, но ако главата ти подскача насам-натам, ще разберат, че риташ като уличница. И ще бъде също толкова зле, както и ако наистина ги видят. Погледни Пени. — Ив кимна към тихата им приятелка. — Тя е съвършено спокойна.

Лодката се приближаваше. Мъжът на кормилото изръмжа някаква заповед, но вятърът отнесе думите му.

Гръбната перка се появи отново зад Сали и очите на Пени пламнаха тревожно.

— Успокой се, Пен — настоя Ив, докато акулата описваше кръгове.

Пенелъпи захапа долната си устна и я задъвка мълчаливо.

Луната се провря през облаците, посребрявайки черната вода. Акулата премина отново. Окото, лишено от клепач, светна над двете редици свирепо изглеждащи зъби. Този път мина по-близо. Като че ли ги проучваше, опитваше се да реши какво да прави. Ив почти чуваше рибешките ѝ мисли.

Бивали ги? Вкусни ли са? Да си откъснем парченце, да се уверим лично?

Въображаемият глас на акулата звучеше точно като гласа на онзи противен мъж от Чийпсайд, чието нежелано внимание беше избягвала в кошмарните седмици в Нюгейт. Отпъди злото видение.

Някой от лодчицата викна към тях, но Ив не можеше да откъсне поглед от чудовището. Гладкото тяло беше два пъти по-дълго от нейния ръст.

Боже господи, достатъчно голяма е, за да ни глътне цели.

С побелели кокалчета Ив стискаше капака от люка така силно, че ноктите ѝ се забиха в дървото. Защо не беше грабнала нещо полезно, преди да скочи в морето? Може би нещо като пика?

Сали зърна акулата и запищя пронизително.

— Мъки Христови! — измърмори Ник, после извика: — Налягайте на греблата, момчета.

Не се беше отказал от плячката на кораба само за да види тези глупави жени разкъсани пред очите му, но акулата нямаше да чака много.

— Трябва да е онова голямо копеле, дето го видяхме до Спаниш Пойнт, к'питане — каза Тейтъм. — Няма друго такова в тия води.

Ник извади пистолета си и се опита да проследи движението на перката около жените. Животното беше толкова близо, че не беше сигурен дали няма да улучи някоя от тях. Истериичната блондинка предизвикваше акулата да ги нападне с мятането и виковете си. Една от другите я сграбчи и ѝ запуши устата с ръка.

— Поне една има мозъка, дете бог го е дал на гъските — допусна Ник.

Насочи оръжието си към обикалящата акула, прецени разстоянието и отпусна време за изпреварване. Натисна спусъка, но вместо остро изщракване пистолетът му изцъка разочароващо. Дъждът беше намокрил целия му барут.

— Проклятие.

Нямаше какво друго да направи и нямаше начин да заповяда на някого от хората си да се присъедини към него в онова, което планираше. Лудостта е ястие, което се яде най-добре от сам човек. Никълъс събу ботушите си.

— Поемете кормилото, господин Уилямс — заповяда той. — Закрепете въжето и бъдете готов да обърнете, когато дам сигнал. Тейтъм, бучни един харпун в него, ако имаш дори половин възможност.

— Да, к'питане.

Никълъс върза края на въжето около кръста си, захапа камата и се гмурна в бурното море. Щом главата му прониза повърхността на водата, той скъси разстоянието между люлеещата се лодка и жените с няколко мощни загребвания.

Когато изплува на повърхността до тях, измъкна ножа и развърза въжето, ритайки, за да не потъне. Акулата премина бавно, оглеждайки го с безжалостни очи. Той не посмя да отвърне поглед, докато тя не изчезна в черната вода. Ник знаеше, че е рано да си отдъхва. Тя щеше да се върне. Вероятно когато най-малко я очаква.

— Има ли ранени? — извика той.

Пищящата захленчи.

— Още не — каза онази, която се опитваше да я успокоява. — Измъкнете ни оттук.

Сякаш не се опитваше да направи точно това.

— Хората ми могат да изтеглят две наведнъж на сигурно място. — Ако започнеха да теглят трите наведнъж, тежината им сигурно

щеше да ги повлече под водата. — Хванете това въже и се дръжете! — нареди на най-разумната от трите.

Освен с разум беше надарена с красиви черти и високи скули — съвършена красавица, която щеше да узрее с годините.

— В никакъв случай — каза тя. — Вземете първо Сали и Пени. — Красивите ѝ очи бяха широко отворени, но гласът ѝ не трепваше. Върза въжето около талиите на другите две. — Пен, дръж тук. — Залепи ръцете на викащата около спасителното въже. — Сали, млъкни и се дръж здраво.

Ник не беше свикнал да го командват, но нямаше време да спори.

— Каквото и да става, не се пускайте — каза на треперещите жени.

Размаха ръце над главата си и въжето се изопна. Жените се понесоха по водата като корсарски кораб под пълни платна. Никълъс забеляза, че перката е след тях. Голямата тигрова акула се беше върнала.

— Вдигнете шум — каза на жената, която се държеше за люка до него.

— Какво?

— Викайте, момиче, иначе приятелките ви стават примамка за акулата.

Тя разбра какво се иска от нея. Нададе вой като котка със затисната под люлеещ се стол опашка. Замаха с ръце, зарита, запляска и завика.

— Добре. Продължавайте така — изрева Ник.

Както очакваше, перката се забави и се обърна. Ако има избор, акулата винаги избира ранената цел пред онази, която се движи гладко във водата, а красавицата до него добре играеше смъртно ранена.

Акулата се насочи право към тях.

Жената престана да крещи и изригна впечатляваща поредица ругатни.

— Кое от това беше добрата идея? — запита тя.

— Това.

Ник я дръпна към себе си и залепи силна, мокра целувка на устата ѝ. Съжالياваше единствено за това, че трябва да бъде кратък. Няма друго като опасността в близост до красива жена, която знае как да ругае, за да се почувства един мъж болезнено жив.

Отправи ѝ бърза усмивка, после погледна назад към приближаващата се акула. Тази жена имаше достатъчно твърдост, колкото двама от неговите хора, но устните ѝ бяха меки като масло. Ако имаше късмет, щеше да има време да проучи тази сладка уста малко по-късно и на спокойствие. Кой знае какви странни неща може да направи една благодарна жена за мъж, който се бие с акула заради нея?

Освен ако работата тази нощ не го погълнеше.

Перката заплува по-бързо и се скри под водата.

Времето му изтичаше.

— Свийте колене под брадичката си и не се движете. Чакайте хората ми да ви изтеглят на сигурно място.

Ник бързо си пое дъх и се гмурна, за да атакува акулата.

— Чакайте! — задъха се Ив, когато краката на мъжа изчезнаха с последно силно ритане.

Една вълна я плесна през лицето и когато отмина, тя не можеше да види къде се е скрил. Викове на мъжете в лодката се засилиха. Тя погледна нагоре навреме, за да види, че приятелките ѝ са изтеглени на сигурно място на борда.

Беше свила крака, както беше наредил мъжът. Можеше да е глупак, че напада акула само с нож, но съветът му беше разумен. Широките и поли се въртяха във водата под нея като пипала на медуза.

Нещо мина под нея, закачи и дръпна висящия муселин. Изтегли я под повърхността за миг.

В носа ѝ влезе вода, солта опари гърлото ѝ. Паника накара стомаха ѝ да се свие. Тогава изведнъж се почувства освободена и изплува нагоре, търсейки в какво да се вкопчи. Капакът на люка не се виждаше никъде.

Мастиленочерното море беснееше наоколо ѝ, заливаха я планини от вода. И тогава, когато една светкавица проряза небето, акулата изскочи до нея, сребристото ѝ тяло блестеше под лунната светлина, а устата се отваряше като заплашителна бездна.

Мъжът се държеше за едната ѝ перка, обвил крака около цилиндричното тяло. Другата му ръка прокарваше ножа надлъж по корема на акулата. — Кръвта багреше в черно гладката ѝ кожа. Дватама плеснаха по повърхността на водата и потънаха с мощен удар

на опашката на акулата, изчезвайки толкова бързо, че Ив почти не можеше да повярва какво е видяла.

Заоглежда изпъстрената с лунни петна вода, търсейки двамата. Беше толкова вдълбочена, че не чу приближаващата лодка заради рева на вятъра и морето, докато един моряк не я хвана под мишниците, за да я изтегли на борда. Без да се церемони, я трупна по задник върху твърдите дъски на дъното, докато другите от екипажа започнаха да търсят липсващия мъж.

— Викайте, ако видите нещо — изкрещя човекът на кормилото.

Ив се хвана за планшира и впери поглед в блещукащата чернота. Луната пръскаше сребърни монети в широка дълга пътека върху неспокойните вълни. Лодчицата подскачаше в бурното море, но беше далеч по-надеждна от капака на люка.

Тя си пое дъх, дълбоко и на пресекулки.

Десетки въпроси пронизваха мозъка ѝ. Колко дълго може човек да задържа дъха си? Какво е един нож в сравнение с пълна уста бръсначи? Кой луд ще се бие с акула при такива неравни условия?

Имаше отговор само за последния въпрос.

Попипа долната си устна, все още пазеща вкуса на властната му целувка, която ѝ беше лепнал на прощаване.

— Смел луд — измърмори тя. — Ужасно смел луд.

ГЛАВА 3

Гърдите го боляха. Дробовете му горяха за въздух. Последният му грижливо задържан дъх отдавна беше избягал в мънички мехурчета, гъделичкащи бузите му. Ушите му заплашваха да експлодират. Бореше се с подтика да вдиша, мъчейки се да достигне далечната светлина.

Акулата беше мъртва.

Проклет да е, ако се удави сега.

Сърцето му блъскаше като ковашки чук.

Колко още?

Ръцете и краката му работеха все по-бавно. Не можеше да ги... не можеше.

Беше загубил ножа. Не помнеше къде.

Зрителното му поле се стесни.

Тогава главата му прониза водната повърхност и той пое въздух с аромат на дъжд. Вдиша го дълбоко, чак до пръстите на краката. Облекчение се разля из цялото му тяло. Отпусна се в прегръдките на океана, доволен, че гърдите му просто се вдигат и спадат. Звездите се въртяха над главата му, ярки светли точки, пробождащи черната завеса на небето.

Водата заглушаваше рева на затихващата буря. Никълъс се остави на вълните, затворил очи в крайна умора. Колко приятно беше просто да остави морето да го носи, да го люлее на топлата си, мокра гръд. Колко...

Трепна и се свести.

Корпусът на разбития кораб се извисяваше пред него.

— Кълна се в живота си, какво си имаме тук? — провлече един отвратително познат глас над него. — Кълна се, вярвам, че самият капитан Скот се носи тук.

Адам Босток се навеждаше към него над планшира на разбития „Моли Харпър“ с противна усмивка. Ъглестото му лице грееше от самодоволство, докато дебелията му длан потупваше по релинга.

— Този кораб и екипажът му сега са в безопасност и нека ти кажа, плячката е чудесна, но съм готов да помогна и на още един крушенец тази нощ. Кажи ми, Никълъс, имаш ли нужда от помощта ми?

От все сърце си пожела да не беше губил ножа. Нищо нямаше да го възпре да го метне към злорадстващия вечен враг.

— К'питане!

Пресипналият глас на Тейтъм отекна о корпуса на пострадалия кораб.

Ник се изви и видя, че лодката му плава към него; лицата на моряците му бяха изопнати от тревога. Той хвърли свиреп поглед към Босток, после се обърна, без да каже и дума. Нямаше да даде това удовлетворение на гадното копеле. Започна да гребе с ръце, плувайки право към лодката, решен да не позволи на Босток да види как екипажът му го извлича на борда като изгубен багаж.

Ник трепереше от гняв, когато се прехвърли през борда на лодката.

— Точно така. Връщай се по-скоро на кораба си, Ник! — извика Босток, свил длани като фуния пред устата си. — Не ми се ще да видя Хигс да забие „Сюзан Бел“ в някой риф вместо тебе. Но бъди сигурен, ако го направи, „Морският вълк“ ще те измъкне.

И ще го вземе като плячка. Ами, как не.

Никълъс сви пръсти в стегнати юмруци. По-скоро щеше да види „Сюзан Бел“ на дъното на океана, преди да позволи на Босток да стъпи дори с носа на проклетия си ботуш на палубата му.

— Какво ще заповядате, к'питане? — запита Тейтъм.

Екипажът му знаеше, че двамата с Босток са като куче и котка. Просто не знаеха защо. И Ник беше решен да не променя това положение.

— Към дома — изрече, преди да се отпусне на най-близкото празно място. Прокара ръка по лицето си. Главата му бумтеше, сякаш беше пил три дни без прекъсване.

— Капитан Скот. — Женски глас прекъсна блъскането на чукове в главата му. — Бихме искали да ви благодарим за помощта. Нямаме думи да изразим благодарността си.

Но имаше думи, които не преставаха да извират от устата й.

Той вдигна поглед към прелестното лице на жената, която беше измъкнал последна от водата. Едно добре дошло разсейване. Между акулата и Адам Босток почти беше забравил за нея, но сега изпитваше неясна радост, че екипажът му беше успял да я извади. Тя седеше между другите две, които се гушеха до нея, треперейки и хлипайки тихо.

Устата ѝ продължи да се движи, но той беше престанал да слуша думите ѝ, изгубен в омайващата игра на устните, зъбите и езика ѝ. Жалко, че целувката беше така ужасно кратка, но тогава нямаше друг начин.

Трудно му беше да си представи, че същата тази мека, красива уста можеше да изригне така поредица от изобретателни псувни. Езикът ѝ би накарал дори някой изпечен моряк да се изчерви. Във всичко това нямаше никаква логика, но той я беше чул със собствените си уши. Тук имаше някакво недоразумение, което се струваше да разплете, и една уста, която решително си струваше по-нататъшно проучване. Настроението му се подобри без всякаква причина, когато погледът му се плъзна надолу по врата ѝ към ниското деколте на корсажа.

Изглежда, жените не знаеха, че мокрият муселин е почти прозрачен. А дрехата на тази жена беше полепнала по фигурата ѝ. Високите ѝ гърди биха запълнили прекрасно шепата му, а стегнатите ѝ зърна изпъкваха през мократа тъкан като две пищни яголки.

— М-м... ъ-ъ — каза той, но слабините му говореха толкова високо, че ушите му не чуваха думите ѝ.

Удовлетворена, тя продължи да говори бързо и високо.

Дългите ѝ бедра, сметанени и гладки, не можеха да се скрият под тънкия муселин.

Ник се разсея едва когато лодката се върна при „Сюзан Бел“. Хигс го беше държал далече от пръстена на рифовете, докато чакаше да се върнат.

Без да отговаря на непрестанния поток от думи, Никълъс се изправи.

— Гответе се да действате бързо.

— Капитане. — Две дълбоки бразди прорязваха пространството между веждите ѝ, когато той не ѝ обърна внимание. — Капитан Скот, ще ни помогнете ли?

— Как казахте, че се казвате? — запита той, докато дърпаше едно въже.

— Госпожица Ъпшел.

— Колко подходящо. — Върза въже около кръста ѝ и махна на мъжете горе на палубата. — Качвайте я.

— У-уф!

Стъпалата ѝ се отделиха от люлеещата се лодка, докато моряците теглеха другия край на въжето и тя се издигаше нависоко.

Никълъс я побутна отдолу, като опря длани в седалището ѝ, наслаждавайки се на допира на сладката ѝ плът през мокрия плат, докато екипажът изтегляше новата си пътничка на борда. Полата ѝ се развя от силния вятър и позволи на него и на мъжете долу в лодката да зърнат за миг под муселинените поли сенчестата област между краката ѝ.

Колко хубаво, че жените не носят нищичко под тези безкрайни ярдове плат. Дори предотвратената опасност да не беше накарала члена му да се втвърди до болка, госпожица Ъпшел беше напълно достатъчна, за да издуе панталона му.

— Радвайте се, на каквото можете, момчета — изрече той със смях. — Това е единствената плячка, която ще спечелите тази нощ.

Екипажът му се засмя заедно с него. Никой от моряците не постави под въпрос избора му да се откаже от разбития кораб заради тези три жени, въпреки че плячката, която бяха загубили заради решението му, беше значителна. Знаеха, че ако някой от тях беше паднал в морето, той щеше да направи същия избор и да го спаси.

Някои неща бяха по-ценни от топ манчестърска вълна или уелски калай.

Или дори от фунт чай.

Другите две жени също бяха изтеглени по подобен начин на палубата. След това и екипажът на лодката се качи по мрежата, спусната по десния борд на кораба, а после вдигнаха лодката.

Веднага щом Ник се прехвърли през планшира, госпожица Ъпшел се изправи пред него.

— Капитан Скот, трябва да протестирам...

— Ако смятате, че сме злоупотребили с вас, госпожице, с радост ще ви стоварим там, където ви намерихме.

Той свали ризата си и я изви, за да изстиска от нея солената вода в дълга струя.

— Сър! Ако обичате!

Тя отстъпи крачка назад и извърна очи, сякаш голите мъжки гърди бяха непозната територия за нея.

Никълъс се засмя.

Главата ѝ се извърна рязко към него и този път погледът ѝ не трепна.

— Няма нужда да ми се смеете. Не аз съм полуголата.

Само да знаеше, че муселинът още беше достатъчно мокър, за да я изкара лъжкиня! Зърнаха ѝ изпъкваха, втвърдени, като горди войничета. Дори нямаше нужда да ги щипе, както правеше Магделин.

— Дори тук, на край света, несъмнено има стандарти, правила за приличие и...

— Наистина има и обикновено не включват дами, които са способни да надминат по ругатни дори изпечени моряци.

Това я накара да стисне уста.

— Господин Уилямс, сменете господин Хигс на кормилото. — Никълъс щракна с пръсти към Хигс, който реагира така бързо, че Ник се зачуди дали панталоните му не са се подпалили. — Вашите имена, ако обичате, за да може господин Хигс да ви впише в корабния регистър.

— Аз съм Сали Мънро — каза блондинката. — А това е Пенелпи Смайт.

Госпожица Ъпшел безмълвно му метна свиреп поглед.

— Господин Хигс чака, а приятелките ви са вир-вода и мокрят палубата ми. Вашето име, ако обичате, госпожице Ъпшел. Корабният регистър изисква точност.

— Ив — изфуча тя. — Ив Ъпшел.

— Ив — повтори той. Ева. Първата изкусителка. Колко уместно. — Господин Хигс, отведете пътничките ни долу и им намерете нещо сухо да се преоблекат.

— Оттук, ако обичате, дами.

Хигс отмери поклон и тръгна към задните стълби.

Ник се ухили на необичайната демонстрация на добри обноски. Говорният дефект на първия му помощник го правеше плах, на суша

заекваше пред жените. Кой да помисли, че у Перегрин Хигс има нещо благовъзпитано?

Двете жени бързо последваха първия помощник, но госпожица Ъпшел не помръдна нито на инч.

— Никъде не отивам, докато не се разберем с вас, капитане.

Неколцина от екипажа не можаха да не се извърнат, докато се разминаваха с госпожица Ъпшел в мократа ѝ рокля. Честно казано, не можеше да ги вини.

— Тогава може би ще благоволите да дойдете в каютата ми, където можем да се разберем по-добре. — Изгледа свирепо Тейтм, който бързо извърна очи и побърза да се махне. — И ще бъдем в потясна компания.

Тя хвърли поглед към мъжете, които не бързаха да се отдалечат.

— Да отида с мъж, който очевидно няма понятие от приличие, в по-интимна обстановка? За малоумна ли ме мислите?

На този въпрос не можеше да отговори никой здравомислещ мъж.

Но ако беше крал, Ник реши, че би обявил мокрия муселин за върха на модата и би издал заповед всички придворни дами да го носят всеки ден. Прекалено често се случваше жени да подпълват формите си, за да станат по-привлекателни за мъжете, които разкриваха измамата едва щом работата стигнеше до леглото.

Чаровете на госпожица Ъпшел не се нуждаеха от никакви допълнения, гърдите ѝ бяха толкова зрели и плътни, колкото всеки мъж би желал.

Наистина някои от хората му я оглеждаха с вълчи очи, сякаш тя беше изгубено агънце, което биха излапали за вечеря. Ник не знаеше докога ще се задоволят само да гледат. Последното, от което имаше нужда, беше да се кара със собствения си екипаж.

— Може би ще се съгласите, че една дама ще бъде по-добре обслужена в моята каюта, където мога да я наметна с палтото си, отколкото на откритата палуба без никаква защита от стихииите.

Той позволи на погледа си да се плъзне остро по гърдите ѝ и след това отново срещна очите ѝ.

Госпожица Ъпшел погледна надолу и веднага осъзна състоянието си. Скръсти ръце на гърдите си.

— Много добре, капитане. Нека веднага да отидем в каютата ви.

Последва го надолу по стълбата. Той отвори люка и се поклони, не толкова сръчно, както първият му помощник беше направил за другите две жени.

Ако преборването на акула не беше достатъчно, за да направи впечатление на тази жена, Ник не можеше да си представи кое би могло да я порази.

ГЛАВА 4

Ив Ъпшел го отмина, влизайки в неговата светая светих, и взе дебелото му палто от куката, без да чака той да ѝ помогне. След като го облече, острият ѝ поглед обгърна каютата му. Както всичко на „Сюзан Бел“, и тя беше спартанска, но той се гордееше с това.

В малката каюта имаше тясно легло по дължината на едната стена. Масата, която служеше и за хранене, и за работна площ, беше завинтена за пода в средата на каютата. Газена лампа висеше от една от по-ниските греди.

Няколкото прозореца гледаха към кърмата, осигурявайки на Ник широка панорама. Тясна лавица побираше картите и инструментите му и няколко ценни книги, които запълваха редките му моменти на бездействие в морето.

— Моля, седнете.

Предложи ѝ единствения стол.

Под светлината лампата забеляза, че в разрешената ѝ коса има светлокестеняви отблясъци.

Винаги беше харесвал червенокосите.

Посегна да отмахне един кичур от бузата ѝ, но тя се сви като ударено кутре.

— Спокойно, момиче — каза той, затъквайки кичура зад ухото ѝ. Бузата ѝ беше мека, но леко грапава от солта, наслоила се заради престоя в морето. — Ориентирай се. Сега си в безопасност.

Никълъс отвори моряшкия си сандък и извади една суха риза. Помисли да ѝ предложи друга, но тя беше получила възможност да намери сухи дрехи и я беше отклонила. Освен това сега беше добре увита в тежкото му непромокаемо палто. Жалко. Би му харесало да гледа, докато муселинът изсъхне.

— Много съм благодарна за помощта ви тази нощ и наистина никога не съм виждала такава безразсъдна смелост. Въпреки това — каза тя официално — ми дължите извинение, капитане.

— Наистина? За какво оскърбление?

Бузите ѝ пламнаха.

— Задето ме целунахте без разрешение.

Той се засмя.

— Това едва ли може да се нарече целувка, момиче. Просто беше срамота да не се възползвам от едни хубави устни в онзи момент.

Вгледа се в нея за миг. Модата диктуваше устата да представлява розова дъгичка, но червените устни на тази девойка бяха широка плътна лента, чувствено разсичаща овалното ѝ лице.

Ник реши, че розовите дъгички не заслужават чак толкова да ги ценят.

Наведе се напред, опирайки се на ръчките на стола ѝ.

— Сега това — изрече просто — е целувка.

Тя отвори уста, за да протестира, но това само улесни работата му. Устните му се лепнаха върху нейните, завладявайки ги с лекота. Тя се стегна, изненадана отначало, но той очакваше това. Очакваше и омекването на устата ѝ под неговата в следващия миг. Устните ѝ бяха солени, но той плъзна език покрай тях, търсейки меда вътре.

По дяволите, колко сладка беше. Издаваше някакви звуци, но не както обичайните стонове на наслада, които той изтръгваше от Магделин. Опита се да накара езика ѝ да догони неговия в неговата уста, но тя реагира с плахост.

Ръцете ѝ намериха гърдите му, ноктите ѝ се забиха в кожата му.

Поощрен, той я зацелува още по-властно.

И тогава малката хитруша хвана космите, които се къдреха около зърната му, и ги изскубна!

— Ау!

Той се дръпна от нея, разтърквайки гърдите си.

— Следващия път, когато решите да пъкхате нещо в устата ми без разрешение, ще го ухапя — обеща тя с убийствен поглед.

Дори и вбесена, си оставаше дяволски изкусителна. Членът му си оставаше все така незасегнат от щипецата болка на гърдите, където кожата сега беше гладка като бебешко дупенце.

— Навик ли ви е да се опитвате да осакатявате мъжете, които ви спасяват живота? — запита той.

— Само онези, които смятат, че искрената благодарност не е достатъчна благодарност. — Тя отново скръсти ръце в скута си. —

Капитане, моля да обещаете, че в бъдеще няма да се опитвате да ме целувате, освен ако не ви разреша.

— Честно казано, тази ваша целувка не беше никаква премия и не си струва да я повтарям.

По дяволите, досега никоя жена не беше отказвала да легне с него, какво остава пък да го целуне. Той скръсти ръце на гърдите си и я изгледа свирепо.

— Въпреки това, ако реша пак да ви целуна, ще го направя — изрече той уверено. — И няма да моля за никакво разрешение.

— Ще се погрижим за това.

Тя го изгледа с присвити очи. Имаха дълбокия син цвят на залив в ясен летен ден, но сега зад тях се надигаше буря. После погледът ѝ се плъзна по фигурата му и той почти я видя да си припомня, че би трябвало да е смутена от гледката на голите му гърди. Тя сведе очи.

— Заради общата опасност за двама ни ще се опитам да пренебрегна некавалерското ви поведение.

— Некавалерско ли? — изрече той, поразен. — Скочих във вода, пълна с акули, заради вас. Ако това не се брой за върховно кавалерство, бих искал да знам какво е кавалерство според вас.

— Капитане, няма да влизам в дебати. Разбира се, ценя това, че спасихте приятелките ми и мене. Просто няма да допусна да се отнасяте с мене така, сякаш ви дължа нещо повече от това, което една дама би трябвало да дължи.

Ник стисна устни. Проклет да съм. Истинска дама. В последните няколко години беше отбягвал този рядък вид, все едно бяха чумави.

— Изглежда, че и аз ви дължа извинение — изрече тя, сплитайки и разплитайки пръсти на скута си, докато погледът ѝ скачаше от място на място в каютата, за да не се спре на него.

— И какво беше вашето оскърбление? Освен че ме обръснахте без бръснач.

Той се засмя, надявайки се да облекчи напрежението помежду им, макар че реши да не бърза да облича чиста риза, защото голотата му несъмнено я изнервяше.

— Когато бяхме във водата и акулата се върна към нас... е, езикът ми като че ли се задейства от само себе си. Казах някои непристойни неща. Надявам се, ще се съгласите, че тогава не бях на себе си.

— Не, подозирам, че бяхте напълно на себе си. В такива моменти човек не може да бъде друг. Освен това положението изискваше някои по-солени изрази.

Тъкмо щеше да я похвали за уравновесеното ѝ поведение в критична ситуация, която би могла да разстрои мнозина мъже, но тя продължи с планираната си реч.

— Сега, когато вече не сме застрашени, трябва да настоя да постигнем съгласие.

— На драго сърце — отвърна той с усмивка. — Винаги съм готов да постигна съгласие с изискана млада дама.

— Млада дама от добро семейство — поправи го тя. — И като такава ви моля да ни помогнете да продължим пътуването си.

Добро семейство. Прецени, че може и да е така. Дантелата на корсажа и на ръкавите ѝ говореше за качество, на врата си носеше сребърна верижка с медальон. Той навлече ризата си над главата и върза връзките на гърлото си. Ризата се спусна до средата на бедрата му.

— И накъде сте се забързали така? — запита я той.

— С приятелките ми сме на път за Каролина.

Той много пъти беше изминавал разстоянието от островите Търкс до Чарлстън, за да доставя сол и други, не толкова законни стоки в замяна на храни, от които в Бермуда имаше отчаяна нужда. Островните води осигуряваха изобилие на риба, но човек не може да яде само това. В Чарлстън щеше да натовари „Сюзан Бел“ със сушено говеждо, солено свинско и толкова необходимото жито. Плановете на госпожица Тъпшел биха могли да се съгласуват много добре с неговите.

Никълъс бръкна под ризата си и разкопча копчетата на предната част на панталона си.

— Капитан Скот!

— Трябва да сваля тези мокри панталони. — Той остави широките крачоли да се свлекат до глезените му, измъкна се от тях и я погледна намръщено. — Солената вода бързо нанася вреди.

— Но вие сте... вие сте...

Очите ѝ се окръглиха като два морски таралежа.

— Гол под ризата? Да, но съм достатъчно прилично покрит — отвърна той, вземайки чифт чисти панталони. — Впрочем, вие не сте ли гола под вашите фусты?

— Един джентълмен не би трябвало да говори така.

— Тук бъркате, госпожице Ъпшел. Говорите под впечатлението, че съм джентълмен, а аз просто съм скромен моряк. — Усмихна се неприятно. — И то такъв, който много добре знае, че под полите си нямате нищо, освен едни хубави дълги крака.

Тя изфуча, но той се усмихна, като си я спомни как риташе под ярдовете муселин, докато я вдигаха на борда. Обърна се с гръб към нея, докато закопчаваше панталоните си. Аргументът му, че е достатъчно благоприлично покрит, би могъл да пострада, ако членът му издуеше дългата му риза към нея.

— Скромен моряк — чу я да мърмори зад гърба му. — У вас няма нищо скромно.

Той реши да не обръща внимание на бодването.

— И какво толкова неотложно има за три млади дами от добро семейство в Каролина?

— Нашите сватби, сър, ако това ви влиза в работата.

Когато той се обърна отново към нея, тя разглеждаше сплетените си пръсти, скромно положени в скута ѝ.

— Ние с моите приятелки сме сгодени за почтени господа.

— Наистина? И къде се запознахте с тези почтени господа?

— Не сме. Още не, във всеки случай.

— Тогава как са се състояли тези поразителни годежи?

Тя вдиша очи нагоре.

— Браковете ни са уредени, разбира се.

— Бил съм в Каролина — каза той. — Там няма недостиг на жени. Защо тези господа е трябвало да влачат вас и приятелките ви през Атлантика?

— Може би колониалните жени там са подходящи за повечето мъже, но това са видни господа, които искат съпругите им да са родени в Англия — отвърна тя официално. — Искат да са сигурни, че децата им ще имат подходяща чувствителност, близки връзки с Англия и с короната.

Ник се засмя.

— В колониите има много хора, които не дават и пукната пара за короната.

Тя премига с шокирано изражение.

— Несъмнено сте чували за агитаторите, за патриотите, както се наричат? — Ник не можеше да повярва, че смутовете в колониите не са известни в Лондон. — Навъдили са се много такива в Бостън, но думите им летят от печатарските преси по цялото крайбрежие на Атлантика и сеят размирици.

Недоволството на колонистите от закона за гербовия налог, данъците върху чая и законите, налагащи им да приемат в домовете си британски войници, тлееше в последните десет години и сега заплашваше да изригне в истинско насилие.

Но не всички страдаха от това.

Честно казано, Ник би трябвало да целува краката на крал Джордж и на несръчния му парламент. Законите, налагащи на колониите да търгуват само с Англия, бяха превърнали контрабандните каси френско вино и карибски ром, прекарвани от Ник, в смехотворно изгодна стока.

Малко бунт щеше да подкрепи бизнеса.

— Как може да търпят такава измяна?

Тя учудено поклати глава.

— Не гледат така на това. Искат представителство, защото са данъкоплатци. — Ник се намръщи. Защо приказва за данъци с една възхитително мокра жена? Но се чувстваше задължен да я предупреди, че животът в Каролина може да не е каквото е очаквала. — Не всички, разбира се, но някои биха прекъснали всички връзки със стария ред, за да си създадат свой собствен.

— Несъмнено лоялните поданици на краля няма да допуснат такава нещo.

— Лоялните поданици като бъдещия ви съпруг?

— Точно така. Господин Смут Пениуисъл^[1], ескуайър, от Каролина, джентълмен и плантатор. Дори е дякон в конгрегацията близо до дома му. — Тя посегна към медальона на шията си и го отвори, за да погледне миниатюрата вътре. Лицето ѝ помрачня. — О, развалил се е.

— Ако позволите?

Никълъс протегна ръка. Тя откопча медальона и го пусна в дланта му. Дребната рисунка беше размазана и нагърчена от престоя във водата, но той различи профила на джентълмен с перука и яки челюсти.

Ник познаваше този тип мъже. С пепеляви лица, разплути от преяждане и препиване, въргалящи се в лукса, осигуряван от чужд труд. Господин Смут Пениуисъл със сигурност не беше достоен за силната, упорита жена, която сега седеше пред него.

— Нека вашият господин Пениуисъл се погрее един-два дни на бермудското слънце и съм сигурен, че ще бъде толкова добър, колкото винаги е бил — изрече той саркастично, докато ѝ връщаше медальона.

— О, надявам се — каза тя, без да схване намека му, докато повторно закопчаваше верижката на врата си. — Така че, нали разбирате, ако ни помогнете да продължим по пътя си, сигурна съм, че годениците ни ще ви възнаградят подобаващо.

— Не вашите добри семейства?

Въпросът като че ли я хвана неподготвена.

— Е, естествено те ще бъдат доволни да научат, че сте ни помогнали.

— Отлично — каза той. — Един пощенски кораб заминава за Бристол след една седмица. По него ще пратим известие до семействата ви. Може да отнеме известно време, но поне новината, че сте оцелели, ще пристигне едновременно със съобщенията за крушението на „Моли Харпър“.

— Не е необходимо. Важното е...

— Важното е, че не знаете кой е в действителност бъдещият ви съпруг, а подозирам, че и семейството ви не знае. — Не можеше да си представи защо красавица като Ив Ъпшел не е имала десетина поклонници, които да се надпреварват за ръката ѝ в Англия. Дори зестрата ѝ да беше не чак дотам внушителна, онова, което беше видял от нея досега, напълно би възмездило липсата на пари за който и да било мъж, достоен да се нарича мъж. Той скръсти ръце на гърдите си и я изгледа, леко накланяйки глава. — Да не би вие трите да бягате поради някаква причина?

— Разбира се, че не! — отвърна тя доста бързо. — Каква нелепост.

— Почти толкова нелепо, както да плавате през Атлантика, за да се омъжите за човек, когото не сте виждали — каза Ник. — Семейството ви няма участие в уреждането на тази работа, нали?

— Не че ви е работа, но не, те не са инициаторите. Годениците ни изпратиха агенти в Англия да намерят подходящи съпруги. Всичко

е напълно почитено, уверявам ви. Дори библейско.

— Библейско ли?

— Разбира се. Не сте ли чели как патриархът Авраам пратил човек до земите на баща си, за да намери съпруга за сина му Исак? — Тя се наведе напред със сериозно изражение. — Лейтенант Ратбън ми го напомни при първата ни среща. Той казва, че добрите господа, чието време е много заето, често разчитат на мъдростта на трета страна при избиране на съпруга.

— Кой е лейтенант Ратбън?

Ник вече не го харесваше. Ако цитира Светото писание под път и над път, може да е методист.

— Той е джентълменът, който ни съпровожда до Каролина. — Тя се намръщи. — Но когато корабът заседна, бяхме разделени от него в бъркотията и не знам какво е станало с него.

Ник също не знаеше, но се съмняваше, че Ратбън е джентълмен. Цялата история беше съмнителна. Ив Ъпшел не му изглеждаше на глупачка, но в този случай проявяваше учудваща наивност.

— Моля ви, капитане. Лейтенант Ратбън ни увери, че годениците ни са много достойни мъже.

— Достойни, хмм? Е, на Бермуда има много по-достойни мъже.

На острова имаше два-три бордея, но някои млади мъже от екипажа му се оплакваха от липсата на почтени жени. Проститутките ставаха за временно развлечение, но идваше момент, когато мъжът иска да се установи.

Тъй като беше загубил плячката от пострадалия кораб, помисли, че може поне да даде шанс на хората си да поухажват три почтени млади дами. Освен това възможността да погледа как срамежливият Хигс ще тръгне да ухажва някоя жена, обещаваще да бъде толкова забавна, че Ник трудно би могъл да ѝ устои.

— Няма да ви заведе в Чарлстън.

— Значи отказвате да ни помогнете?

— Не казах това. Просто помощта ми ще бъде в по-различен смисъл, отколкото сте си представяли — изрече той мило. — Три неангажирани дами ще имат нужда от място, където да отседнат, докато решат какво да правят. Домът ми в Сейнт Джордж е достатъчно голям, за да подслони вас и приятелките ви.

— Очаквате да живеем в дома ви?

— Знаех, че сте умна. Постигнахме пълно съгласие. — Той потри ръце. — Това, разбира се, ще бъде, докато всяка от вас си избере съпруг от желаещите млади мъже на острова, за предпочитане от моя екипаж, естествено.

— Очаквате да се омъжа за някой от вашите моряци?

— Не виждам защо не? Явно целта ви е да имате съпруг. Защо не някой моряк? Или поне човек от острова. — Той измъкна чифт чисти чорапи от моряшкия си сандък и се опря на койката, за да се преобуе. — В края на краищата, щяхте да се омъжите за един подпухнал подагричен непознат на име Пениуисъл.

— Господин Пениуисъл е добре сложен, богобоязлив почтен джентълмен.

— Може би, но се съмнявам, че един богобоязлив джентълмен ще се свърже с остроезична харпия, чието чувство за ругатните е равно почти на изкуство. — Стегна чорапите и се засмя, изправяйки се. — Един моряк е много по-способен да оцени тази неповторима способност у някоя жена.

Тя се изправи полека и той си представи, че вижда дима, издигащ се от розовите ѝ ушни миди.

— В такъв случаи ще поискам помощта на друг капитан, щом стигнем пристанище. Може би онзи, който спаси „Моли Харпър“.

Една от деликатните ѝ вежди се вдигна предизвикателно. Очевидно не беше пропуснала враждата между него и Босток. Той ревизира оценката си за скорошното оскубване, което му беше приложила.

— Желая ви късмет в това, госпожице Ъпшел. „Морският вълк“ е от друг остров — каза той, внимавайки да държи тона си равен. — И тъй като нямате нищо друго, освен една мокра рокля на хубавия си гръб, съмнявам се, че ще постигнете успех. Дори Адам Босток не е толкова глупав, че да не поиска предварително да си платите превоза.

— Капитан Скот, това е абсолютно неприемливо.

Ник изруга яростно под носа си и тя се отпусна обратно на стола.

— Госпожице Ъпшел, жертвах шанса да спася натоварена догоре бригантина, за да ви измъкна от водата. Едва не попаднах в гърлото на една акула. И сега ви предлагам закрилата на оръжието си и топлината на огнището си, докато вие и приятелките ви не си устроите нов живот на такъв хубав остров, за какъвто можете само да мечтаете.

Стисна ръчките на стола ѝ и се наведе към нея така близо, че носовете им едва не се докоснаха.

— Ако това не е свършено приемливо, в такъв случай не знам кое би било.

Дори пропита с морска вода, кожата ѝ излъчваше неопределима женска свежест. И ако не беше най-дразнецката девойка, която някога беше виждал, щеше да се изкуши да я целуне отново.

Устата ѝ се отвори за отговор, но едно почукване на вратата на каютата я накара да замълчи.

Никълъс изръмжа позволение и Тейтъм надникна през вратата, навеждайки глава, като подръпна перчема си в знак на уважение.

— Моля за извинение, к'питане — изрече с грапавия си глас. Протегна сухите ботуши на Ник. — Приближаваме устието на пристанището на Сейнт Джордж, сър. Господин Уилямс пита дали ще бъдете така добър да го смените на кормилото.

— Идвам веднага.

Никълъс никога не позволяваше на друг да води „Сюзан Бел“ през тесния пролив до мястото му на кея. Пристанището беше толкова закътано, колкото би си пожелал всеки моряк, но той преодоляваше множеството островчета и плитчини по-спокойно, щом сам държеше кормилото.

— Госпожице Ъпшел, предлагам да се възползвате от моряшкия ми сандък за сухи дрехи, докато ме няма — каза, докато обуваше ботушите си. — Солената вода нанася вреди и на жените също толкова бързо, колкото и на мъжете. Ако ще ви ухажват, няма да искате да ви се налага да лекувате някои противен обрив.

Веднага щом затвори вратата на каютата, нещо се удари шумно в нея.

Вероятно една от книгите му.

Защо жените все изпитват адска нужда да го замерят с разни неща?

С това, че отвеждаше трите корабокрушенки в дома си, беше извлякъл единственото хубаво нещо от действията си тази нощ.

Но докато направляваше „Сюзан Бел“ през последния отрязък от пътуването, в ума му се мярна мисълта, че Магделин може да не види нещата от неговата гледна точка.

[1] Името буди смехотворни асоциации, понеже „pennywhistle“ означава „малка калаена свирка, пищялка, цафара“. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 5

— Тъпоумен, въшлив, толкова пълен със себе си, че не може и капка още да поеме! Тоя е един... на два крака!

Ив отприщи поредния низ ругатни, докато се навеждаше, за да вземе орфаното копие на Джон Лок. Знаеше, че не бива да хвърля нещо толкова ценно като книга, макар че беше далече над възможностите ѝ да проумее нещо друго, освен заглавието. Майка ѝ беше започнала да я учи да чете, затова тя знаеше своите букви, но не беше имала достатъчно време да развие повече лекота в четенето, преди животът ѝ да се преобърне с главата надолу още в детството ѝ. Знаеше и че не бива да ругае. Никой няма да повярва, че е дама, ако ругае.

Но не беше лесно да се освободи от лошия навик, който беше усвоила в кръчмата и усъвършенствала после в Нюгейт. Хвърлянето на книгата беше помогнало, но нищо не можеше да облекчи разочарованието ѝ повече от няколко добре подбрани фрази. Особено такива неприлични, че и прясно издоено мляко да се пресече от тях.

Ако трябваше да бъде честна, трябваше да признае, че е необходимо да насочи част от гнева си към себе си. Беше се държала като безволева повлекана, когато капитанът я целуна. Не беше реагирала достатъчно бързо и с необходимото възмущение, каквото една дама би трябвало да покаже, когато някой мъж си позволява такива волности.

Заради начина, по който беше омекнала, заради моментното ѝ поддаване той сигурно е повярвал, че не е никаква дама.

Капитан Скот нямаше да ѝ помогне с нищо. Разбира се, тя оценяваше това, че я беше спасил, но ако той смяташе да я държи като затворничка, това премахваше всичко героично у него, поне за Ив.

Сега какво да прави?

Трябваше да намери начин да стигне в колониите, и то не заради някакъв си тлъст плантатор на име Пениуисъл. Братът на майка ѝ живееше в Ричмънд. Поне оттам беше дошло последното му писмо

преди толкова много години. Ричмънд сигурно не е много далече от Чарлстън.

Вуйчо ѝ щеше да ѝ помогне. Трябваше. Беше останал единственият ѝ роднина.

„Всичко по реда си“, каза си тя. Не можеше да се довери на капитан Скот да ѝ осигурява усамотение още много време.

Ив развърза корсажа си, благодарна, че беше облечена с бледосиния муселин, когато „Моли Харпър“ заседна, а не в шарената чувалеста рокля, която пазеше за деня, когато щяха да слязат в Чарлстън.

Голяма работа сега... Чувалестата рокля беше изгубена за нея. Беше най-елегантната премяна, докосвала някога кожата ѝ, но сините връзки на муселина бяха отпред. Което означаваше, че може сама да облича и съблича дрехата.

И никой друг няма да види голия ѝ гръб.

Измъкна се от подгизналата рокля и помисли дали да не я изстиска на лъскавия дървен под на капитана.

Не, ще го подразни страшно много и само ще създаде затруднение за каютния прислужник. Ив изстиска водата в нощното гърне в ъгъла. После метна роклята и чорапа — дори не беше осъзнала, че е загубила другия — на стола, но от дрехите още капеше много. Коленичи, за да се зарови в моряшкия сандък на капитана.

Когато навлече ризата му над главата си, се зарадва, като видя, че стига доста под коленете ѝ. Странно беше да не чувства гърдите си повдигнати и притиснати една о друга, пленени от китова кост и корав плат. Тънката ленена материя подразни зърната ѝ, когато гърдите ѝ се отпуснаха свободно под нея.

Успя да намери само едни къси моряшки панталони с широки крачоли, каквито моряците предпочитаха. Тъжно, но те оставяха на показ скандално голяма част от прасците ѝ. Реши проблема, като върза едно въже на кръста си и обу чифт дебели вълнени чорапи. Нямахше обувки.

Даже ако капитанът беше оставил втори чифт обувки в каютата си, те щяха да се смъкват от краката и при всяка стъпка.

Не беше кой знае колко прилично облечена, но поне беше прикрита доста по-добре, отколкото в мократа си рокля. Корабът се

наклони рязко, после се изправи. Зората проникваше през прозорците към кърмата.

Ив се осмели да излезе от каютата и на палубата, за да види лично къде са се озовали тя и приятелките ѝ. Сали и Пенелъпи се облягаха на перилата на десния борд, събрали глави в разговор, докато моряците се занимаваха със своите работи. Тъй като жените бяха облечени повече или по-малко по същия странен начин като нея, доста от моряците се заглеждаха по глезените им.

Понеже не можеше да направи нищо по въпроса, тя реши да си сложи горда маска. Без да обръща внимание на циничните усмивки на екипажа, Ив пресече палубата, за да иде при приятелките си.

— О, Иви, не е ли красив островът? — изгука Сали.

— В сравнение с люлеенето в дълбокото, всяко място ще е красиво — каза кисело Ив.

Но честно казано, гъсталакът от рододендрони и олеандри под изящни палми и извисяващи се кедрни беше приятен за очите. Особено след като седмици наред не бяха виждали друго, освен безкрайно море. Сладкият аромат на хибискус облъхна ноздрите ѝ, бризът донасяше замайващото ухание на зелена растителност.

— Стъпихме на крака и няма грешка — продължи Сали. — Ами капитанът ще ни отведе в собствения си дом. А господин Хигс казва, че той е кажи-речи господар на Дяволския остров.

— Дяволски остров — повтори Ив. Колко подходящо за черноок дявол като капитан Скот. — И той е господарят тук. Е, възможно е, нали?

— Всъщност не. Има губернатор, но господин Хигс казва, че хората обикновено не му обръщат много внимание, освен ако не дойде някаква делегация от Англия — изрече бързо Сали, почти без да си поеме дъх. — Търсят капитан Скот. И се говори, че бил джентълмен от високо потекло.

— И с ниска чувствителност — измърмори Ив.

Сякаш не я беше чула, Сали продължаваше.

— Вероятно е второроден, защото няма никаква истинска титла, освен че хората в града му казват лорд Ник.

— Какво друго каза господин Хигс?

Ив сметна, че няма да е зле да научи още нещо за мястото и хората.

— Каза, че Дяволски остров било старото име, разбира се. Изглежда, когато хората дошли тук най-напред, имало само ято птици и стадо диви свине! Във всеки случай, моряците помислили, че крясъците и грухтенето са гласове на демони от адската яма. — Сали потрепери ужасена. — Сега господин Хигс казва, че островите се наричат Бермудски.

— Изглежда, господин Хигс е голям извор на сведения — каза сухо Ив.

Хвърли поглед към първия помощник, който стоеше близо до релинга, сключил ръце зад гърба си. Погледът му се отклони към жените, после обратно — почти веднага, когато тя забеляза, че ги гледа. Лицето му се изчерви изведнъж. Висок и кльощав, със светла коса, вързана на стегната опашка под тривърхата шапка, господин Хигс напомняше на Ив за дългокрако жребче, плашливо и предпазливо.

— Изглежда срамежлив.

— Така ли мислиш? — Сали опря закръглена буза на дланта си. — Тревожех се как ли му изглеждаме в тези дрехи, но той каза, че сме били образ на английска женственост независимо какво носим. — Въздъхна доста отнесено.

— Не е ли мило?

— Капитанът също изглежда мил — каза Пени. — И смел.

— Но е прекалено свикнал всичко да става по негово му — отбеляза Ив. — Отказва да ни закара в Чарлстън.

— Хубаво. — Сали кимна доволно. — Сейнт Джордж ме устройва напълно. Щом стъпя отново на суша, ще трябва самият дявол да ме накара да се кача на друг кораб.

Показаха се къщи с бели покриви. Спретнато и чисто, селото Сейнт Джордж беше приятно късче цивилизация, сякаш парченце от Англия беше прескочило сивите вълни на Атлантика. Корабната камбана започна да разгласява вестта за пристигането им.

Ив погледна назад към мостика, където капитан Скот стоеше на кормилото. Разкрасен, с мускули, изпъкващи под ризата с отворена яка, той уверено направляваше кораба към пристана. Вместо перука, каквато би носил всеки джентълмен, или тривърха шапка над стегната опашка като господин Хигс, капитанът беше оставил дългата си тъмна

коса да се вее свободно. Тя докосваше широките му рамене и го правеше да прилича на някакъв варварски принц.

Ив се извърна смутена. Много жалко, че цивилизацията на Сейнт Джордж не беше опитомила господаря на този кораб.

„Сюзан Бел“ се приближи плавно до кея, отърквайки хълбок о него като лека жена, играеща с любовника си. Никълъс надзираваше хората си, докато го швартоваха.

Едно предприемчиво момче от онези, които се навъртаха на кея, явно беше чуло звъна на камбаната при приближаването на кораба. То беше изтичало до голямата къща на Ник на хълма и беше докарало празен фургон в очакване на стоките, които Ник би трябвало да е извадил от разбития кораб. Момчето дори се беше сетило да върже коня на Ник отзад на фургона.

— Господин Хигс. — Никълъс щракна с пръсти и първият помощник притича, за да го последва към дъската за слизане. — Отведете гостенките ни в къщата. Аз отивам там веднага.

— Да, к'питане.

— А, и вземете и този момък. — Ник посочи момчето, което стоеше до главата на жребеца. — Намерете му място в конюшните засега. Ако се проявява добре и там, ще се погрижим да му намерим място в екипажа.

— Да — отвърна Хигс, но угрижена бръчка разсече челото му. — Обаче няма ли да бъдете там, когато пристигнем? Струва ми се, че госпожица Магделин може да не посрещне... гостенките ни така приветливо, както би ни се харесало.

Ник се засмя.

— Проницателен както винаги, Хигс — каза той. — Затова по пътя ще спра при модистката. Никога не влизай в бой невъоръжен, момко. И ако опонентът ти е жена, най-доброто оръжие е ново боне и шепа панделки.

— Н-но ако пристигнем преди вас, какво да кажа на госпожица Магделин?

Заекването на Перегрин се беше върнало веднага щом палубата престана да се люлее.

— Не се безпокой — тупна го Никълъс по рамото. — Жените винаги са любопитни като свраки. Разведи гостенките ни бавно из

града, а аз ще се постарая да ви изпреваря. Всичко ще бъде готово, когато дойдете.

Той мина по дъската за слизане, подхвърли две пенита на момчето до фургона и му каза да чака Хигс. После Ник се качи на жребеца и заби пети в хълбоците му, подкарвайки го в бърз тръс по Уотър Стрийт.

Лицето на Магделин се мержелееше пред него. Може би две нови бонета нямаше да навредят.

— О, какви хубави нещица. Толкова са красиви, Ник — възкликна Магделин пред новите си придобивки. Отдели се от кутията само колкото да лепне бърза мокра целувка на устата му, преди да върне вниманието си към бонетата. — Вземам си думите обратно. Прав беше да отидеш да спасяваш оня кораб.

— Не знам.

— Аз пък знам. — Нахлупи розовото и върза панделките зад едното си ухо, възхищавайки се на ефекта в огледалото на Ник. — О, почти толкова хубави са, колкото и в магазина на госпожа Атууд на Уотър Стрийт. Бих се обзаложила, че идват право от Париж. Корабът френски ли беше?

— Не.

Той се запита колко време има, преди Хигс да пристигне с фургона.

— Какво друго носеха? Топове плат? — Очите ѝ блеснаха като дълбок изумруден залив. — Още по-хубаво, имаше ли готови дрехи?

— Не знам. — Ник се отпусна в любимия си стол до камината. — Виж, Магди, шапките не са от спасения кораб.

Тя му хвърли кос поглед.

— От госпожа Атууд са.

— Но...

— Не стигнах навреме до кораба.

— О, не. — Тя се спусна и коленичи пред него, полагайки умелите си пръсти на бедрата му. — Не казвай, че е потънал с всички хора.

— Не, не точно. Босток ме изпревари.

— Толкова съжалявам, Ник. — Тя се надигна и понечи отново да го целуне, но той извърна глава.

Никаква целувка нямаше да компенсира загубата на „Моли Харпър“.

— Сигурно е бил по-близо. Никой не може да те изпревари.

— Не ме изпревари, но имаше повече късмет, което понякога е по-показателно от уменията. Бях по-близо, но се отклоних, за да спася няколко души, които вече бяха във водата. Затова Босток стигна пръв до кораба. Това го прави негов, съвсем честно е според законите за спасяването.

— Добре, щом вече са били изоставили кораба, Босток не е получил много, гарантирам.

Тя прокара палци по вътрешната повърхност на бедрата му, съвсем близо до слабините, но без да ги докосва. Плътта му се надигна към нея.

Може да свърша с всичко това, помисли той, преди да престана да мисля с голямата си глава.

— Не бяха казали на всички моряци да напуснат кораба.

Магделин се отпусна назад на пети и се намръщи.

— Не си ли казвал винаги, че скачането във водата е последният изход? Ако са били толкова гламави да напуснат кораба, докато още плава, трябваше да ги оставиш там, докато не се увериш, че ще бъде твой.

Ник поклати отрицателно глава.

— Ако не бях направил така, сега щяха да бъдат мъртви, а не искам кръвта им да тежи на съвестта ми.

— Нямаше. Трябваше да оставиш тези глупаци на съдбата им. — Тя стана и се заразхожда ядосана. — О, Ник, голям кораб ли беше?

— Претоварена бригантина — призна той, пожелавайки си да не беше харчил още за второ боне. Това вече не изглеждаше спор, който би искал да спечели. — Във водата имаше три жени, Магделин. Не можех да допусна да умрат.

— Мъже или жени, все едно е. Дължеше ми... искам да кажа, най-малкото на екипажа си... да завземеш кораба.

— Никой от хората ми се не оплака.

За миг образът на Ив Ъпшел, настояваща да спаси първо приятелките ѝ, прекоси ума му. Магделин би им изтръгнала

спасителното въже от ръцете и по дяволите изоставащите.

Тя въздъхна.

— Мъжете понякога са толкова непрактични.

— Предполагам. — Никога не беше мислил какво става в прелестната глава на Магделин. Сега, след като беше получил представа, от която очите му можеха да изскочат, вече не я намираще толкова прелестна. Беше подозирал, че е меркантилна, а тя със сигурност обичаше красивите неща — месечните ѝ сметки в магазините на крайбрежната улица в Сейнт Джордж го доказваха. Но не беше очаквал да е такава коравосърдечна кучка. — Те нямат къде да живеят, затова им предложих да ги настаня тук.

— Тук ли? — Очите ѝ се окръглиха. — Довеждаш три чужди жени в тази къща? Не, Ник, няма да го допусна.

— Нямах думата по този въпрос. Това е моят дом, Магделин.

— Но аз живея тук с тебе...

— Докато ми харесва да живееш с мене, струва ми се.

— О, Никълъс, не искаш да кажеш това.

Тя мигновено промени тактиката. Кръстоса ръце под гърдите си, за да ги подчертае, и изду долната си устна в гримаса, която той обикновено намираще за очарователна.

Той не допусна това да го отклони от намерението му. Беше решил и нямаше смисъл да протака.

— Прекарвахме си добре с тебе, но дойде краят. Заради това, което имахме, ще наредя на Хигс да внесе добра сума в сметка на твое име в банката на Бътърфийлд — каза той. Нямахше да допусне тя някога да каже, че не е бил щедър. — Ако някога изпаднеш в нужда, не се колебай да дойдеш при мене.

— Три жени, хмм? — Погледна го с присвити очи. — Ако си искал още една жена в леглото си, трябваше да ми кажеш. Имам приятелка, която би се навила. С нея и преди сме доставяли удоволствие на един мъж и...

— Колкото и изкусително да звучи, ще се въздържа — прекъсна я той, съжалявайки, че не му е предложила това по-рано. Идеята представляше всякакви изкусителни възможности, но за съжаление вече не го интересуваше перспективата да спи с Магделин, със или без втора жена под завивките. — Можеш да вземеш всичко, което си получила, докато живееше в моето домакинство. Прати списък на Хигс

и той ще се погрижи да ти го изпратят. Още имаш онази къщичка на остров Паджетс, нали?

Тя кимна, безмълвна, но със сухи очи. Никога не беше ставало дума за любов помежду им, поне от негова страна, и той с удоволствие видя, че безразличието е взаимно.

Страстта беше извънредно приятно нещо, но след прегарянето от нея оставаше само мъртва сива пепел в сърцето. Не чак толкова удовлетворяващо, но лесно за измитане.

— Хубаво. — Той се обърна, за да излезе, но се сети нещо и щракна с пръсти. — О! Тъй като са изгубили всичко в корабкрушението, гостенките ми ще имат нужда от някакви дрехи. Моля те от благородство да им оставиш няколко неща от първа необходимост от твоя гардероб.

— Благородство ли? Ах ти, копеле такова! — Спусна се през стаята и започна да удря гърдите му с юмруци.

— Вземаш дрехите от гърба ми и ги обличаш на новите си улици.

Той сграбчи ръцете ѝ и ги изви зад гърба ѝ. Тя престана да се бори и притисна гърди към неговите, гледайки го изпод дългите си мигли.

— Това някаква нова игра ли е, Ник? Опитваш се да ме ядосаш, за да ме подчиниш? — Единият ъгъл на устата ѝ се вдигна нагоре. — Добре. Ще играя.

— Но за съжаление, моя скъпа Магделин, аз няма да играя. — Щеше да му липсва. Беше авантюристка в леглото, умееше и да си затваря очите. Но не би могъл никога повече да легне с нея, без да чуе желанието ѝ три невинни души да умрат, за да може тя да получи още някакви вещи.

— Тръгни си, преди гостенките ми да са дошли, в противен случай може да забравиш за щедрия ми прощален подарък. Подозирам, че имаш по-малко от четвърт час.

Пусна я и излезе от стаята, без да погледне назад.

ГЛАВА 6

Да остане сам с три непознати жени обикновено стигаше, за да превърне Перегрин Хигс в заекваща локва желе.

Слава богу за Реджи Търнскрю, помисли Хигс, докато караше фургона през тесните и невероятни стръмни улички на Сейнт Джордж. Седнал на мястото до Хигс, момъкът се беше полуобърнал, за да бъде с лице към пътничките в задната част на фургона. Поддържаше непрекъснат разговор, забавляваше жените с разкази за местните жители, разправяше им кой в коя къща живее и къде най-вероятно може да се получи милостиня.

Сякаш едни дами ще се интересуват от такива неща!

— И доколкото е известно, на Бермудите има около сто и седемдесет острова, горе-долу — казваше Реджи. — Разбира се, някои не са толкова големи, че да можеш да стъпиш на тях, обаче ако не допират до друго парче земя, сигурно си струва да стъпиш, нали?

Като дами, каквито очевидно бяха, те слушаха учтиво и правеха уместни коментари, когато Реджи им дадеше дори половин шанс.

Което означаваше, че Перегрин нямаше нужда да произнася и една сричка. Хубаво, защото единичните срички бяха всичко, на което подозираше, че е способен в този момент.

Имало ли е някога по-красиво цвете на английската женственост от госпожица Сали Мънро?

Той преглътна мъчително. И да не смее да измънка дори едно нещо!

Бяха се отклонили от главните улици на селото и се изкачваха по тясната пътека, водеща към дома на капитана. Двухолка с впрегнат само един кон препускаше надолу по склона към тях. Кочияшът го шибаше здраво с камшика си между плешките. Перегрин дръпна юздите на своя впряг към лявата страна на пътя, за да ги пропусне да минат.

Кочияшът беше жена, тъмната ѝ коса се вееше зад нея, а мрачното изражение превръщаше лицето ѝ в гневна маска. Перегрин

скри усмивката си и свали тривърхата си шапка, докато тя прелиташе покрай тях. Жената изобщо не ги погледна.

Май капитанът е уредил нещата, както обеща. Подсвирна на конете с леко сърце и те потеглиха в тръс. Перегрин никога не беше харесвал Магделин. Тя не пропускаше възможност да се присмее на заекването му всеки път, когато капитанът не беше наблизо.

— О, виж ти! — възкликна госпожица Мънро. — Коя е тази?

— Това е Магделин Фрит — намеси се Реджи. — И май е плакала, както се вижда. Беше постоянната лейди на лорд Ник.

Премига от усилие, произнасяйки изкълчено думата като „лайди“ но Перегрин не беше в положение да осъжда недодяланата реч на момъка. Пожела си да можеше да се справя поне наполовина толкова добре като него.

— Постоянната лейди на лорд Ник? — запита госпожица Ъпшел.

— Нали разбирате, приятелката му, неговата...

— Д-достатъчно — измърмори Перегрин към Реджи.

Капитанът никога не беше крил връзката си с госпожица Фрит, но нямаше нужда някой да дрънка нещо, дето всички го знаят.

— Далече ли е до дома на капитана, господин Хигс? — запита госпожица Ъпшел.

Хигс поклати глава.

— От другата страна на този склон — добави Реджи, явно незасегнат от забележката на Перегрин. — Шепнещият хълм е една от най-хубавите къщи на островите, ще бъдете доволни да разберете. Похубава и от тази на губернатора, ако ме питате.

— Защо я наричат Шепнещия хълм? — запита Сали Мънро. — Божичко! Надявам се да няма призраци. Няма, нали?

Перегрин се засмя. Какво въображение има! Наред с яркорусите къдрици и най-веселите кафяви очи, в които някога беше имал удоволствието да се взира.

— Призраци ли? Хайде де! Не говорите сериозно! — каза Реджи.

— Не, наричат го Шепнещия хълм заради шума на вятъра сред палмите. Хората казват, че все едно островът разказва всичките си тайни, стига човек да седи и да слуша внимателно.

— Каква прелест — обади се мълчаливата.

Как се казваше тя? О, да, госпожица Смайт. Сега Хигс си спомни, макар че малкото ѝ име му убягваше. Трябва да се върне и да

провери в корабния дневник утре сутринта.

Когато фургонът се изкачи по хълма, жените зад него ахнаха като една, щом пред тях се показа Шепнещият хълм. Като го видя отново през техните очи, Хигс трябваше да признае, че наистина е красиво.

Дълга и ниска, с много дворчета и завои, къщата се впиваше в хълма, сякаш беше израснала на него. Бледожълтите ѝ стени надничаха иззад завеси от бугенвилеи и увивни хибискуси под блестящия бял покрив. Капаците в бутилковозелено бяха открехнати като очи с тежки клепащи, за да пропускат вятъра, охлаждащ вътрешността.

— Господин Хигс, и вие ли живеете тук? — запита госпожица Мънро.

Перегрин кимна, чувствайки как ушите му пламват. Дори не беше мислил чак толкова надалеч. Щеше да живее под един покрив с тази руса богиня.

Може би никога повече нямаше да успее да заспи.

— Сега и аз живея тук! — обяви Реджи. — Във всеки случай, ще живея в конюшната, най-вероятно. Там сигурно има едно-две хубави гълчета за такива като мене.

Перегрин дръпна юздите, смъкна се от мястото на кочияша и започна да помага на дамите да слязат от фургона. Те измърморваха думи на благодарност, но пръстите му запламтяха, когато госпожица Мънро пъкна малката си ръка в неговата за един кратък миг.

— О, Иви. — Госпожица Мънро прегърна приятелката си, докато оглеждаше къщата. — Не е точно замък, но прилича на приказка, нали?

Капитанът се появи на вратата, за да ги посрещне.

— Обзаведена с дракон — измърмори под нос госпожица Ъпшел.

После изправи рамене и тръгна към вратата. Госпожица Мънро я последва.

Госпожица Смайт тръгна след тях, но спря и се обърна към Перегрин. Погледът ѝ срещна неговия за миг, после се впи в земята пред краката му. Няколко кичура от дългата ѝ кестенява коса паднаха и закриха лицето и.

— Приятен ден, господин Хигс. И благодаря ви отново.

— Удоволствието е мое. — Той свали шапка. — Приятен ден и на вас, госпожице Смайт.

Тя пак погледна към него и на лицето ѝ грейна плаха усмивка. Лунички обсипваха носа и свежите ѝ като ябълка бузи. Госпожица Смайт направи бърз реверанс и се затича, за да настигне другите жени.

Перегрин поведе фургона към обора, за да покаже на Реджи Търнскрю кое къде е. Момчето напълно оценяваше получената възможност и предложи услугите си. Перегрин му нареди да лъсне месинга по красивата карета, която капитанът рядко ползваше, и лично се зае с конете.

Тимареше кобилата вече двадесет минути, преди да осъзнае, че не беше заекнал дори един път, когато отговори на госпожица Смайт. Но нямаше представа какво да прави с това знание.

— Можете да изберете, която стая искате — обясни капитанът.

Поведе ги по варосания коридор. Прозорци и ниши за фенери се редуваха по външната стена, която май беше с няколко стъпки дебелина. От другата страна на преддверието лъскави врати водеха към вътрешните стаи. Ив трябваше да признае, че Шепнещият хълм е красива и екзотична къща. Капитан Скот дори имаше маса, чиято долна част беше оформена като крака на индийски слон, но не ѝ се стори необходимо да го ласкае заради това.

Една клетка може да бъде драпирана с коприна и позлатена, но си остава клетка.

— Тук сигурно има много стаи — каза Сали, явно стресната.

— Обичам да приемам гости — каза капитан Скот, свивайки рамене. — Често гостите ми идват отдалече и трябва да останат повече време. Така става, когато живееш на остров.

— Англия е остров, но никога не съм била в къща с толкова много стаи — каза Пенелъпи.

— Значи явно не сте посещавали, които къщи трябва там при вас.

Недоумението го накара да присвие очи.

Ив трябваше да предупреди Пени и Сали повече да внимават, когато говорят, иначе капитанът никога няма да повярва, че са дами.

Той ги отведе в предпоследната стая по дължината на коридора и отвори двойната врата на големия гардероб.

— Всяка може да има отделна стая, но засега имам само тези дрехи, които да си поделите. — Махна към внушителното множество рокли. — Разбира се, ако имате нужда от още нещо — а понеже сте жени, подозирам, че ще имате нужда, — можем да извикаме модистката да дойде, да вземе мерки и да уреди каквото е необходимо.

— Благодаря, капитане — каза Пенелъпи.

— О, да, благодаря, много благодаря.

Сали започна да рови из роклите.

— Да допусна ли, че тези рокли, джунджурийки и финтифлюшки са принадлежали на Магделин Фрит, вашата постоянна лейди? — запита Ив.

— Ах, госпожице Ъпшел. — Той се обърна към нея с безочлива усмивка. — Точно когато отчаяно се надявах отново да чуя сладкия ви глас.

Значи беше забелязал, че тя е мълчала по време на самохвалната му обиколка. Това толкова ѝ хареса, че не протестира, когато той я хвана под ръка и я изведе през отворения френски прозорец, който водеше до една малка частна градина. Сали и Пени бяха твърде заети със съдържанието на гардероба, за да забележат излизането им. Ив ги чуваше как възкликват пред новите си съкровища.

— Да, дрехите принадлежаха на госпожица Фрит. Да, тя беше моя любовница, което означава, че роклите са от най-високо качество. — Той вдигна въпросително вежда към нея. — И ако се питате, да, мястото на моя любовница е свободно. Не искате ли да кандидатствате за позицията?

— Капитан Скот!

Тя вдиша ръка, за да го удари, но той светкавично хвана китката ѝ и я задържа.

— Госпожице Ъпшел, прекалено сте възбудена — изрече гладко.

Поднесе китката ѝ към устните си и ги прокара през мястото, където биеше пулсът ѝ, без да отделя очи от нейните.

Тя се опита да се дръпне, но хватката му беше здрава и неотслабваща. Като птица, омагьосана от змия, тя загуби волята да му се противопостави и му позволи да продължи да държи ръката ѝ.

Той поглади опакото на дланта ѝ с палец. Наслада като тънки нишки плъпна след докосването му, прииждайки и отдръпвайки се

като морския прилив. Тя знаеше, че не бива да позволява това, но ѝ беше невероятно хубаво.

— От собствен опит знам — каза той с глас като нисък ромон, като лъвско измъркване, — че когато една жена протестира така силно, това означава, че отдавна не се е радвала на мъжко внимание и отчаяно се нуждае от това.

Тези думи разрушиха магията.

— Надута свиня такава! Може би ако общувахте с друга жени, освен кръчмарки и уличници, щяхте да разпознаете кога една дама е отвратена.

Погледът му се спусна към гърдите ѝ, където втвърдените връхчета личаха като надигнати копчета под мъжката риза, която беше облякла.

— Повярвайте ми, госпожице Ъпшел. Разчитам сигналите, които изпращате, и не виждам отвращение.

— О, вие...

Устата му погълна останалата част от отговора ѝ. Верен на думата си, той не ѝ поиска разрешение да я целуне отново.

Тя знаеше, че трябва да се бори, но устните му бяха твърди и властни и въпреки решимостта си тя усети, че вътрешностите ѝ се разтапят като масло, оставено на слънце.

Това нямаше никакъв смисъл. Той беше всичко, което тя презираше у мъжете — арогантен, самонадеян и със съвършено самообладание. Държеше я против волята ѝ, за бога, и все пак тялото му говореше на някакъв горещ таен език и нейното тяло копнееше да му отговори по същия начин. Когато езикът му мина по ръба на устните ѝ, тя закопня да се отвори за него.

Трябваше да бъде силна. Трябваше да се освободи, преди той съвсем да съкруши волята ѝ. Натисна гърдите му, но той не помръдваше като същински дъб.

За тази игра са необходими двама, реши тя и изведнъж смени тактиката. Силата ѝ не можеше да се мери с неговата. Тя престана да се бори и остави ръцете и краката си да се отпуснат изведнъж. Остана като инертна маса в прегръдката му.

— Какво ти става, жено? Да не би да си безчувствена? — Той стреснат прекъсна целувката. — Отпусната си като медуза.

Тя се изправи и рязко го настъпи с всичка сила. Той я пусна и отскочи назад.

— Казвали са ми, че медузите жилият — изрече тя с кисела жилка в гласа.

— Ив! О, ето те! — Сали се появи в рамката на двойната врата. — Ела да си избереш, преди да са свършили най-хубавите рокли.

Изчезна така бързо, както беше дошла, кикотейки се на висок глас.

— Ако ме извините, капитане — каза Ив с подигравателен реверанс. — Вярвам, че трябва да опитам една от роклите на бившата ви любовница. Не го приемайте като кандидатстване за позицията. Честно казано, по-скоро бих тръгнала гола.

— Мога да го уредя — каза той мрачно.

— Не и ако сте джентълменът, за какъвто се препоръчвате.

Тя се обърна, за да излезе, но той я спря, докосвайки ръката ѝ над лакътя.

— Има нещо между нас, Ив.

Името ѝ на устните му прати тръпка на наслада през тялото ѝ. Тя я потисна.

— Госпожица Ъпшел за вас — поправи го.

— По дяволите, както искате, така ще ви наричам. Но не можете да отречете, че и вие го усещате. — Изражението му омекна и той я погледна с жадна настойчивост.

— Когато промените намерението си, стаята ми е в дъното на коридора.

— Няма да променя намерението си.

— Тялото ви ще го промени — изрече той с тайнствена увереност. — Повярвай ми, момиче. Знам как да подхождам към женското тяло, а твоето е узряло и готово. Ела при мене и няма да съжаляваш. Обещавам.

— Внимавайте, капитане. — Хвърли заплашителен поглед към слабните му. — Медузите познават някои ефикасни места, където да ужилят един мъж.

Извърна се рязко и тръгна към приятелките си с високо вдигната глава. Но вътрешно трепереше, мислеше какво може да се случи следващия път, когато се намери сама с този проклет мъж.

Медузите нямат гръбнак. Никакъв.

ГЛАВА 7

Ник се обърна на леглото и се огледа. Можеше да се закълне, че си е легнал сам.

— Никълъс — повит го един женски глас.

А! Ето я, облечена с неговата риза и развлечените панталони. Никога не бяха изглеждали по-добре.

— О, божичко. — Ив се огледа, после погледна пак към него с премежени очи. — Възелът на това въже пак се развърза и се боя, че ще загубя панталоните.

— Ще изглеждаш много по-добре без тях, скъпа — каза той, докато ставаше, гол и неудържим, от леглото си, за да отиде при нея.

Тя го приветства, обвивайки ръце около врата му, докато той вдигаше ръба на ризата ѝ и развързваше въжето. Палецът му за миг докосна пъпа и, после дланта му се плъзна вътре в талията на разхлабените панталони, по сладко закръгления ѝ корем и надолу към влажните ѝ къдрици.

Тя ахна в наслада и вдигна лице към него за целувка. Разтвори крака, за да му даде по-добър достъп, и се притисна към ръката му, докато той обхващаше секса ѝ. Той сведе уста, за да плени нейната. Тя се изви, опитвайки се да притисне тайните си места към него.

— Търпение — измърмори той, докато си играеше с устните ѝ.

Притисна уста към нейната, вкусвайки я, дразнейки я с езика си, докато тя не започна да издава тревожни звуци.

Той плъзна пръсти по хлъзгавата цепнатина между краката ѝ и тя изстена в устата му. Малката ѝ пъпка на насладата се надигна към милувките му. Той я разтвори с два пръста и ги плъзна напред-назад върху чувствителното ѝ място с дълги, бавни движения.

Панталоните се спуснаха по бедрата ѝ и тя се измъкна от тях, изпъшквайки недоволно, защото трябваше да се отдели от докосването му, макар и за миг. После праметна крак върху бедрото му и се притисна към дланта му, отърквайки се о него. Беше гореща и готова.

Във въздуха се носеше сладкото ухание на възбудата ѝ. Устата му внезапно се озова върху гърдите ѝ, засмуквайки зърната пред тънката памучна материя. Членът му се плъзна по гладката кожа на корема ѝ, търсейки по-тъмен, по-топъл дом.

Тя се надигна на пръсти, притискайки се о него. Той протегна ръце и обхвана седалището ѝ.

— Сега, Ник — изпъшка тя в ухото му. — Искам...

Някой чукаше на вратата. Той не обърна внимание на прекъсването.

— Искам...

Той захапа зърното ѝ и тя извика от болка и възбуда. Тестисите му се свиха.

Ник я вдигна нагоре и полака я настани върху чакащия си член. Загледа я напрегнато, когато устата ѝ омекна от страст. Никога нямаше да се умори да я гледа.

Тя обви крака около кръста му, докато той нежно навлизаше в нея. Когато най-накрая влезе изцяло, тя се залюля отново срещу него и кулминацията ѝ я разтърси в съкрушителни вълни. Отметна глава и в същия миг от устата ѝ потече река от възхитителни ругатни.

Чукането ставаше все по-силно.

Ив вдигна глава и го погледна с влажни очи.

— Искам... ДА ОТИДА В ЧАРЛСТЪН СЕГА.

Ник се събуди и откри, че Хигс наистина чука на вратата му. Но нищо друго не беше като в съня. Беше сам в огромното си легло. Чаршафите бяха смачкани на топка, единият ъгъл на възглавницата му беше мокър, защото го беше смукал насън.

Проклятие! Така става, когато един мъж стои дълго време без хубавичко чукане!

— Влизай — излая той към Хигс.

Вбесеният му член още пулсираше. Само не го казвай отново.

— Из-звинявам се, к'питане — изрече Хигс. — Имате много посетители. Вече се редят на опашка. Помислих, че трябва да знаете.

Мъжките уши се бяха наострили при вестта, че три красиви млади дами, току-що пристигнали от Англия, живеят в Шепнещия хълм. Всеки ден дюкянджии и моряци идваха при „лорд Ник“ под

някакъв предлог, но беше публична тайна, че бяха дошли само за да зърнат новите красавици.

— Ще з-забогатеем като разбойници, ако почнем да вземаме такса за прием — забеляза кисело Хигс в края на деня, когато и последният от дългата опашка потенциални поклонници най-накрая заслиза по хълма към Сейнт Джордж. — Ще почнат да идват и от другите острови, п-преди да се усетим.

Ник кимна разсеяно. Трябваше да бъде доволен от засиления интерес. Това означаваше, че гостенките му няма да останат дълго и той може да не се старае да поддържа благородническата фасада. Ще може да се върне към разпуснатия си живот.

Трудно би било да се напива зверски всяка нощ, като знае, че на следващата сутрин ще се изправи на закуска пред три обвиняващи лица.

Поставяше нов рекорд за живот без жена на сушата. Вероятно затова се беше събудил, смучейки възглавницата си и с толкова твърд член, че би могъл да пробие и палатка.

Никога не ходеше в бордеите. Беше господар на чист кораб и никога не беше виждал бордей, достатъчно чист, за да му допадне — и по отношение на момичетата, и по отношение на чаршафите.

Но не можеше дори да помисли за заместничка на Магделин, докато се изявяваше като настойник на три млади дами, готови за омъжване.

Освен ако, разбира се, не подмамеше госпожица Ъпшел да заеме това място. Не беше срещал жена, която да не успее да съблазни, но тази наистина го разиграваше. Очевидно не помнеше, че мъжът трябва да води танца.

Ник беше свикнал жените да падат в ръцете му още щом го погледнат в очите. Ив Ъпшел отбягваше погледа му.

Подозираше, че би могъл да я убеди, ако успее да остане насаме с нея малко по-дълго време. Беше почувствал, че тя се поддава, когато я беше целунал. Пръстите му бяха усетили, че пулсът ѝ се ускорява. Тя го искаше. Беше сигурен в това.

Тя просто не си го признаваше.

И Ник нямаше да спре, докато не я накара да си признае.

Вбесяващата госпожица Ъпшел винаги внимаваше да бъде поне с една от другите. Сега трите влязоха, хванати под ръка, в трапезарията

му и широките им поли изпълниха засводения вход.

— Добър вечер, дами.

Никълъс се поклони изящно на гостенките си, докато те се настаняваха на местата си за вечерята. Отдръпна стола до себе си за Ив, но тя мина покрай него и се отпусна на мястото срещу първия му помощник в далечния край на масата от бермудски кедър.

Госпожица Мънро се изкиска и седна вместо нея на предложения стол. Ник я доближи до масата, решен да не признава, че Ив го е пренебрегнала. Седна на мястото си и пхна единия ъгъл на салфетката в яката си.

— Вярвам, че денят ви е минал приятно — каза той.

Неговият ден със сигурност не беше минал приятно.

Мъжете, влизащи и излизащи от кабинета му под най-различни прозрачни предлози с намерението да бъдат представени на дамите, се бяха изнизали за много кратко време.

А той се занимаваше с това вече няколко дни.

— Ако под „приятно“ разбирате дали ни е харесало да ни оглеждат, сякаш сме крави призьорки, в такъв случай — да. Във всички случаи имаме приятен ден — изрече Ив с отровна усмивка.

Санторини, готвачът на Ник, беше повишил качеството на менюто и го беше разнообразил в чест на новите членове на домакинството. Наистина беше надминал себе си с кремсупата от раци, с която започна вечерята. Ник не обърна внимание на ехидния коментар на Ив и започна да яде с апетит. Бялата супа беше достойна и за трапезата на някой дук.

— Всички изглеждат дружелюбни и учтиви — забеляза госпожица Смайт толкова тихо, че Ник се напрегна, за да я чуе.

— Да, наистина, съвършено учтиви. Признавам, че съм изумена от добрите маниери на островитяните — каза Ив. — Особено ми беше приятно, че се въздържаха да не огледат зъбите ни.

Хигс едва не изригна супата през носа си.

— Госпожице Ъпшел, моята цел е да видя трите ви подходящо омъжени. За да направя това, ви трябва женихи, а мъжете обикновено искат да видят какво получават, преди да си позволят да се обвържат за цял живот — каза Ник, хващайки лъжицата така, сякаш беше кортик. — По какъв друг начин предлагате да действаме?

— Вече знаете какво мисля по този въпрос. — Ив остави лъжицата си на масата с ледена точност. — Предлагам да действаме в посока отиване в Чарлстън, където женихи, склонни да се обвържат, без първо да ни проверяват, вече очакват пристигането ни. Можете дори да останете като свидетел на нашите сватби, щом благополучието ни явно е толкова голяма ваша грижа.

— О, Иви — обади се госпожица Мънро. — Знаеш, че за нищо на света няма пак да се кача на кораб.

— Пени, ти искаш да продължиш, нали? — запита Ив, взирайки се към другия край на масата, където седеше приятелката ѝ. — Спомни си как лейтенант Ратбън описваше годеника ти като най-любезния и най-милият сред мъжете.

Госпожица Смайт погледна от Ив към госпожица Мънро, после към Перегрин и накрая към скута си.

— Ще го подложим на гласуване — каза Ив.

Всички заговориха едновременно, обсъждайки предимствата на заминаването и оставането.

— Не, по дяволите, няма! — Ник смъкна салфетката от врата си и я хвърли на масата. Не можеше да пие, не можеше да спи, без да мисли как прави любов с нея, а сега тя дори му отнема апетита за хубавата храна. — Тук няма никаква проклета демокрация. Аз решавам къде и кога ще плава „Сюзан Бел“. Няма да ви откарам в Чарлстън и това е.

Избухването му ги накара да млъкнат шокирани. Останаха да се взират в супата си, когато Санторини дойде да разчисти масата. Готвачът промърмори нещо на италиански, явно удивен колко много супа са оставили в купите си.

Следващото ястие беше сочна печена риба треска с глазура от манго. Госпожица Ъпшел отрязва голяма хапка, отпрати подигравателна усмивка към Ник и я плъзна между сочните си устни, издавайки одобрителни звуци.

— Наистина великолепно, господин Санторини — каза, докато готвачът балансираше с купите от супата в ръце.

— Grazie, signorina, milkgrazie. Благодаря, госпожице, хиляди благодарности.

Санторини една не изпусна купите, докато се кланяше, изричайки благодарностите си. След това се оттегли в кухнята, която

беше в отделна постройка зад главната къща.

И той като останалите прислужници в Шепнещия хълм много искаше да се хареса на трите жени заради Ник.

Всички на масата последваха примера на Ив и започнаха да се отпускат. Дори Хигс се усмихна и започна да яде с апетит.

Ник излъчваше непрестанен поток от сила. Обикновено само думата му стигаше, за да получи пълно подчинение. Хората му със сигурност никога не се съмняваха в него.

Но сега не беше на палубата на „Сюзан Бел“. Носеше се без посока в сенчестото царство на почтената женственост — място, което досега беше избягвал, сякаш е пълно с неизследвани плитчини. Не разбираше правилата на задълженията, но веднага усещаше в каква позиция се намира.

Ив Ъпшел го изпреварваше и той никога нямаше да я настигне, ако продължи в тази посока. Определено трябваше да промени стратегията и курса.

Взе салфетката, затъкна я под брадата си и реши да помисли.

Ив поддържаше разговор по незначителни теми, който му беше лесно да пренебрегне. Под светлината на свещите очите му се спряха на нежната извивка на шията ѝ. Пак беше облякла синия муселин — същата рокля, която носеше, когато я беше извадил от морето. Беше забелязал, че избягва да носи оставените от Магделин дрехи. Но муселинът беше изпран и колосан, и дантелата на корсажа поведе погледа му към дълбокото ѝ деколте.

Гърдите ѝ бяха повдигнати в модната линия „изгряваща луна“. Сметанената ѝ кожа блестеше като сатен. И почтените матрони, и уличниците се съобразяваха с изискването да подчертават женствеността си, като оголват голяма част от гърдите над зърната.

Ник се запита какво ли би било да потърка члена си в долинката между великолепните хълмчета на Ив, докато не излее цялото си семе върху тях.

Премести салфетката на скута си, за да скрие болезнената издутина в панталоните.

Ако малката палавница не иска той да я зяпа, защо излага на показ всичко, с изключение на зърната си над тази тясна ивица плат?

И дори само мисълта за онези ягодови пъпки накара панталоните му да отеснеят още повече.

И му просветна.

Веднага се сети къде обичат да гледат и да бъдат гледани почтените жени. Къде им харесва да се излагат на показ и да демонстрират чаровете си. Докато ядяха ястието с месо, той изглаждаше идеята си, предвиждайки възможните контрамерки, и подреждаше въоръженията си.

— Мисля си нещо — каза, след като довърши в мълчание едно прекрасно парче свинско филе. — Мисля, че не съм ви дал възможността да се запознаете с други дами, които живеят на островите.

— Искате да кажете, да ги поканим на чай? — запита госпожица Смайт.

Ив го погледна с присвити очи, видимо разпознавайки естеството на входния му гамбит.

— Това е много добра идея, госпожице Смайт — отвърна той мило, — но признавам, не искам съвсем да изолирам господата. Може би нещо с игра на карти и музика, и...

— И танци?

Госпожица Мънро се хвана за предложението, точно както се беше надявал.

— Разбира се, ако желаете. Предполагам, че можем да разместим мебелите и да наемем цигулар за една-две вечери. — Щракна с пръсти, сякаш едва сега се беше сетил.

— О, може да покани гости за няколко дни.

— За няколко дни!

Госпожица Мънро плесна с ръце.

— Да, за една седмица, смятам. Може да пратим покани до някои от най-видните хора.

Пристигането на гости за няколко дни щеше да накара жените да се чувстват напълно спокойни в къщата му, защото наоколо щеше да има и няколко по-възрастни дами. Когато гостуването траеше повече време, винаги се образуваха малки групи с различни интереси. Докато приятелките й играят на сляпа баба или пеят около клавиборда му, Ник ще разделя и ще завладява. Със сигурност щеше да има друга възможност да се озове някъде в обширната си къща насаме с госпожица Ъпшел.

Облегна се назад на стола си, докато госпожица Мънро и госпожица Смайт развиваха идеята му, сякаш беше тяхна. Ив нямаше как да им попречи. Пикници, стрелба с лък и игра на кегли на моравата — всичко това беше обсъдено и одобрено. И тогава, когато идеите им за забавата като че ли започнаха да се изчерпват, той подхвърли:

— Мисля и че някои нови рокли за вас, дами, няма да бъдат излишни.

Думите едва бяха излезли от устата му, когато очите на госпожица Ъпшел блеснаха възхитено. Той разбра, че е направил тактическа грешка, но не знаеше точно каква.

— О, капитан Скот, какъв великодушен жест. Но освен че ще имате разходи за продължително гостуване на толкова хора, това изглежда несправедливо за вас — каза тя, подпирайки замислено буза на дланта си. Когато тя щракна с пръсти, той разпозна жеста като пародия на неговия.

— Какво ще кажете за бал?

Ник се намръщи.

— Бал ли?

— О, да! — Госпожица Мънро сега се плъзна твърдо в противоположния лагер. — Има ли нещо по-романтично от един бал?

— Обичам да танцувам — добави плахо госпожица Смайт.

— Макар че домът ви има толкова много стаи за гости, може да подслони само определен брой хора. Но бал, за който не трябва да осигурявате настаняване, ще позволи да поканите много повече хора — каза Ив и логиката ѝ беше безупречна. — А целта ви, както ни я изложихте, е ние да се запознаем с възможно най-много подходящи кандидати за женитба, нали така?

— Има едно неудобство, госпожице Ъпшел — обясни той с триумфална усмивка. Тя беше влязла в тясно заливче и сега нямаше как да се обърне и да избяга. — Домът ми е просторен, но нямам бална зала. Дори ако разчистим трапезарията — обгърна с жест най-голямата стая в дома си, която беше устроил около кедровата маса, разгъваща се по такъв начин, че около нея да седнат двадесет души, — ще ни е трудно да направим място за повече от пет-шест двойки танцуващи наведнъж. Ришът е енергичен танц, нали знаете.

— Тогава трябва да изберем друго място — каза Ив, затягайки примката около него.

— Аз м-мога да проуча дали можем да наемем общинската зала — предателски предложи Хигс.

Идеите за бала прескачаха от една жена към друга, плановете се изплъзваха от контрола му като хванат на въдица марлин, който се стреми към дълбоката вода. Новата схема на Ив бързо набираше скорост.

— О, капитане — Ив накрая благоволи да го включи в дискусията. — Тъй като този бал преобърна първоначалния ви план, вярвам, все още имате намерение да ни осигурите нови бални рокли.

Всички женски глави се обърнаха очаквателно към него.

— Разбира се — каза той примирено. Изглежда свирепо първия си помощник. — Очаквам утре Хигс да се погрижи да уреди нови бални рокли и всички необходими добавки, докато преговаря за наемане на залата!

Понякога насред боя обещаващото действие обръща хода си точно когато човек най-малко очаква. Умният мъж трябва да знае кога да се оттегли от някой ангажимент, за да прегрупира силите си и да се бие някой друг ден.

Никълъс им пожела приятна вечер и се извини, преди Ив Ъпшел да го беше принудила да развее салфетката си като бяло знаме.

ГЛАВА 8

— Мисля, че съм прекалено плоска отзад, не е ли така? — Сали изви врат пред високото огледало, опитвайки се да види гърба си. — Нали ще погледнеш и ти, Иви?

Жените имаха собствени стаи, но често се събираха при Сали, защото нейната беше по средата и разполагаше с най-голямото огледало. По принцип огледалата колкото за лицето в стаите на Ив и Пени вършеха работа, но днес те се приготвиха за тазвечерния „бал на лорд Ник“. Важно беше да видят пълния ефект от новите рокли. А за Сали това изглеждаше критично.

Светлите ѝ вежди се свиха неодобрително.

— Иви, мислиш ли, че трябва да си сложа подплънка на задника?

— Мисля, че задникът ти си е както трябва за всички нормални цели — каза Ив, вдигайки очи от книгата в скута си. — Без подплънки.

Ив се върна към книгата си. Каквото и да мислеше за „лорд Ник“, този дявол знаеше какви книги да си избира. Беше намерила сравнително лесна книга за историята на животновъдството и с нейна помощ развиваше ограниченото си умение да чете. Съдържанието не беше кой знае колко вълнуващо, но сега тя успяваше да свързва буквите в разбираеми думи много по-бързо, отколкото когато беше започнала.

— Ив е права. Прекрасна си, Сали — каза Пенелъпи. Тя вече се беше нагласила в новата си широка лимоненожълта рокля. Седеше деликатно на ръба на един стол с права облегалка, за да не намачка нежната коприна.

— Мисля, че мъжете на тези острови не са виждали жени като тебе.

— И ти си красива, Пени — каза Ив. — Това жълто кара кожата ти да блести, а тъмната ти коса е направо възхитителна. Ще привлечеш много мъжки погледи.

— Съмнявам се, че той... те дори ще ме забележат.

Пенелъпи погледна към отворения прозорец, където залязващото слънце се пречупваше в правоъгълниците на стъклата.

— Глупости — каза Ив. Понякога беше мъчително да вижда колко ниско мнение има Пенелъпи за себе си. — Освен това днес имаме шанс да се повеселим за сметка на капитана. Нали не си забравила, че в Чарлстън те чака фин, уважаван джентълмен.

— Не искам никакъв фин уважаван джентълмен в Чарлстън — възрази тихо Пени.

— Пен е хвърлила око на някого тук. — Сали пъкна една възглавничка под обръчите на полата си въпреки мнението на Ив. Завърза връзките и приглади набраната розова копринена фуста. Обърна се настрани и критично огледа отражението си, после мръдна подплатеното си задниче. Усмихна се на отражението си с доволно кимване. — Нашата Пенелъпи е лапнала по някого в последните две седмици, но не ми казва кой е.

— Вярно ли е, Пени?

Ив затвори книгата. Мислеше, че няма да може да убеди Сали да продължи към Чарлстън. Тя ужасно се страхуваше от второ коработрушение, но Ив разчиташе, че Пенелъпи ще тръгне с нея.

Пени вдигна рамене и се усмихна.

— Нали знаеш, Сали. Ако не стане нищо интересно, винаги можем да разчитаме на Ив да измисли нещо.

Преди Ив да продължи разискванията по темата, новата им камериерка Дая изникна на вратата с вест, че банята на Ив е готова. Дотогава „лорд Ник“ не беше държал женска прислуга. Господин Хигс се беше изпуснал, че бившата любовница на капитана не търпяла да има друга жена в къщата, но Дая живееше със съпруга си Санджай в къщичката на иконома в края на земите на капитана. Санджай беше чудесен градинар и поддържаше обширните земи на Шепнещия хълм в безупречно състояние. Затова, когато Ив и приятелките ѝ имаха нужда от камериерка, Дая беше на разположение, за да помогне, и вършеше работата на драго сърце.

Ив благодари на Дая и бързо се върна в стаята си, където я очакваше седяща вана, ароматизирана с жасмин.

Както обикновено, тя позволи на Дая да развърже шнуровете, но отклони предложението за помощ при събличането. Не искаше дори тази спокойна, мълчалива източноиндийка да я вижда гола.

Точно преди Дая да излезе, Ив я повика.

— О! Модистката трябва да ми донесе още една фуста. Можеш ли, ако обичаш да я изчакаш и да ми я донесеш веднага щом пристигне?

Дая кимна и направи екзотичния си жест за прощаване, преди да затвори вратата зад себе си.

Щом камериерката излезе, Ив бръкна под полите си и развърза фустата с обръчите. Теленото приспособление падна на пода и тя се измъкна от него. Събу чехлите си. После се освободи от роклята, свали ризата и смъкна чорапите.

Отпусна се доволно в горещата вода. Затвори за миг очи, попивайки ароматната свежест на парата, преди да вземе бурканчето със сапун и да насапуниса ръцете си.

Посегна назад колкото можа над раменете си, за да насапуниса гърба си. Ужасните подутини и ръбове на белезите още си бяха там. Запита се дали още са подути и червени. Намокри кесията за баня и остави водата да се стече по гърба и.

Белезите по душата ѝ не бяха зараснали. Защо с тези по гърба да е различно?

Когато Никълъс мина през преддверието на път към кабинета си, забеляза Дая клекнала по странния си индийски маниер пред отворената предна врата. Тя стана веднага щом го видя и събра длани пред себе си.

— Моля ви, не мислете, че мързелувам, лорд Ник — каза с дълбок поклон. — Чакам един пакет за госпожица Ив. А! Май пристига.

Една двуколка спря рязко на кръглата алея и от нея скочи един мъж с голям пакет под мишница. Дая бързо излетя, за да го вземе, и се втурна обратно в къщата.

— Трябва да е нещо много важно — ухили се Ник.

— Разбира се. Това е новата ѝ фуста.

— Аз платих за нея, така че това я прави моя. Защо да не я доставя лично? — Той се опита да вземе пакета, но Дая не го пусна веднага както трябваше да се очаква.

— Къде е тя, по дяволите?

— В стаята си, но се къпе, сър, и няма да ѝ хареса, ако влезете.
Дая не пускаше пакета, но той в крайна сметка успя да го вземе.
— Къпе се, значи?

Фантазията му го възнагради със сладно видение — Ив става от ваната си, порозовяла и блестяща, като Венера, излизаща от вълните. Неудовлетворената страст го държеше в почти постоянна ерекция. Ако това положение продължеше, щеше да има нужда да посети шивача си за някои трайни промени в кройката на панталоните му. Държеше пакета в стратегическа позиция пред себе си. С удоволствие би позволил на Ив да види доказателството за възбудата му, но не искаше да засрамва съпругата на градинаря си.

— Някой казвал ли ти е, че чистотата граничи с божественото, Дая? Божественото е над моите възможности. Може би трябва да се задоволя с това, което граничи с него.

— О, тя няма да бъде доволна от мене — каза Дая, опитвайки се да вземе пакета.

— Ти работиш за мене, не за госпожица Ъпшел. Аз да съм доволен — само това трябва да те интересува.

Ник се обърна и тръгна към крилото със спалните.

— Не се тревожи — подметна през рамо към Дая. — Сигурно си чувала грозния слух, че сега се държа като джентълмен. Първо ще почукам.

Не беше виновен, че Ив отговори на почукването му с „влез, Дая“.

Той завъртя дръжката и полека отвори вратата. Знаеше, че един джентълмен веднага би се представил.

За щастие той не беше същински джентълмен. В душата си беше контрабандист. Лукавството и прикритостта му бяха служили добре в миналото. Надникна вътре.

По дяволите! Беше сложила параван около ваната, но той чуваше плискане на вода от другата страна на тънкия копринен щит.

— Остави пакета на леглото — каза Ив. — Аз ще го разопаковам. Това е всичко, благодаря.

Той прекоси стаята, внимавайки да стъпва леко, и остави пакета на ръба на леглото ѝ. От тази позиция направи щастливото откритие, че параванът не закрива цялата вана. Освен това над тоалетната ѝ

масичка имаше добре поставено огледало, наклонено под такъв ъгъл, че се виждаше част от нея.

Привлече го гледката на насапунисаното ѝ коляно, издигащо се над медната вана. Ако се наведеше малко, щеше да зърне издутината на гърдите ѝ. Коляното не даваше възможност да се види някое от мокрите ѝ зърна. Виждаше се малко от една стройна ръка. Изкусителната гледка накара цялото му тяло да изтръпне.

Отбеляза си мислено при първа възможност да снабди стаята ѝ с по-голямо огледало.

— Казах, това е всичко, Дая.

Тя се надигна, с което му даде възможност да зърне в малкото огледало пъпа ѝ между повдигнатите колене.

Той прекоси стаята на пръсти, стигна до вратата и без да минава през нея, тихо я отвори и затвори, както би направила Дая. За всеки случай спусна резето, като внимаваше да не издава никакъв шум. Водата във ваната се раздвижи, докато тя се отпускате отново вътре.

Параванът беше нисък. Той би трябвало да може да вижда над него, стига да се приближи достатъчно. Мъчително бавно свали обувките си и отново прекоси стаята тихо, по чорапи.

В миналото смелостта винаги му се беше отплащала богато. Настоящото не правеше изключение.

Ив беше с гръб към него, но се беше излегнала във ваната, така че той виждаше само темето ѝ. Беше свила светлокестенявата си коса на възел и тилът ѝ беше открит. Няколко кичура се бяха изплъзнали и докосваха нежната ѝ кожа.

Той копнееше да вкуси кожата ѝ точно там, при линията на косата.

Прекрасно виждаше прелестните ѝ гърди. Бяха всичко, което си беше представял, че ще бъдат — сметанени хълмчета с розови връхчета, които просто молеха да се вместят в мъжка длан. Би могъл да се удави в кладенеца помежду им и да не го е грижа.

Погледът му се премести надолу, плъзна се по ребрата, покрай вдлъбнатината на пъпа ѝ на равнището на водата. Тайните ѝ места се криеха под слой сапунени мехурчета.

Той безшумно пое дъх. Сладък жасмин. Ароматичен и екзотичен, парфюмът му говореше за горещи летни нощи и лъщящи от пот тела, оплетени по най-изобретателни начини. Пътуванията му го бяха

отвеждали на такива места по света, където даването и получаването на физическо блаженство нямаше почти никакви ограничения.

О, колко щеше да му хареса да обучи тази скромна английска роза на широк асортимент от първични наслади.

Тя взе бурканчето със сапун и потопа пръсти в него. Тогава насапуниса тялото си, докосвайки всички места, които той толкова копнееше да докосне. Когато пръстите ѝ минаха по гърдите ѝ, обтривайки зърната, което ги накара да щръкнат и да се стегнат, той горещо си пожела, подобно на Шекспировия Ромео, да бъде ръкавица на тази ръка. Едва не изстена на глас, когато коленете ѝ се разделиха и краката ѝ потъмняха. Ръката ѝ се спусна между тях, за да измие интимните ѝ гънки.

И се застоя между мокрите къдрици.

Никълъс преглътна мъчително. Веднъж Магделин му беше позволила да я гледа, докато сама си доставя удоволствие. Не беше и наполовина толкова вълнуващо като това откраднато надникване към интимните желания на една девойка.

Беше помислил да учи Ив Ъпшел на плътското изкуство. Може би и тя имаше на какво да го научи.

Сапунената вода се раздели и той видя в преливащите се сенки как пръстите ѝ се плъзват между онези нежни долни устни. Тя започна леко да ги гали. После в кръг. Разтвори ги с другата ръка.

Още малко му оставаше да излее семето си в панталоните.

Тогава тя издаде ядосан звук, спря и опря длани от двете страни на ваната.

Той прехапа език, за да не започне да я подканва да продължи.

Главата ѝ се наклони на една страна. Тя въздъхна и изригна полугласна поредица от ругатни. Той не разпозна името, свързано с тях, но тя поставяше под въпрос нечий произход няколко поколения назад, обвиняваше тази личност, че се съвкупява с различни домашни животни, приканваше го да „се изчука“ и завършваше с молба от все сърце към Принца на мрака „да отнесе тоя проклетник право в ада“.

Ник се ухили, надявайки се, че проклятието е отправено към него. Начинът, по който го беше изрекла, правеше тирадата да звучи почти любовно.

Тя изпусна дълга въздишка. После сгъна крака под себе си и се изправи, а водата се стичаше по извивките на тялото ѝ. Сапунените

поточета изчезваха в цепнатината по средата на сърцевидното ѝ седалище.

Вместо това да го развесели, Ник се намръщи. Това прелестно задниче вече не го интересуваше. Вниманието му беше приковано към стройния ѝ гръб.

Той беше покрит с наскоро зараснали белези. Ромбовете здрава плът между яростно кръстосващите се резки показваха, че ударите са били нанасяни от майстор на бича. Нямаше повторен удар на едно и също място, всеки от тях се беше отбелязал върху нежната ѝ кожа. Кучият син, който беше прилагал това наказание, беше влагал изключително старание във всеки удар, нямаше нито един не на място. Без съмнение е бил някой, който се е мислил за художник и е обичал да оставя ясен белег върху жертвите си.

Никълъс беше присъствал на много бичувания в годините, изкарани в морето. Беше заповядал да бичуват един моряк, когото бяха хванали на местопрестъплението да краде вода от кацата в момент, когато на кораба бяха въведени дажби за водата. Дори когато беше необходимо, бичуването беше нещо противно.

Пръв би се съгласил, че Ив Ъпшел е изпитание за търпението на когото и да било, но нищо, което може би беше направила, не можеше да заслужава подобно наказание.

— По дяволите — каза той тихо. — Кой ти причини това?

ГЛАВА 9

Тя се извърна, за да го погледне, и очите ѝ се отвориха широко. Красивата ѝ уста се окръгли във възмутено ахване, докато ръцете грабваха кърпата, за да я прикрият.

— Какво, по дяволите, правите тук?

— Мисля, че е очевидно.

Погледът му се спусна полека по голата ѝ мокра кожа.

Тогава очите му се присвиха, отказвайки да бъдат разсеяни от блестящите връхчета на гърдите ѝ и дължината на стройните ѝ голи крака. Благодарни на бога за малкия размер на кърпите, докато заобикаляше паравана и я сграбчваше за раменете. Обърна я, за да погледне отблизо раните по гърба ѝ.

— Кой направи това? — запита той отново, издърпвайки кърпата, за да види целия размер на пораженията.

— Ако не излезете още сега, ще викам — подхвърли тя заплашително през рамо, докато се опитваше да се измъкне от хватката му.

— Ако искахте да викате, досега да сте го направили.

Той поклати глава, възмутен от обезобразяването на съвършената ѝ плът.

Прокара върха на пръста си по една от резките, която започваше под лявата ѝ плешка и свършваше при най-долното ѝ ребро. Малки мускули затрепериха под кожата ѝ. Беше преживяла истински ад и опустошената ѝ плът пазеше спомена за кошмара в самите си фибри.

Гняв кипна във вените му. Един мускул затрептя на челюстта му.

— Името на онзи, който ти е причинил това, Ив. — Тонът му беше равен и гладък като коприна, но натежал от заплахата. — Където и да е, ще го намеря и ще ми достави огромно удоволствие да изкормя това копеле. Бавно.

— Не знам как се казва.

Измъкна се от ръцете му, оставяйки му само кърпата си. Плътна се гола към другия край на паравана и вкопчи пръсти в горния му край.

— Не се приближавайте.

Сякаш това тънко парче коприна би могло да го спре, ако реши да се приближи.

Той погледна към изоставената кърпа, после пак към нея, вдигайки въпросително вежда.

— Защо не изпищя, впрочем?

— Аз... Не съм паникьорка. Не пищях за акулата, нали?

— Така е, не пищя — призна той, но би заложил „Сюзан Бел“, че е пищяла, когато са ѝ нанасяли тези резки. Беше виждал мъже, които смяташе за по-корави и от себе си, да се опитват да не викат, докато ги бичуват. До един бяха свършили във викове и молби, с дух, пречупен точно както и плътта им.

— Сега, моля ви, излезте и няма да споменавам това на...

— О. — Той щракна с пръсти, когато му просветна. — Сега знам защо не извика. Не искаш никой друг да види гърба ти.

Тя извърна поглед от него и той разбра, че е прав.

— Затова настояваш да носиш рокли, които се връзват отпред — каза той. — Затова не искаш Дая да ти помага да се къпеш, както на другите. Трябва да ти кажа, че тя дойде при мен оня ден много угрижена, че не си доволна от услугите ѝ.

Ив прехапа долната си устна.

— Имаш нужда от секретност, дори от камериерката, за да пазиш тайната си.

Тя го изгледа свирепо.

— Очакването да не ми се натрапват, докато се къпя, не ми изглежда неразумно изискване.

— Не съм се натрапил — напомни ѝ той. — Почуках и ти ме покани да вляза.

— Предположих, че е Дая.

— Скъпа ми госпожице Ъпшел, не можете да ме държите отговорен за вашите предположения. — Той се облегна на паравана и долови лъха на чистата ѝ кожа, миришеца на жасмин. Миришеше достатъчно хубаво, за да я изяде. — Точно както ти не би трябвало да ме обвиняваш за моето предположение, че си благовъзпитана дама. Но няма да хвърлям истината като обвинение срещу тебе.

— Казах ви истината.

— Може би — допусна той. — Но все пак не мога да се сетя защо някоя дама от добро потекло трябва да носи белези, каквито имаш ти.

Тя извърна лице, за да не срещне погледа му.

— Освен ако не си дамата, каквато дрехите и поведението ти твърдят, че си — каза той, потапяйки пръст във водата на тази нова, неизследвана идея. Ако тя не беше дама от добро семейство, пречките пред това, да стане негова любовница, намаляваха с всеки изминал миг. Той пристъпи към ръба на паравана. — Да разгледаме ли това по-подробно?

— Само още една стъпка и ще викам, обещавам ви.

— Не, няма и двамата го знаем — каза Ник. — И така, докато си в това прелестно необлечено състояние, ще останем необезпокоени, защото не можеш да рискуваш още някой да види гърба ти.

— Значи възнамерявате да се възползвате от лошия късмет на една дама — нападна го тя с очи, присвити в цепки. — Непоносима жаба такава. Вие сте направо отвратителен.

— Ах, скъпа Ив, нямаш представа. — Ръката му се стрелна към гърдите му, сякаш нападката ѝ го беше наранила ужасно. Тогава една лоша усмивка изви устните му. — Въпреки това дълбините на покварата ми не стигат дотам, да се натрапя на една нежелаетца жена.

— Тогава как наричате това?

— Преговори — каза той с усмивка. — Преговори за условията за предаване, ако желаете.

— Не съм ваша, за да ме имате, стига само да поискате.

— Но всъщност си моя, за да те взема.

Той заобиколи паравана и на лицето ѝ се изписа паника. Наблизо нямаше кърпа, затова тя прикри гърдите си с една ръка, докато другата закри секса ѝ. Сълзи трепнаха на тъмните ѝ мигли.

Ако решише да послуша малкия си войник, щеше весело да я метне на леглото и да ѝ изкара въздуха. Тя несъмнено имаше нужда от това. С малко изкусна игра в леглото щеше да си припомни, че тялото ѝ иска мъжко докосване. Не я ли беше хванал как с изкусните си пръстчета се опитва да утоли болката между краката си във ваната?

Но докато сексът му го пришпорваше, съвестта го бичуваше. Той искаше тази жена. Искаше я отчаяно, почти лудо, но не по този начин.

Искаше я податлива и желаеща. Искаше тя да го моли. Искаше тя да има нужда от него точно така отчаяно, както той вече започваше да се нуждае от нея.

Прокара трескав поглед по издутините и вдлъбнатините на фигурата ѝ. Приятно съчетание от мекота и стройност, тя беше възплащение на женствеността. Радост за очите му и повик на сирена за пулсиращия му член.

Но нямаше да получи никаква наслада, ако я вземе против волята ѝ. Щеше да я вземе желаеща или изобщо нямаше да я вземе.

— За твое щастие имам малко скрупули — изрече той меко, докато обвиваше една кърпа около раменете ѝ и се обръщаше, за да ѝ осигури интимност. — Но само малко, затова не ме изкушавай повече.

Чу тупкането на босите ѝ крака по чамовия под и шумоленето на плат. Когато се обърна, тя се беше облякла в пеньоар и беше вързала колана на възел на кръста си. Тъй като видът на тялото ѝ още пламтеше в мозъка му, тънкият плат не я защитаваше от въображението му.

Но смуцаващата картина на покрития ѝ с белези гръб се надигна и го зашлеви.

— Бичуването е сериозно наказание, запазено за сериозни престъпления — изрече той, подпирайки се на ръба на леглото ѝ. — Какво си направила?

— Нищо. — Брадичката ѝ трепна, но тя я вдигна леко. — Не съм направила нищо, за да заслужи бичуването. И не съм ви излъгала. Аз съм от добро семейство. Баща ми беше сър Антъни Ъпшел от Кент. Аз съм родена дама и очаквам да се отнасят с мене като с дама.

— Ако работата стои така, оскърблението, нанесено на гърба ти, трябва да е оставило двоен отпечатък — каза той.

Сигурно е била с голи гърди, докато са ѝ налагали това наказание, той беше сигурен в това. Съблечена до кръста и вързана на кола с тълпа зяпачи наоколо, бутаци се за по-добра позиция. Пръстите го сърбяха да ги удуши всичките.

— В какво са те обвинили, в такъв случай?

Устните ѝ се изпънаха в права линия.

— Ако съм невинна, какво значение има?

— Има значение за мене. — Думите се изплъзнаха, преди той да помисли. Бяха опасно близки до изявление, че тя означава нещо за

него. — Искам да кажа, има значение болката ти. Ъ-ъ, естествено, когато някой... всъщност, който и да било... е несправедливо обвинен... това трябва да има значение за... всички цивилизовани хора.

Божичко, това беше красноречиво.

Караше езика му да се заплита, точно като на Хигс. Той нямаше чувства към тази жена. Не би го допуснал.

Ставаше дума само за търкалянето в леглото, каквото напълно си беше заслужил от нея. Нищо повече.

— При това положение вие сте изключителен случай, капитане. Ще се изненадате колко малко хора ги е грижа за чуждата болка, стига да им доставя малко развлечение.

— Иска ми се да бях там да ги спра — процеди той през зъби.

Гняв и страст препускаха в него така горещо и объркано, че не можеше да ги отдели едно от друго.

— И аз си пожелавам да бяхте.

Тя се извърна от него и се облегна на отворения френски прозорец, гледащ към малката частна градина. Пое си дъх и видиша ароматния въздух.

Той се надяваше, че изобилието от цветя ще я успокои. Хана наистина ги обичаше.

Откъде, по дяволите, дойде това? Често минаваха месеци, без да си спомни за покойната си съпруга. Прогони я бързо в дълбините на ума си. Нямаше смисъл да живее в миналото, когато имаше шанс скоро да успее да привлече тази топла, жива жена в леглото си.

— Изглежда, ти харесват градините ми — каза той, приближавайки се зад Ив. Косата ѝ се беше измъкнала от възела на темето и падаше в привлекателни кичури по тила ѝ. Той поднесе един кичур към устните си и вдъхна дълбоко. Кожата ѝ изглеждаше толкова мека и ръцете му се озоваха на раменете ѝ, преди да се осъзнае. — Доволен съм, че цветята ти харесват.

Тя трепна под допира му, но за негова изненада не се отдръпна.

— Тук е красиво — призна Ив.

Дали си въобразяваше, или тя се облегна на него за един съвършено кратък миг?

— Красивите гледки лекуват душата, така съм чувал. — Поощрен, той леко притисна раменете ѝ. Тя отново въздъхна и

наклони глава първо към едното си рамо, после към другото, сякаш облекчаваше схванати мускули. — Може би като поживееш тук, това ще облекчи болката ти. Мога да ти помогна да забравиш. Позволи ми да опитам, Ив.

Пеньоарът се плъзна от едното ѝ рамо и той сведе устни, за да вкуси плътта ѝ. Тя затаи дъх, когато той започна да обсипва с мънички целувки рамото ѝ чак до ухото, преди да поеме между устните си нежната му долна част и да я засмуче. Беше малко чудо, че тя не се дръпна.

Вместо това Ив издаде лек звук на удоволствие, толкова слаб, че той не можеше да бъде сигурен дали не си го е въобразил.

Членът му се възправи ликуващо, за всеки случай.

Ник едва можеше да повярва на късмета си. Плъзна ръце по нейните, после я обгърна, за да я притисне към себе си. Тя със сигурност усещаше как желанието му се притиска към седалището ѝ, но не възрази. Той намести ръка под гърдите ѝ, готов да ги обхване. Прокара палец под тях, вместо веднага да я сграбчи. Бързането с тази жена нямаше да даде резултат. Може би постепенният подход щеше да му донесе желаната награда.

Близна леко врата ѝ, забелязвайки как тя затаява дъх. Когато тя посегна нерешително да докосне косата му, той едва не изкрещя триумфално, но се задоволи само да гризне леко тила ѝ.

Тя изстена тихо.

Беше време за стратегическо напредване.

Той премести ръката си нагоре, докосвайки леко гърдата ѝ. Тя изви гръб и притисна мекотата си към дланта му. Зърното ѝ вече беше стегнато, но когато той разгърна пеньоара, за да докосне голата ѝ плът, нарочно не стигна до набъбналото връхче. Започна да го обикаля, бавно и мъчително, изтезвайки жадуващата плът с предвкушването на ласката му.

— Ти си красива, Ив.

Отмести пеньоара на една страна и наведе глава, за да положи лека целувка върху покритата ѝ с белези плешка.

Заглушено ридание се изтръгна от устните ѝ, когато неговите докоснаха съсипания ѝ гръб.

Той смяташе да плени зърното ѝ с пръсти, докато в същото време я целува по гърба. Но преди да успее да обхване стегнатата пъпка, Ив

се обърна в ръцете му и долепи длани до бузите му. Без да забелязва, че пенъорът ѝ се е разтворил и почти е паднал, тя се надигна на пръсти, без да отделя яносините си очи от него. Вдигна уста и го целуна, отначало меко, после с нарастваща настойчивост, която го разтърси до дъното на душата му.

Беше свалила знамето си и беше издигнала белия флаг. Още малко, и Ив Ъпшел щеше да бъде негова.

ГЛАВА 10

Глупачка, глупачка, глупачка, повтаряше си Ив, докато езикът ѝ се гонеше с неговия. Знаеше, че е върховна глупост да се предаде пред ужасния копнеж, който този мъж разбуждаше у нея. Всяка унция разум възразяваше против това. Но разумът не беше достоен противник за импулсите на тялото ѝ.

Той беше видял гърба ѝ и въпреки това казваше, че е красива.

Беше обсипал с лекуващи целувки ужасните ѝ белези.

Нещо вътре в нея, което смяташе за увехнало и умряло, се надигна. Опустошеното ѝ сърце запя.

Устата му намери гърдите ѝ, плени ги и ги засмука. Желанието плъзна от зърната към утробата ѝ. Дълбокият повик на потребността, която беше започнала да утолява във ваната, а после се беше отказала в пристъп на яд и самотност, отново започна да пулсира ниско между краката ѝ.

Ръцете му бяха навсякъде. Кожата ѝ танцуваше на местата, където я докосваха мазолестите му пръсти. Дращецата му буза срещу ребрата ѝ, езикът му, топъл и влажен, докато се потапяше в пъпа ѝ — тя се давеше в прилив от усещания.

Тогава той се отпусна на колене пред нея и я покри с устата си. Коленете ѝ се разтрепериха, но ръцете му, масажирани седалището ѝ, я задържаха изправена.

Езикът му намери цепнатината ѝ и сладко я разтвори. Той откри болезнената ѝ розова пъпка и започна да я дразни.

Тя неясно осъзнаваше, че от гърлото и се леят думи, нецензурни и земни думи, изплъзващи се с нежен тон, сякаш бяха ласки. Това като че ли го насърчи, защото той сложи двата ѝ крака на раменете си, повдигна я и я отнесе на леглото, без да престава да я дразни с език. Тя хвана главата му, за да се задържи, замаяна от наслада. Когато той я пусна на дюшека, тя се засмя в пристъп на чиста радост.

Никълъс ѝ се усмихна с почервеняло лице, устните му блестяха мокро.

— Значи можеш да се смееш! И звучи приятно, със сигурност. — Засмя се. — Ще трябва да направя така, че да го правиш по-често.

Той се отпусна на леглото при нея и настани ханша си между разтворените ѝ крака. Нежно обхвана главата ѝ с длани и вдигна устата ѝ към своята. Тя усети собствения си вкус на устните му, мускусен и горещ. Изстена нетърпеливо.

Дум, дум, дум.

Не, почакай! Това не беше сърцето ѝ.

Гръмкото чукане на вратата сякаш я обля със студена вода. Тя изтръгна устата си от неговата.

— Иви, добре ли си? — чу се гласът на Сали иззад дебелия чамова врата.

— Добре съм — отвърна Ив, гърчейки се под тежестта му.

Той усети намека и се дръпна от нея.

— Защо е заключена вратата ти?

Погледът на Ив се премести към Ник.

Той вдигна рамене.

— Благоразумният мъж винаги планира.

— Тихо — изсъска тя, преди да стане от леглото и да изтича към вратата.

Навлече отново пенъора си и се загърна. Отчаяната болка между краката ѝ още пулсираше. — Тъкмо свършвам с банята.

— Има ли някой при тебе? Стори ми се, че чух гласове.

Ив сви пръсти в юмруци.

— Трябва да си чула да говоря на Дая.

Е...

Настъпи дълго мълчание и Ив горещо се замоли на бога покровител на лъжците дано в момента Дая да не е със Сали.

— Кажй ѝ да побърза с тоалета ти — помоли Сали. — Трябва скоро да тръгваме, иначе ще закъснеем! Искаш ли помощ за косата?

— Не, скъпа, мога да се справя.

Сали вече ѝ беше помогнала повече, отколкото знаеше. Лудостта отминаваше и Ив отново мислеше ясно.

Ако отстъпеше пред капитан Скот, щеше да бъде също толкова слаба, както ако се беше отдала на тъмничаря в Нюгейт в замяна на парче немухлясал хляб. Беше устояла тогава, когато самото ѝ оцеляване беше поставено под въпрос.

Сигурно би могла да устои и сега, макар че само девствеността ѝ беше в опасност.

Погледна към Ник, който още лежеше, прострял се в цял ръст на леглото ѝ. Той ѝ отпрати ленива усмивка, но очите му зад нея пламтяха в тъмен огън.

На тъмничаря му липсваха няколко зъба, по главата обаче имаше въшки в изобилие, така че дори призивът му към празния ѝ стомах не я беше принудил да се покори.

Но Никълъс Скот като нищо можеше да изкуши и монахиня.

Той обаче също използваше собственото ѝ тяло срещу нея. Просто се целеше малко по-ниско от стомаха ѝ, за да завърши съблазняването. Не само беше дяволски красив, много повече, отколкото който и да било смъртен имаше право да бъде, но и креватните му умения обещаваха да надминат най-дивите ѝ представи. Имаше ли нещо по-греховно от мъжка уста върху...

Ив пропъди мисълта, преди споменът за езика му върху деликатните ѝ части да беше започнал отново да сторециява кръвта ѝ. Облегна се на вратата.

— Защо не видиш дали господин Хигс е докарал каретата? — предложи Ив на Сали. — Идвам веднага.

— Добре. Ако си сигурна. Но, моля те, побързай. Това е първият ми бал и не искам да изпусна нищо.

Ив остана да слуша до вратата, докато стъпките на Сали не заглъхнаха напълно.

— Ела в леглото, Ив — Ник потупа мястото до себе си. — Горката госпожица Мънро. Не знае, че забавата вече е започнала точно тук.

— Не, Сали е права. Трябва да се облека, ако искаме да пристигнем прилично на бала.

Ник се намръщи.

— Аз съм домакинът на този проклет бал. Няма вероятност да започнат без нас.

Тя не помръдна.

Той скочи от леглото и скъси разстоянието помежду им, приковавайки я между тялото си и здравата врата с дългите си ръце, за да не може да избяга.

— Ив, искам те.

Думите му я накараха да се разтрепери. Никога не беше се чувствала толкова празна, толкова болезнено напрегната. Толкова сигурна, че той може да укроти лудостта, препускаща в нея. Тя само трябваше да...

Горещият му поглед като че ли проникваше в душата ѝ.

— И знам, че ме искаш.

— Не е толкова просто.

Вече не можеше да го гледа.

— Просто е, ако му позволиш да бъде. — Той обгърна с длан брадичката ѝ и я накара да срещне погледа му. — Както подозирах, ти си страстна жена, Ив Ъпшел. Грешно е да отричаш собствената си природа.

Тя отново се засмя, този път съвършено безрадостно.

— Не мисля, че трябва да търся някой като тебе да ми казва кое е правилно и кое е грешно.

— И какво, ако обичаш, искаш да кажеш с това „някой като тебе“? — Той се приближи така, че тя можеше да почувства твърдата му мъжественост да се притиска към нея.

Коремът ѝ се сви от подновеното желание, но тя го потисна.

— Женкар, контрабандист, пияница, негодник...

— Виждам, че Хигс пак ги е дрънкал разни за мене. — Ребрата му се раздвижиха срещу нейните от дълбокото му изсмиване. — Ив, става дума просто за удоволствие.

Върховете на пръстите му се спуснаха по ръцете ѝ и намериха китките. Той вдигна едната към устните си и положи любовна целувка върху дланта ѝ. Тогава пое един от пръстите ѝ в устата си и го засмука. Тя затвори очи, докато тялото ѝ отново изпусна мъзга между краката ѝ.

— Ако кажеш, че не ти доставям удоволствие, ще знам, че лъжеш.

Тялото ѝ запулсира в отговор на дълбокия му ръмжащ тон. Той би могъл да накара цялото ѝ същество да пее, но тя трябваше да прекрати това, преди нещата да отидат отгатък прелюдията.

— Не става дума за удоволствие.

Тя се сви, притискайки гръб към вратата.

— На кой континент?

— Една дама...

— Една жена — поправи я той, прокарайки върховете на пръстите си по бузата ѝ, надолу по шията и по издутината на гърдите и. Тя си пое пресекливо дъх. — Една жена, която знае кога тялото ѝ ще бъде добре обслужено. Това трябва да прати всички понятия за „дама“ по дяволите.

— Е, но не става така. — Тя изправи гръб и срещна погледа му, за да попречи на тялото си да се стопи в неговото. — Сега съм достатъчно покрита, капитане, затова повярвайте ми, когато ви казвам, че ще пища с цяло гърло, ако не ме пуснете още в този момент.

Той покри устните ѝ със своите, опитвайки се я примами обратно в сладострастната си фантазия. Топлина се събра в слабините ѝ, но тя се пребори, за да не отвърне на подканванията му към онова тъмно горещо място.

Беше необходима цялата ѝ воля, за да не отговори.

Точно когато последното късче самообладание приближаваше точката на пречупване, той се дръпна и я изгледа с присвити очи.

— Много добре, госпожице Ъпшел. — Вдигна резето от вратата. — Ще оставя ваша дамска милост да се плиска във ваната си. Макар да забелязах, че нямаш особена дарба в самозадоволяването. Но тъй като ти помогнах в това отношение, нямаш много път за изминаване. Желая ти по-щастлив завършек в следващия тур.

— Ах, ти...

Той излезе и затръшна вратата, преди тя да намери достатъчно противна ругатня, която да метне след него. Гласът му стигна до нея през вратата.

— Само че няма време за туткане. Този път побързай с плискането — изръмжа той. — Чака ни проклетият бал.

Перегрин Хигс искаше да подкара каретата по стръмния път към града, но капитанът не позволи. Вместо това Хигс трябваше да язди до работодателя си на една червеникавокафява кобила. Дватама представляваха ариергарда на каретата, която изтрополяваше прекалено бързо по острите завои и това безпокоеше Перегрин. Той би карал по-бавно, възможно най-бавно, мислейки за скъпоценния товар, пътуващ вътре.

Единствената свобода, която му беше позволена, беше да помогне на жените да влязат в чакащата ги карета.

Госпожица Ъпшел беше възхитителна в изумрудената си рокля, но две дълбоки бръчки помрачаваха челото ѝ. Всъщност, тя би трябвало да бъде възхитена от обкръжението тази вечер. В края на краищата, балът беше нейна идея, нали?

Тази жена е надвиснала буря, или аз съм китаец, помисли си Хигс. Хвърли поглед към Никълъс Скот, който яздеше мълчаливо до него. Като си помисля, капитанът не изглежда много по-весел от госпожица Ъпшел.

Когато два лоши атмосферни фронта заплашват да се сблъскат, благоразумният моряк чертае курс към най-близкото пристанище.

Госпожица Смайт беше удивително миловидна в жълтата си рокля. Беше толкова тиха, че беше трудно някой мъж да я забележи, когато красавица като госпожица Мънро е наблизо, но тази вечер Пенелпи Смайт беше красива като лютиче в ливада. Беше благодарила на Хигс с нежния си глас, когато той ѝ помагаше да се настани в каретата. Той би предсказал, че госпожица Смайт няма да прекара в седене никой танц, освен ако не каже, че краката ѝ се са уморили.

Но госпожица Мънро приличаше на захарен памук в новата си розова рокля. Беше порозовяла и свежа, сладка като изкушение, каквото някой сладкар би могъл да създаде. Устата на Перегрин се изпълни със слюнка, когато зърна красиво оформения ѝ глезен, докато тя се качваше в каретата.

Беше затворил вратичката на каретата, затваряйки дамите вътре, и се почувства приятно мъжествен след гледката на толкова женски фусти. С право се гордееше със себе си, че е ощастливил поне две от тях. Беше постигнал много за осъществяването на този бал, в края на краищата. Перегрин си въобразяваше, че е положил основата на набега си към чувствата на госпожица Сали Мънро.

Щом стигнаха кметството, той осъзна колко е грешал.

Мъже от всички острови някои чак от толкова далечни като остров Айриш, бяха дошли тук. Най-добрите семейства бяха пристигнали, дори Тъкърви, макар че Перегрин изпита благодарност, задето бившият приятел на капитана, Сейнт Джордж Тъкър, слава на небесата, беше в колониите. „Сейнт“ не отстъпваше, когато станеше

въпрос да очарова дамите, което може би беше причината за охладняването между него и капитана. Но Хигс не беше сигурен.

Всички присъстващи обаче се надяваха да се запознаят с трите жени, които капитан Скот беше „изтръгнал от челюстите на смъртта“, и да им направят впечатление. Слухът за тяхната красота се подклаждаше от преразказването на мъчителните им преживявания в открито море. Сега изглеждаше, че половината необвързани мъже на Дяволския остров си се представяха обвързани с едната — или дори с всичките три! — нови попълнения на розово-пясъчните им брегове.

За няколко минути, които трябваша на Хигс, за да се погрижи за конете, балните тефтерчета на дамите се запълниха изцяло. Той не би могъл да си купи един рил дори с една от тях, дори да имаше сандък, пълен с дублони, които да предложи като заплащане.

Затова си сипа чаша грог и се измъкна през отворената двойна врата. Можеше само да гледа как госпожица Мънро размята златистите си букли, флиртува и се смее с партньорите си по танц. Като че ли всеки от тях вярваше, че тази усмивка е специално за него.

По дяволите! Ето го Тейтъм с дрезгавия глас, под ръка с госпожица Мънро, която сияеше.

Капитанът дойде при него и остана известно време, без да говори. Лорд Ник наблюдаваше празненството с такова мрачно лице, че хората можеха да си помислят, че председателства обесване, а не най-веселия бал, който някога са виждали тези острови.

— Остави тоя глупав грог, Хигс. — Капитанът извади плоско сребърно шише от джоба на жакета си и го подаде на Перегрин. — Работата за тази вечер изисква нещо по-силно.

Хигс забеляза, че погледът на капитан Скот почти не се отделя от госпожица Ъпшел, докато тя изпълняваше сложните стъпки на менуета. Танцуваше с Арчибалд Сникъринг — секретаря на губернатора, с лице като недовтасало тесто. Госпожица Ъпшел се усмихваше учтиво на партньора си, но обръщаше глава настрана, когато танцът изискваше формална целувка по устните.

Госпожица Мънро не се обръщаше.

Перегрин надигна шишето и остави уискито да опари гърлото му в няколко насълзяващи окото глътки.

— П-прав бяхте, сър — призна той. — Домашно празненство щеше да бъде п-по-умно решение.

— Този кораб вече отплава, Хигс. — Капитанът тупна съчувствено рамото на Перегрин. — Не го мисли повече.

Трудно беше обаче да върне момента, когато беше предложил да уреди бала. Смяташе да спечели благоразположението на госпожица Мънро по този начин, но вместо това жената, която измъчваше сънищата му, демонстрираше чаровете си пред всеки присъстващ мъж, с изключение на него.

Той отпи още веднъж от шишето.

— Полека, момче. Внимавай с поведението. — Капитанът освободи Хигс от питието. — Предстои ти дълга нощ.

Капитанът кимна на няколко други гости.

— Изглежда, се очаква да действам, сякаш съм домакинът на този разгром, затова ще те оставя. — Понечи да си проправи път между хората, но се обърна. — Внимавайте, господин Хигс. И не правете нищо глупаво.

Твърде късно.

Хигс вече правеше нещо глупаво. Не можеше да откъсне очи от госпожица Мънро, докато тя се движеше сред танцуващите.

Нито веднъж не погледна към него.

Хигс беше стоял на нощна стража под проливен дъжд с повече бодрост.

След като цигуларят изсвири три рила един след друг, изведнъж Перегрин намери госпожица Смайт да стои преди него със зачервено лице и да си вее.

— Господин Хигс. — Направи бърз реверанс. — Толкова се радвам, че ви виждам.

Той се наведе към нея, за да чуе тихия ѝ глас сред шума от толкова много хора, които говореха и се смееха. Тя набръчка нос, докато погледът ѝ се стрелкаше из залата, и той разбра, че под тежкия парфюм, с който почти всички се бяха напръскали, не всички тела, сгъстени в залата, са наистина чисти. Понеже беше моряк, сетивата му в тази област бяха попритъпени, но долавяше свеж полъх на ванилия от дамата пред него.

И на чиста женска кожа.

— ... и толкова се страхувам с всичкото това танцуване и толкова много хора... — говореше тя. Размаха ръце. — Уморена съм.

— Имате нужда от свеж въздух, може би? — запита той учтиво.

Усмивката ѝ издълба трапчинка в лявата ѝ буза. Перегрин се запита защо тя не го прави по-често.

— Ако бъдете така любезен — изрече тя срамежливо. — Струва ми се, че не познавам всички тези нови господа достатъчно добре, за да излизам на въздух с тях.

— Разбира се — каза Перегрин, изпъна се и ѝ предложи ръката си. — За мене ще бъде удоволствие, госпожица Смайт.

Може би госпожица Мънро ще го види да придружава приятелката ѝ навън в меката островна нощ и ще вземе друго решение, помисли той. Малко ревност, както беше чувал, не е по необходимост нещо лошо и може да доведе до осъзнаване на истинското състояние на сърцето. Устоя на подтика да извие врат, за да види дали Сали Мънро наблюдава.

Когато влязоха в малкото фоайе, Хигс изведнъж спря.

Адам Босток, капитанът на „Морски вълк“, стоеше на пътя му, разтворил крака на ширината на раменете, с ръце, подпрени на хълбоците.

— Здравей, П-П-Перегрин. Хубава з-з-забава — изсъска той. — Кажете на господаря си, че съм тук.

Бледите очи на Босток обгърнаха фигурата на госпожица Смайт с бавен съсредоточен поглед.

Перегрин се почувства оскърбен. Другите моряци на кораба го дразнеха заради заекването толкова често, че вече не им се обиждаше. В други обстоятелства би оставил закачката на Босток да се стече от него като вода по намаслена кожа, но този чакал нямаше право да оглежда една дама така, сякаш е някаква уличница.

Отмести се и застана пред госпожица Смайт.

Беше пратил открити покани до всички острови, но не очакваше, че мъжът, който презираше неговия капитан и съответно предизвикваше силна омраза, ще се смята за поканен.

Босток нямаше да влезе в залата, ако зависеше от Хигс.

И със сигурност нямаше отново да оглежда така госпожица Смайт.

Но госпожица Смайт, изглежда, имаше други планове. Тя надникна покрай Перегрин към отворената врата.

— Лейтенант Ратбън! Моля, извинете ме, господин Хигс, познавам този джентълмен. — Госпожица Смайт се промуши ловко

покрай Перегрин, за да приветства мъжа, стоящ зад Босток. — О, толкова се радвам да ви видя. Страхувахме се, че сме ви загубили, когато се отделихте от нас при крушението на „Моли Харпър“.

Протегна ръка към новодошлия и той се поклони ниско над нея.

— Скъпа ми госпожице Смайт. — Тонът му беше благоприличен, той потупа ръката ѝ като отдавна изгубен чичо, но погледът му се спря на корсажа ѝ малко по-дълго, а това не се хареса на Перегрин. — И аз се радвам да ви видя невредима. Другите тук ли са?

Преди тя да успее да отговори, гласът, който Хигс беше чул да изгърмява над много вихри, накара музиката да спре и залата внезапно притихна.

— Босток!

Капитан Скот вървеше през огромната зала. Тълпата се раздели на две като Червено море пред Мойсей. Добре. Капитанът щеше да ги прегази, ако не се бяха дръпнали от пътя му.

Очите му блестяха убийствено.

Перегрин преглътна мъчително. Капитанът го беше предупредил да не се поддава на глупави пориви.

Сега Хигс се страхуваше, че няма да може да убеди капитана си да последва собствения си съвет.

ГЛАВА 11

Никълъс мина пред Хигс, за да застане плътно до Адам Босток.

— Не си спомням да съм канил ходещи боклуци; а ти, Хигс? — каза Ник войнствено. — Какво правиш тук, Босток?

— Търся си част от изгубения товар, Ник. — Погледът на Босток полека обходи залата; след това той вдигна ръка и започна да оглежда ноктите си в търсене на въображаеми пращинки. Духна ги и отправи свиреп поглед към Ник изпод навъсени вежди. — Падна от „Моли Харпър“ и си го искам. Разбрах, че е тук.

Пръстите на Ник се свиха в юмруци. Беше дал клетва да не убива този мъж, но това не означаваше, че няма да го превърне в кървава маса, ако получи и половин шанс.

— Нямам нищо, което да ти принадлежи.

— Сигурно си прав. — Босток кимна, развратна усмивка изви устните му. — Не можеш да кажеш същото за мене, нали? Жалко, наистина имах много неща, които ти принадлежаха.

Ник щеше да се нахвърли върху него, но Хигс сграбчи раменете му и го задържа с изненадваща сила.

Босток се засмя.

— Добре е, че първият ти помощник те държи така изкъсо. Може да започнеш да правиш нещо, което не можеш да довършиш.

Ник се изтръгна от ръцете на Перегрин, но мигът забавяне му беше дал шанс да овладее яростта си и да се вразуми. Нямахше начин това копеле да знае за обещанието, което беше дал на Хана.

Или имаше?

— Освен това аз просто ти правя услуга. Да държиш три жени като частна играчка е прекалено, дори за тебе, лорд Ник. — Ив и госпожица Мънро си пробиха път през тълпата към Босток. Ледените му очи се затоплиха като полирано олово, когато обгърна с поглед фигурите им. Свали тривърхата си шапка и я пхна под мишница. — Господи, изобилие от богатства, това е сигурно. — Стоманеният му поглед се стрелна обратно към Ник, преди дамите да бяха успели да го

чуют. — Поддържай този възхитителен хедонизъм, приятелю, и ще умреш от шарката.

— Няма такава вероятност — изрече Ник с глас, в който се плъзгаше заплаха. — Докато избягвам твоята любовница.

Босток изръмжа ниско и посегна към сабята си. Блестящата стомана изскочи от ножницата с метално стържене.

Тълпата, скупчена около тях, ахна.

Ник беше свалил колана със сабята си по-рано. Цивилизованите мъже обикновено оставяха оръжията си настрана при публични събития. Сега сабята на Ник лежеше безполезна в купа оръжия, които пазачите бяха струпали пред вратата, твърде далече от него дори ако скочеше да я грабне. Върхът на сабята на Босток трепкаше пред гърдите му, готов да удари като пепелянка.

— Както можеш да видиш, нямам с какво да се защитя. — Ник разпери ръце и направи бавен пирует. — При всичките тези свидетели, ако ме прободеш, това ще означава късо въже и дълго падане. Няма съмнение, че заслужаваш да увиснеш, Адам, но толкова ли бързаш за среща с Конопената дама?

Босток не помръдна. Ник оголи зъби срещу него. Никой не би взел това изражение за усмивка.

— Хайде, Босток. Ще сметна, че си струва да умра, ако знам, че ще те снабдят с вратовръзка, когато магистратът свика следващото заседание на съда.

Врагът му се поколеба.

— От уважение към този празничен случай може да склоня да проявя повече толерантност от допустимото.

— Въздържаността ти се взема предвид. — Ник спусна ръце и понижи глас. — Въпреки това, ако имаш нужда от удовлетворение, Адам, ще бъда повече от щастлив да се отзова във време и на място по твой избор.

Предизвикай ме, копеле такова. Умолявам те. Несъмнено обещанието да не го убива не означаваше да не се защитава.

— Моля ви, господа. Беше просто недоразумение, сигурна съм. — Мъжът, който държеше ръката на госпожица Смайт, я пусна и бързо пристъпи напред. — Моля, капитан Босток, настоявам да престанете. Сигурен съм, че можем да уредим този спор по приятелски.

Новодошлият се изпъна пред Ник и довърши поздрава със сложен жест, като размаха пред себе си тривърхата си шапка с кокарда. Ник не отделяше поглед от Босток. Номерата на другия можеше да са точно разсейването, което очакваше Адам.

— Позволете да ви се представя, капитане. Имам честта да разговарям с капитан Скот, нали? — Без да чака отговор, мъжът продължи: — Аз съм лейтенант Фортесюо Ратбън, напоследък от кралската флота на Негово величество. Някога военен, сега отдаден на по-деликатната мисия да съпровождам изискани млади дами, подходящо омъжени за заслужили господата в колониите. Ваш слуга, сър.

Ратбън като че ли очакваше подобна реч в отговор, но Ник по-скоро би се провалил в ада, отколкото да се кланя пред такова конте. В края на краищата, тази невестулка беше убедила Ив да се съгласи да се омъжи за някакъв си плантатор на име Пениуисъл.

Без да му обръща внимание, Ник заговори на Босток, който още не беше свалил сабята си.

— Е, Адам? Какво да бъде?

Лейтенант Ратбън отправи настоятелен поглед към Босток, устните му се изпънаха в права линия.

Един мускул трепкаше на бузата на Босток, но той върна сабята в ножницата. После откопча колана и остави оръжието си при другите, вече струпани до вратата.

Ник даде знак на музикантите да започнат пак да свирят. Веселието се поднови, но имаше опасност танцуващите да си изкривят вратовете, докато се извързват, за да държат под око групата до вратата — за всеки случай, ако пламнат още искри. Музика, танци, алкохол и възможност за сбиване. Островът рядко беше виждал толкова забавления наведнъж.

— Изглежда, тебе те държат доста изкъсо, Адам — каза Ник, местейки очи от Ратбън към него.

Ако раздразнеше Босток достатъчно много, може би щеше да приеме предизвикателството, което търсеше.

— Жалко — процеди Ник.

Ъглите на устата на Босток се отпуснаха отвратно, но преди да успее да отговори, Ив се промъкна покрай Никълъс и хвана ръката на Ратбън.

— Лейтенант Ратбън, колко хубаво е да ви видим здрав и невредим след изпитанието. Предполагам, че този джентълмен — кимна към Босток — ви е дошъл на помощ в онази ужасна нощ на катастрофата.

— Да, точно така.

Ратбън представи капитан Босток на останалите.

Босток се поклонил позирайки за жените, които съвсем наскоро беше нарекъл „товар“. На Ник му се искаше да го запрати на оня свят.

— И най-хубавото е, че капитан Босток е готов да ни помогне още веднъж — каза лейтенант Ратбън. — Дами, ще бъдете облекчени да узнаете, че съм уредил всички да отплаваме за Каролина с хубавия му кораб „Морски вълк“. Вашите годеници ще трябва да изтърпят само неудобството да изчакат още най-много няколко месеца.

— Като оставим настрана благородните намерения, бих се обзаложил, че лейтенант Ратбън няма пукната пара в джоба си. Поиска ли предплата? — обърна се Ник към врага си.

Босток му отправи мъртвешка усмивка.

— Не. Веднага щом чух, че на тебе може да ти стане неприятно, ако тези красавици се изнесат от дома ти, се съгласих на плащане при доставка. — Сви масивните си рамене. — Това беше най-малкото, което можех да направя.

Ник го изгледа свирепо.

— Винаги може да се разчита да направиш най-малкото.

— Но, лейтенант Ратбън — намеси се госпожица Мънро, — ами ако вече не искаме да отидем в Каролина?

— Не искате да отидете? — Той зяпна, сякаш абсолютно зашеметен. — Как може да не искате да отидете при преуспяващ и заслужил годеник?

— След тази ужасна буря не искам никога повече да се качвам на кораб — изрече убедено Сали.

Ив побърза към нея.

— Хайде, скъпа, сигурна съм, че не искаш да кажеш това. Беше само една буря и...

— И беше само една мъничка буря при това — помогна ѝ Ник. — Не сте виждали буря, достойна за това име, видяхте само първия си ураган.

Сали стана бледа като пергамент.

— Искате да кажете, че има и по-лошо от това, което преживяхме?

— Разбира се — потвърди Ник. — Ами един сезон „Сюзан Бел“ плава пред една буря почти три дни, поне така преброихме. Не се виждаше нито сутрин, нито нощ. Само вятър, вълни и оловно небе.

— А ние п-приковани без нито едно платно вдигнато и на помпата все имаше хора.

Хигс се намеси в пререканието на страната на Ник като отличен първи помощник, какъвто беше.

— Даже опитните от екипажа се разболяха като дечица — каза Ник. — Помниш ли, Хигс?

— Да, сър. — Първият помощник кимна, мъчейки се да потисне усмивката си. — М-матрос Тейтъм беше позеленял като стрида.

— Това решава въпроса. Не отивам. — Сали поклати глава. — И Пени не отива, нали, скъпа?

Госпожица Смайт се приближи и хвана ръката на Сали.

— Не, сър. Предпочитам да не заминавам от Сейнт Джордж.

Ив зяпна смаяна. Ник можеше да ги разцелува и двете.

— Ще поставим ли въпроса на гласуване, госпожице Ъпшел? — не можа да се удържи да не запита. — А! Май точно това направихме току-що. Съжалявам, че ви разочаровам, Ратбън. „Не“-тата са повече — дамите няма да заминат с вас.

Беше сметнал Ратбън за денди, свикнал да уговаря хората със сладки приказки и да ги кара да постъпват както той желае, но сега лицето на мъжа стана твърдо като желязо.

— Госпожице Мънро, решението да продължите пътя си не подлежи на обсъждане. Ние не сме демокрация. Имаме монарх и господство на закона — каза лейтенант Ратбън. — Отказът от ангажимента да се омъжите не е нещо маловажно. Имаше уговорки, платени са пари и няма нужда да ви напомням за някои теми, по които е най-добре да не се разисква. Би било жалко, ако трябва да отворим това миришещо буре с риба, ако ме разбирате.

— Не знам за какво говорите, но със сигурност ви разбирам — каза Ник. Не беше обещавал на покойната си съпруга да не убива мазници като Ратбън. — Вие току-що заплашихте дами, които са под моя закрила. Ще се оттеглите незабавно, сър, или ще бъда принуден да ви поискам удовлетворение.

— Ще бъде чест за мен да бъда ваш секундант — изрече Хигс, без да заеква този път, по изключение, заемайки място от лявата страна на Ник.

Ратбън свъси вежди.

— Това не е ваша работа, капитан Скот.

— Правя я моя.

— Много добре, макар че би трябвало да ви предупредя, че през военната ми кариера ме смятаха за майстор на фехтовката — изрече Ратбън през зъби. — Капитан Босток, мога ли да разчитам на вас като мой секундант?

Босток се поколеба.

— Обикновено приемам всеки шанс, който води до проливане на кръв, особено когато принадлежи на Никълъс Скот.

Ник наклони глава и отправи крива усмивка към врага си, признавайки точния удар.

— Хайде, приеми, Босток. И няма да ти остана дължен, щом свърша с този самохвалко.

— Изкушаваш ме, но нямам навика да карам дами да предприемат пътуване, което те явно не желаят да предприемат. — Босток скръсти ръце на гърдите си. — За съжаление, Ратбън, трябва да отклоня поканата ви.

Ноздрите на Ратбън трепнаха.

— Този въпрос не е приключен.

Обърна се рязко и се отдалечи в нощта.

Адам Босток се поклони.

— Приятна вечер, дами. — Хвърли поглед към Ник и се обърна към Ив. — Госпожице Ъпшел, вярвам, още имате желание да продължите пътуването си. Ще бъда щастлив да поставя една каюта на „Морски вълк“ на ваше разположение, ако желаете.

Ив направи нисък реверанс.

— Благодаря, сър, но ако няма поне още една жена на борда, това е невъзможно. Репутацията на една дама не би могла да оцелее при такова пътуване.

— Разбира се. Моя грешка. — Наклони шапката си под предизвикателен ъгъл, докато Ник кипеше насреща му.

— Ако обстоятелствата се променят, аз съм на вашите услуги. — Докосна още веднъж шапката си. — Никълъс, някой друг ден.

— Ще разчитам на това — отвърна на шегата му Ник с дървена усмивка.

Ако бяха чифт хрътки, нашийниците им щяха да бъдат опънати до крайност. Босток се обърна и се отдалечи в ароматната нощ.

Цигуларят постави финала на един весел рил и танцуващите спряха зад Никълъс. Тогава музиката започна отново, величествен менует. Бавният му ритъм беше добре дошла почивка.

Тялото на Ник не беше получило шанс да се бие. Но още беше готово за действие. Членът му го поведе в нова посока.

А стъпките на менуета изискват целувка, спомни си Никълъс.

Хвана ръката на Ив и я поведе към танцуващите.

— Елате, госпожице Ъпшел. Това е нашият танц.

— Сигурна съм, че грешите, капитане — каза тя с котешка усмивка, докато се опитваше да се отскубне тихомълком от хватката му. — Сигурна съм, че в балното ми тефтерче пише друг партньор за този менует.

— Като домакин на този бал имам право на един танц по мой избор, затова променям балното ви тефтерче — каза той, докато се усмихваше и кимаше на другите си гости, отвеждайки я към първата позиция.

Притисна я за миг към ханша си, преди да ѝ позволи да се завърти в неуверен реверанс. Поклони се в отговор. Ако имаше поне мъничко късмет, щеше да промени цялата ѝ вечер.

ГЛАВА 12

Сърцето на Ив се блъскаше срещу банелите на корсажа и.

Не беше видяла толкова враждебност в очите на Ник, когато се беше борил с онази акула. Тя усещаше, че кипящата му ярост е насочена към този капитан Босток поради някаква друга причина, а не заради нея, но това все пак караше пулса ѝ да препуска.

— Внимавайте, капитане — предупреди го тя тихо, докато той я водеше през сложните стъпки на менуета. Един мускул трептеше по ръба на челюстта му, една вена изпъкваше на челото му. — Ще получите апоплектичен удар, ако не се успокоите.

Той се засмя, сякаш тя беше казала нещо остроумно, и танцьорите около тях се усмихнаха. Но Ив не долови в смеха им нито капка веселост.

— Драга ми госпожице Ъпшел, намирам вашата загриженост за здравето ми прекрасно иронична. — Устните му се движеха едва-едва, докато кадифеният му глас продължаваше: — Особено след като сте принципино отговорна за най-скорошните обрати в съдбата ми.

— Най-скорошните ли?

— Да ви ги каталогизирам ли, за да можете да злорадствате.

— Изненадана съм, че смятате, че пристигането ми има някакво значение за вас. Това би означавало, че някой с нещо по-малко от силен вятър зад гърба си може да ви отклони от целта ви.

Стъпките на танца изискваха да вдигнат сплетените си ръце и да пристъпят един към друг. Никълъс удължи крачката си, за да направи така, че тялото му за миг да се притисне към нейното. Вената изчезна от челото му. Дори през слоевете коприна тя почувства твърдостта му и дъхът заседна в гърлото ѝ. Той очевидно беше насочил кръвожадността си към плътски желания от друг вид.

Изведнъж ѝ се стори, че температурата ѝ е скочила с няколко градуса. Кръвта във вените ѝ пееше гореща, съблазнителна мелодия под звуците на цигулката.

— Ако моето присъствие има каквото и да било значение за вас, признавам, че съм много изненадана — каза тя, решена да не му позволи да усети как му реагира тялото и.

— Нека да видим. — Той изпълни обръщане с мъжествена грациозност и вдигна другата си длан към нея, за да допре нейната. — Откакто ви срещнах, изгубих шанса да претендирам за награда за спасяването на един кораб, отпратих любовницата си, похарчих цяло състояние при модистката и шапкарката — без никаква възвръщаемост от тази инвестиция, ще добавя — и фактически изгубих целия контрол над цялото си домакинство. Това не са ли достатъчно много последици?

— Тогава би трябвало да нямате търпение да се отървете от мене, вместо да създавате препятствия пред заминаването ми — възрази тя, изпълнявайки бавно обръщане под ръката му.

Вдигнатите му вежди потвърдиха думите ѝ.

— Наистина би трябвало. Но въпреки това, тъй като виждам голям потенциал да ми се отплатите, не го правя.

Когато Никълъс се наведе, за да ѝ даде предписваната от танца целувка, тя обърна глава, за да избегне устните му, и веднага си пожела да не го беше направила. Топлият му дъх, с леко ухание на уиски погъделичка ухото ѝ.

— Може да започнете, като ми позволите отново да ви гледам как се къпете — прошепна той.

По врата ѝ плъпна още топлина.

— Мога да ви измия отзад — изрече той само с движение на устните, когато танцът ги събра достатъчно, за да може да прошепне и още нещо. — Или отпред. Вие избирате.

Бузите ѝ пламнаха, но не беше от смущение. Беше странно поласкана. На него му харесваше да я гледа гола.

Цялата.

Ив никога не беше мислила, че някой мъж ще може да понесе ужасното ѝ обезобразяване. Дори ако някой ден се омъжеше, щеше да крие белезите от съпруга си. Не смяташе, че това ще бъде особено трудно, защото почтените жени никога не се събличаха докрай пред никой мъж, дори по време на брачните отношения.

Коремът ѝ отговори одобрително на неприличните предложения на капитана с няколко бавни трепвания. Но тъй като познаваше

диктатите на обществото, тя се помъчи да сподави слабостта на тялото си.

— Имам по-големи планове за своя живот от това, да бъда удобен обект на страстта ви.

Направи изящен пирует.

— Някак си подозирам, че господин Пениуисъл от Каролина не е в сърцето на тези планове.

Проклетник такъв! Може ли да четете мислите ми?

— Но да се върнем към темата, че сте обект на моята страст. Има хора, които биха ви уверили, че това е висше призвание с множество приятни изгоди. — Той се поклони над ръката ѝ и прокара устни по кокалчетата на пръстите ѝ със свършена коректност. — Например, сигурен съм, че мога да удовлетвори вашата страст по-добре, отколкото тези красиви пръстчета са способни.

Подтикът да свие същите тези пръстчета в юмрук и да го млатне по носа беше повече, отколкото Ив можеше да понесе. Но ги гледаха страшно много очи, а танцът почти беше свършил. Тя сигурно би могла да издържи още няколко такта, но само ако не говори или дори не го гледа повече от необходимото. Видът на греховно красивото му лице я вбесяваше.

— Можете да свършите много по-зле, отколкото ако станете моя любовница — каза той, когато танцът му позволи отново да се наведе достатъчно близо.

— Позволявам си да се усъмня в това. Всъщност, едва ли бих могла да направя нещо.

— Усмхни се, Ив — каза той и ъглите на устата му се вдигнаха нагоре. — Хората ще си помислят, че не ти е приятно с мене.

— И ще бъдат прави.

— Лъжкиня.

Тя присви очи и се сниши в последния реверанс на танца. Последната нота от мелодията заглъхна.

— Моля да ме извините, капитане. Намирам, че имам нужда от промяна на въздуха.

— Тогава ще ви трябва придружител.

Той ѝ предложи ръката си.

Тя не му обърна внимание и се отдалечи. Той я настигна за секунда, положи ръката ѝ върху своята и я покри с другата си длан, за

да не може тя да я издърпа, без да предизвика сцена.

— Капитане, не искам да излизам на въздух с вас.

— Внимавайте как се държите, госпожице Ъпшел. Не бива да излизате сама. — Той все така вървеше с нея към вратата, усмихваше се и кимаше, сякаш водят приятен разговор. — Може да се обличаме във външните символи на цивилизацията тук на острова, но това в най-добрия случай е тънко покривало. Повечето ергени в тази зала и половината от женените биха искали да ви хванат самичка някъде и да си поиграят набързо на „скрий салама“, независимо дали вие го искате.

— А вие не спадате към това число?

— Разбира се, че спadam. — Той наклони глава, сякаш я смяташе за малоумна. — Но не играя, докато не сте готова за играта. И освен това, аз съм онзи, когото искате.

— Надута свиня такава — измърмори тя през зъби.

— Сега имате право — изрече той мило. — Покажете ми мъж, който не смята, че е центърът на своя собствена вселена, и ще ви покажа мъж, който няма нахалството да довършва всичко.

Минаха през отворените двойни врати и излязоха навън в ароматната нощ. Щом се измъкнаха от залата, тя издърпа ръката си от неговата и удължи крачка.

— Напротив — подхвърли тя през рамо. Надяваше се да остави известно разстояние между себе си и него, но той ловко се озова до нея. — Не всички мъже мислят, че слънцето изгрява и залязва благодарение на собственото им... нахалство.

Той се засмя и откъсна един цвят от съседния хибискусов храст.

— Ив, точно това харесвам у тебе. Стой мирно за малко. — Затъкна цвета зад ухото ѝ и после хвана двете ѝ ръце. — Играеш си на дама много убедено и го правиш невероятно добре. Но понякога истинската Ив се измъква и номерът пропада.

— Няма нужда да ме оскърбявате.

Тя се изтръгна от него и ускори крачка по павираната площадка, покрай празните стапели и към пристана.

— С какво те оскърбява това, че харесвам онова, което си?

Това я накара да спре на място. Той не я подценяваше заради белезите ѝ. Вулгарните ѝ изблици го развеселяваха. Изкусително беше да се облекне на небрежното му приемане на нейните недостатъци. Само ако приемането му не беше и прелюдия към съблазняване. За

неомъжена жена без голяма зестра девствеността беше единственото ѝ истинско богатство. Беше се борила като дива котка да я запази в Нюгейт. Би било чиста лудост да се откаже от нея сега — само защото той я е поискал.

Тръгна отново.

— Някога искали ли сте да бъдете нещо повече от това, което сте? — запита тя.

— Да, но доста бързо го преодолях. — Той я хвана за ръката и я задържа. — Чакай малко, Ив. Няма нужда да гоним нощта. Въздухът ще дойде при тебе.

Тя вдъхна с пълни гърди мириса на цъфтящия нощем нарцис, смесената миризма на риба и катран, идваща откъм кейовете, и резкия аромат на море. Бризът подухваше сред близките палми, раздвижвайки листата им.

— Островът нашепва тайните си — измърмори тя, като си спомни бърбренето на малкия Реджи Търнскрю.

— Какво ти казва?

Никълъс докосна с палец китката ѝ, изпращайки малки вълни на наслада нагоре по ръката ѝ.

— Казва ми, че не бива да ви вярвам повече, отколкото трябва, капитан Скот.

— Тогава островът лъже, защото ако дам думата си за нещо, това е добро. — Той пристъпи към нея, затова тя трябваше да вдигне глава, за да срещне погледа му. — Бих се с акула за тебе, Ив. Не мислиш ли, че би могла да обърнеш езика си и да ми казваш Никълъс?

Тя изпробва името на езика си.

— Никълъс.

Той ѝ се усмихна и за първи път очите му също се усмихнаха.

— Питам се как да изпробваме дали съм достоен за доверие.

Тя го погледна с вдигнати вежди.

— В стаята си имам пясъчен часовник — каза той. — Напълно верен.

— Колко хубаво за вас.

— Ще ме оставиш ли да довърша?

Тя стисна устни в права линия и кимна.

— Предлагам да дойдеш в стаята ми и да ми позволиш да те докосвам по всякакъв начин в продължение на един час...

— Но...

Той постави пръст на устните ѝ.

— Трябва да ме оставиш да довърша.

— А вие трябва да ми кажете как можете да се докажете достоен за доверието ми. Дотук не чух нищо, което да ме води до такова заключение.

— Тогава ме слушай. Ако след един час не искаш да останеш с мене до края на нощта, ще те изпратя до стаята ти и повече няма да те безпокоя.

— И само ще ме докосвате?

— За един час. — Той поднесе ръката ѝ към устните си и положи целувка между първото и второто кокалче. — Ако влезеш в стаята ми като девица, ще бъдеш така и когато падне последното зрънце пясък.

— Много добре — каза тя тихо.

— Съгласна ли си?

Понечи да я притегли, за да я прегърне, но тя го възпря с протегнати ръце.

— Да. В деня, когато дойдете на черква, ще дойда вечерта в стаята ви.

И му се усмихна самодоволно.

Това споразумение беше абсолютно надеждно. В първата им неделя на острова господин Хигс беше съпроводил трите жени на службата сам. След няколко принуждаващи въпроса от Сали той беше признал, че капитанът по-скоро би ял гвоздеи, отколкото сянката му да падне на прага на черковната врата.

До тях долетяха звуци от цигулка.

— Сега, моля ви, ме върнете обратно. Дълга един гавот на някого — каза тя, поемайки ръката му, докато поглеждаше в балното си тефтерче, висящо на китката ѝ, под лунната светлина. — И този някой не сте вие.

ГЛАВА 13

Двадесетте и шест стъпала водеха нагоре към широката двойна врата на „Сейнт Питър“. Ник знаеше със сигурност колко са, защото сам ги беше броил последния път, когато беше присъствал на служба в малката англиканска черква.

Каретата, след която яздеше, спря пред най-долното стъпало. Той слезе и върза коня си към задната ѝ страна. След това я заобиколи, за да помогне на дамите да слязат.

Само две дами.

— Заповядайте, госпожице Мънро — изрече Ник, докато ѝ помагаше да слезе.

Перегрин беше плътно зад него, готов да ѝ помогне да се изкачи по стръмните стъпала.

Когато госпожица Смайт подаде глава от каретата, милото ѝ лице беше засенчено от загрижено изражение.

— Изобщо не е присъщо за Ив. Дори в морето не ѝ ставаше лошо, нито за миг. Питам се дали не трябваше да остана с нея.

— Не се тревожете — каза Ник. На Ив изведнъж ѝ беше станало лошо от внезапен пристъп на мигрена, когато той обяви намерението си да ги придружи в черквата тази сутрин. Би казал, че блъфира и е хвърлила на масата губещата ръка карти. Едва можа да удържи лицето си сериозно, докато изразяваше съчувствието си и надеждата, че до довечера ще се оправи. — Дая ще се погрижи за нея. Сигурен съм, че няма да е нещо сериозно. Господин Хигс, моля, придружете и госпожица Смайт, аз идвам веднага.

Хигс остана на място, на около десет стъпала над тях. Кимна на госпожица Мънро, отдели се от нея и побърза надолу, за да поеме госпожица Смайт. Не му се случваше често да ескортира дори само една млада дама. Дългата му фигура като че ли се издължи още повече благодарение на честта да има по една млада дама от всяка страна.

Ник почука отстрани на каретата и кочияшът потегли, оставяйки го сам при най-долното стъпало. Той вдигна поглед към варосаната

сграда, чиято камбанария пронизваше ниско надвисналото небе. Хигс и дамите изчезнаха в черквата.

Отдалече се дочу гръмотевица. Напълно правилно Ник предположи, че мълнията би трябвало да удари в него. Никой никога не беше влизал в „Сейнт Питър“ с по-нечист мотив.

— Добре, господи — изрече той, поемайки си дълбоко дъх, докато оглеждаше притъмняващите облаци. — Да видим дали имаш чувство за хумор.

Изкачи стъпалата две по две.

И стигна най-горе невредим. Бог или не беше забелязал, или не го беше грижа, че Никълъс Скот е дошъл в дома му.

Той свали тривърхата си шапка и влезе в храма точно когато органът започна хриптящата си прелюдия. Един басов педал като че ли беше останал заклещен в натиснато положение и бучеше неизменно под блуждаещата мелодия. Никой не си беше дал труда да го поправи още от погребението на Хана.

Или може би никой, освен него не го забелязваше. Непрестанното ниско бучене накара зъбите му да заскриптят.

Шепот съпровождаше напредването му по пътеката. Хорицата несъмнено бяха изненадани, че го виждат, но доколкото успяваше да разбере, нищо не се беше променило в „Сейнт Питър“ от последния път, когато беше влязъл тук.

Същите семейства се гушеха на същите тесни скамейки. Галерията горе беше пълна със същите черни лица, верните слуги, от които се очакваше да присъстват, но на които не беше позволено да седят редом с белите богомолци.

Това разделение си му оставаше непонятно. Чернокожите членове на екипажа му бяха моряци също като белите, дяловете им зависеха от техните способности, а не от цвета на кожата. Несъмнено господ бог не делеше овчиците от паството си въз основа на цвета, който им е дал.

Ник намери отделението си. Беше дал достатъчно големи дарове на черквата, когато Хана почина. Скамейките бяха запазени за неговото домакинство, въпреки че собствените му посещения бяха редки като кокоши зъби. Хигс и дамите вече седяха там.

На възглавниците, които Хана беше избродирала с любов и беше дарила на черквата, преди да се оженят тук с Ник.

Наистина ли беше само преди пет години?

Седна до Хигс, решавайки да не е с лице към олтара. Окачи тривърхата си шапка на пръчката, която Хана беше настояла, че трябва да закрепят там. Въображението му ли работеше, или нейният люляков аромат още се чувстваше там?

Не, това беше невъзможно.

Органът замлъкна. Свещеникът започна литургията, но Ник едва го чуваше.

На кедровата скамейка между госпожица Мънро и госпожица Смайт имаше малък лабиринт. Погледът му се зарея в криволиците, точно както на безкрайно проточилото се погребение на Хана. Завивайки се около себе си като морска змия, лабиринтът стягаше примките си. Той никога не би могъл да намери изхода от него.

Спомени, които беше смятал за погребани заедно с Хана, се събудиха и започнаха да си пробиват път в ума му.

Изведнъж разбра защо бог беше решил да не го поразии на стъпалата на черквата. Споменът за загубата на Хана беше много по-голямо наказание от удара на една-единствена светкавица.

След два убийствени часа и последният акорд на заключението най-накрая замря. Заседналият педал остана да въздиша още един-два мига, преди звукът от него да заглъхне в откритите греди над органа.

Богомолците се заизнизваха мълчаливо, но Ник остана да седи. Нямаше желание да влиза в разговор с някакви интриганци на стъпалата. Всички щяха да бръмчат за предполагаемото завръщане на блудния син. Той беше решен да не им дава храна за повече клюки.

— Капитане?

Гласът на Хигс го измъкна от размислите.

— Върви, момче — каза Ник. — Заведи дамите у дома. Аз ще поостана.

Надигна се няколко минути след като тримата бяха заминали и тръгна към страничната врата, водеща към малкия черковен двор.

Горният слой на пръстта беше много тънък на места, за да се погребват покойниците в земята, земената кожа едва покриваше скалистите кости на острова. Каменни саркофази обграждаха тясната пътечка. Теменужки растяха в изобилие покрай нея. Той се провря под ниско надвисналия клон на една мимоза и заобиколи сградата, неудържимо привличан към нейния гроб.

Когато зави зад ъгъла, спря изведнъж.

Адам Босток беше там.

Проклет подлец! Не беше ли достатъчно, че я открадна в живота? Да не мисли да я иска и в смъртта?

Ник зарови юмрук в другата си длан. Дъждът, който отдавна се канеше, най-накрая беше дошъл, отначало като фина мъгла, а после заплююща неумолимо като хиляди чукчета. Докато той наблюдаваше, Босток свали шапка и я пхна под мишницата си. Раменете му се отпуснаха и той се олюля неуверено. После се отпусна на едно коляно.

Сигурно е пиян. Адам Босток би могъл да „връща сметки“ някъде другаде.

— Ти тук! — Никълъс скъси разстоянието с няколко скока. — Какво си мислиш, че правиш тук?

Босток се изправи, изтривайки зачервените си очи.

Плакал е, осъзна Никълъс, трепвайки, не просто изтрива очи от дъжда.

— Дошъл си да си довършим спора, а, Ник? — запита Босток.

Гласът му не гърмеше както обикновено, но яростта в него компенсираше това почти напълно.

— Ако си търсиш бой, избрал си лошо място — каза Никълъс. — Това е свещена земя.

Адам нахлупи черната си тривърха шапка, затваряйки очи под дъжда.

— Не те мислех за вярващ, Скот.

— Не съм. Но това е гробът на моята съпруга. — Никълъс натърти на думите „моята съпруга“ по-високо, отколкото беше възнамерявал. Още беше ядосан на Хана, но ѝ дължеше поне уважение. — Това прави мястото свещено.

— И гробът на детето ти — изрече Адам, повдигайки горната си устна. — Да не забравяме, че твоето семе я уби.

Ник погледна към малкия саркофаг, долепен до този на Хана. Устните му се изпънаха. Ако имаше място за истината, това беше гробището.

— Детето беше твое — каза Никълъс с равен тон, все едно от заседнал педал на орган. — Призна го, когато умираше.

— Лъжеш!

Босток посегна към яката на Ник. Ник беше готов и се дръпна. Босток се хвърли напред, но успя да нанесе контраудар, който попадна право в корема на Ник. Ник се преви на две, когато въздухът изскочи от дробовете му, но се съвзе и се метна срещу Адам.

Вдигна врага си и веднага загуби равновесие заради хлъзгавия мъх, на който стъпваше. Двамата се изтъркаляха по мократа трева и калта на наскоро разкопана цветна леха.

Един удар попадна в челюстта на Никълъс и пред очите му изскочиха звезди, но и той отбеляза няколко успешни попадения. Когато най-накрая спряха, Ник седеше на гърдите на Босток и го стискаше за гърлото.

Босток се извиваше под него, но не можеше да го отхвърли. Врагът му се опита да се отмести, но Никълъс продължи да изстиска живота от него. Бледите очи на Босток бяха изскочили, той удари с ръба на дланта си брадичката на Ник. Ник обърна глава и продължи да стиска още по-силно. Ръцете на Адам се мятаха насам-натам, той се опита да мушне пръсти под тези на Ник. Ник го държеше като някой от алигаторите, които беше виждал в блатата на Каролина. Очите на Босток се извърнаха нагоре.

Той умираше.

— Проклятие — изруга Ник и го пусна. Застана над врага си, докато Босток си поемаше дъх с хрипове и засланияше гърлото си с ръка. — Обещах на Хана да не те убивам.

Болезнено изражение сгърчи лицето на Босток. Беше преbledнял, когато се изправи несигурно.

— Тя ме накара... да обеща... същото проклето нещо.

— Жени — изрече просто Ник.

Босток кимна.

— Хана ми каза, че носи твоето дете. — Босток се отпусна на един огромен кедров пън. Дъждът валеше силно, заглушавайки всички звуци, чуваше се само гръмкото му тупкане. Но никой от двамата не го забелязваше. — Мислех, че е скъсала с мене заради детето. Щях да я взема, но тя нямаше да дойде. Каза, че не иска да те отделя от твоя наследник.

— Може да не е знаела със сигурност кой от нас е баща на детето — изрече Никълъс през зъби.

Хана го беше лъгала, но в крайна сметка беше избрала него. Това би трябвало да има някакво значение.

Но нямаше.

— Ако мислех, че детето е мое, щях да ти я взема, независимо дали тя иска — призна Босток. — Трябваше да я взема във всички случаи.

За миг Ник си пожела да беше станало така. Тогава Босток щеше да има тези натрапчиви спомени от родилната стая в неговата глава.

Виковете бяха продължили часове наред. Но когато спряха, за Ник тишината беше много по-страшна. Акушерката го връщаше безброй пъти от вратата на родилната стая, но той накрая я преодоля.

Божичко, колко кръв имаше. Локви кръв в намачканите чаршафи. Капеше непрестанно на чамовия под. Никога не беше мислил, че едно тяло може да загуби толкова кръв и още да е живо. Хана беше бяла като муселиновите чаршафи, но очите ѝ горяха в страх.

— Отивам при бога — прошепна тя. — Трябва да облекча душата си.

Разказа му всичко с треперещи пъшкания, как беше намерила утеха в леглото на Адам, докато Ник беше на последното си пътуване от островите Търкс и Каролина към дома. Тогава Хана го помоли за прошка, но той беше прекалено зашеметен от нейното признание, за да каже думите, които тя очакваше от него. Когато мъртвото дете най-накрая излезе от нея, с него и душата ѝ напусна тялото.

Заедно с всички негови шансове да направи каквото трябва.

— Момче ли беше или момиче? — запита Босток.

На малкия саркофаг беше издълбано само „СКОТ“. Не беше нужно да посрамва мъртвите. Ник казваше, че детето е негово, това знаеше и останалият свят. Но не беше искал да мисли за детето повече от необходимото. Беше приел думите на Хана, че не е негово. Сега се питаше дали е могъл да му даде подходящо име.

— Беше момче.

Син. Завет. Парче от самия него, каквото всеки мъж се надява, че ще остане да живее след него. Момченцето можеше да е негово.

А той дори не беше дал на детето и едно просто признание — християнско име.

Босток се приближи и положи длан върху саркофага на Хана.

— Почивай в мир, любов моя.

Любов. Защо Ник никога не може да каже тази дума? Ако я беше казал, може би Хана нямаше... Той отпъди мисълта. Нямаше връщане. Нямаше никакъв начин да отмени случилото се.

— Изглежда, няма да се избием днес — каза Ник, застанал от другата страна на саркофазите.

Не искаше да докосва студения им варовик, но Босток се наведе, за да положи ръка и върху саркофага на детето.

— Не, няма да е днес. — Адам се отдалечи, после спря и се обърна. Отправи мрачна усмивка към Ник. — Но не унивай. Винаги има утре.

Ник го загледа как се отдалечава, изненадан, че мисли като него. Може би с Босток си приличаха повече, отколкото беше мислил. Може би затова Хана беше отишла при това копеле...

Никога нямаше да узнае със сигурност. Седна на кедровия пън и безмълвно загледа над главата си, докато дъждът не спря и топлото бермудско слънце започна да превръща локвите в пара.

Ив се стресна от почукването на вратата ѝ. Останалите богомолци се бяха върнали много отдавна Пени ѝ беше донесла малко бистър бульон и беше предложила да постои с нея, докато и мине главоболието, но Ив я беше отпратила. Не искаше да лъже Пен. Главата изобщо не я болеше.

Болеше я сърцето.

То препускаше в див галоп, когато тя стана от стола до камината и отиде да отвори вратата. Беше сигурна, че отвън стои Никълъс.

Дошъл да злорадства. Дошъл да си поиска спечеленото.

Тя обикновено можеше да разчита на умния си език да я избави от затруднение. Този път я беше предал. Капитанът беше отишъл на черква. И тя го беше предизвикала да го направи, заявявайки, че ще дойде в стаята му в деня, когато той стъпи в черквата.

Защо, за бога, тази мисъл се беше появила в ума ѝ и още повече — на устата ѝ?

Силното почукване на вратата се смени с по-тихо.

Ив отмести резето и откряна вратата.

Капитан Скот се подпираше на рамката с две ръце. Погледът му беше прикован към пода.

— Никълъс, какво е станало с тебе?

Ив отвори широко вратата. Косата му се беше измъкнала от спретнатата опашка и падаше на мокри кичури по лицето му. Красивите му дрехи бяха мокри и набити с кал. Белите чорапи никога нямаше да станат отново бели, дори ако Дая би ги търкала цяла седмица, а обувките му със сребърни закопчалки бяха почти съсипани.

— Госпожице Ъпшел — изрече той раздвижвайки челюстта си напред-назад, сякаш изпробваше здравината ѝ. Прясна синина обезобразяваше едната му скула. — Дойдох да обсъдим...

— Мисля, че в коридора не е мястото за обсъждане на неприличното съглашение, в което ме въвлякохте — прошепна тя яростно и му махна да влезе, но той не помръдна.

— Тук е мястото, щом го отменям.

Ив трепна, сякаш я беше ударил.

Той се изправи в цял ръст.

— В светлината на моето присъствие на службата тази сутрин може да се чувствате задължена да осъществите известни действия тази вечер. Недейте, моля ви. Освобождавам ви от каквото и да било задължение, което може да чувствате, че сте си навлекли.

Той се обърна, за да си отиде, но тя го спря, докосвайки влажната му ръка.

— Каква хитрост е това? — запита тя.

Какво е ставало с него? Не изглеждаше религиозен тип. А изцапаните му дрехи подсказваха, че е прекарал следобеда в пиене и кавги.

— Никаква хитрост. — Той положи калната си ръка върху нейната. — Просто осъзнах някои неща.

— Като например?

— Че принудата е най-лошото встъпление към споделено удоволствие. Ако някой не иска да бъде с някого, никаква земна сила не може да ги накара да се съберат. — Дръпна се и тръгна бавно по коридора. — Или да ги накара да останат заедно.

ГЛАВА 14

Ив отметна чаршафите и изруга луната. Сребристите светлина си намираще опипом път през пречките на жалюзите и по леглото ѝ. Не я оставяше да спи. Тя спусна крака от леглото и нахлузи чехлите. Дръпна дългата завеса, която закриваше вратата към малката частна градина пред стаята ѝ. Може би малко свеж въздух.

Не само луната я смуцаваше.

Нещо цъфтеше пред вратата ѝ. Нещо диво, забранено и неопикуемо сладко. Ароматът се увиваше около нея, приканваше я да излезе навън, да се предаде, да се изгуби в екзотичното му ухание.

Не беше просто съблазнителният парфюм на някое цвете с непроизносимо име, осъзна тя с въздишка. Не беше нещо, което да може да помирише.

Беше мъжът. Мъжът, чиято стая беше на няколко крачки от нейната.

Никълъс Скот не я оставяше да спи.

През целия ден се беше опитвала да спори със самата себе си. Беше се мъчила да се самоубеди, че се страхува да удържи на думата, която беше дала на черноокия дявол. Да си казва, че ако удържи на думата си, а една дама трябва да бъде на висотата на думите си, ще го направи само по задължение. Ще стисне зъби и ще се подложи на докосването му, докато и последната песъчинка не падне в пясъчния часовник.

Тогава ще му се изсмее в лицето и ще се върне в собствената си стая с непокътната чест и наложила мнението си. Той щеше да бъде длъжен да я отведе в Чарлстън, щом види, че няма смисъл да продължава да преследва нейната девственост.

Само да можеше да открие брата на майка си в Ричмънд. Независимо дали щеше да се омъжи, или щеше да изживее дните си като стара мома във вуйчовия си дом, щеше да направи каквото е необходимо, за да живее безукорно. Никога нямаше да се остави на милостта на непознати. Семейството ѝ щеше да се погрижи за нея.

Никой никога нямаше вече да я бичува.

И ако за постигането на тази цел трябваше да позволи на Никълъс Скот неговия миг на триумф, така да бъде. Щеше да издържи и да излезе от това ненакърнена.

В затвора Нюгейт беше развила истински талант да лъже. Но сега дори тя не би могла да преглътне собствените си опашати лъжи.

Не беше само любопитство — какво ще прави Никълъс с нея. Тя искаше нежно, а не грубо докосване.

И по дяволите всичко — искаше Никълъс Скот да бъде онзи, който да я докосва. Само да я докосва. Беше обещал.

Какво беше станало, че да го накара да реши, че сега не иска това?

Трябваше да разбере. Ив облече пенъоара над памучната риза и излезе от стаята си, преди да успее да се саморазубеди.

Резето изтрака неестествено силно за ушите ѝ. Но когато излезе в коридора, вслушвайки се дали няма още някой да се размърда, не чу нищо. Преди смелостта ѝ да се изпари, прекоси внимателно коридора и застана пред стаята на Никълъс.

Вдигна ръка, за да почука, но замря.

Ами ако чуе още някой, освен капитана?

Пробва дръжката. Тя се обърна в ръката ѝ. Ив отвори вратата и влезе вътре.

Нямаше никого в голямото легло, заело средата на това мъжко пространство. Но завивките бяха набрани и объркани като нейните.

— Ако идваш за среброто, сбъркала си стаята.

Гласът му я накара да подскочи. Тогава го видя, широкоплещестият му силует се открояваше на фона на един висок прозорец. Луната го осветяваше в гръб, но Ив можеше да каже, че е гол. Трябваше да го очаква.

Как иначе да спи Господарят на Дяволския остров?

Всяка извивка на мускулите му изпъкваше, ярко очертана, луната целуваше всяка линия на фигурата му. Опираше се на перваза с две ръце, все още загледан към морето. Устата ѝ пресъхна.

— Но не си дошла тук за среброто, нали, Ив?

— Откъде... — Гласът ѝ трепна и тя преглътна мъчително. Той дори не си беше дал труда да се обърне. — Откъде знаете, че съм аз?

— Познавам стъпките ти — изрече той, обръщайки се полека към нея. — Познавам мириса на кожата ти. Какво друго искаш да опозная?

Тя искаше той да опознае всеки инч от тялото ѝ и да не трепва от грозните части. Но не би могла да се принуди да му го каже.

— Бих искала да знаеш, че спазвам уговорките.

Той тръгна към нея. Беше прекалено тъмно, за да види всичко ясно, но кратките зървания бяха нещо великолепно. Беше ходила веднъж в менажерия като малка и беше видяла истински жив лъв от Африка. Диво развята грива, трептяща сила във всяка движение, неудържима мъжественост, излъчваща се от всяка пора — лъвът в най-добрата си форма беше нищо в сравнение с този мъж. Тя не можеше да отвърне поглед от него.

— Освободих те от тази глупост. Не ми дължиш нищо.

Гласът му излизаше като ниско ръмжащо мъркане.

Щеше ли да я е грижа, ако я изяде жива?

— Дължа ти живота си.

— И ми благодари. — Зъбите му проблеснаха в мрака. — Да не би да си дошла отново да ми благодариш, Ив?

— Дойдох, защото... защото имаш пясъчен часовник и... защото никой от нас май не може да заспи.

Той спря на една ръка от нея. Тя беше виждала всякакви сексуални сношения в голямата обща килия в Нюгейт, но никога не беше виждала по-красив образец на мъжественост от този, който сега стоеше с изправен член пред нея.

— Какво искаш? — запита той.

Напрежението в гласа му личеше ясно. Би се заклела, че може да изстреля с него стрела, която да долети чак до Бристол.

— Обеща, че... само ще ме докосваш.

— И искаш да те докосвам?

Той направи една крачка към нея.

Тя кимна, не се доверяваше на гласа си.

Той направи още една крачка към нея. Тя опря длан на голите му гърди. Сърцето му препускаше в галоп.

— Часовникът — прошепна тя.

— Така ли ще бъде?

Тя кимна и започна да сваля пеньоара си.

— Недей — заповяда той. — Аз ще го сваля.

После прекоси стаята и обърна пясъчния часовник, който седеше на масичката до леглото му. Върна се бавно при нея.

— Не забравяй, че си тук, защото ти поиска така. Ти помоли за това.

Резецът на нещо тъмно и опасно се промъкна в тона му.

— Ако поискам да си тръгна...

— Няма да поискаш. — Гласът му се сниши до шепот. — Но ако поискаш, няма да те спра. Заклевам се във всичко свято.

Остана неподвижен. Стори й се, че дори не диша. После, макар че устните му едва-едва се раздвижиха, тя чу една дума.

— Остани.

Думата отекна дълбоко в главата й. Но страданието в тази единствена дума беше толкова дълбоко, че тя си пое остро дъх. В този момент като че ли усети малко от това, което чувстваше той.

Той се измъчваше.

Беше застанал на ръба на някаква пропаст и едва удържаше равновесие.

— Какво искаш да направя? — запита тя.

Облекчението се разля в него на осезаеми вълни.

— Нищо. Просто остани. Аз ще направя каквото е необходимо.

Той не помръдна, но мускулите на голите му ръце трепнаха под кожата. Погледът му срещна нейния, сякаш го беше страх да погледне другаде.

Устата му се изви в кратка усмивка. Той вдигна ръце към лицето й, леко притискайки пръсти към челото и слепоочията й. Клепачите й се затвориха, когато ръцете му ги докоснаха и продължиха към бузите. Той прокара палец по открехнатите й устни.

Беше се изкъпал преди лягане. Ръката му миришеше на сапун и на него. Ив го вдъхна. Ръцете му се спуснаха надолу. Тя отвори очи и вдигна поглед към него, докато силните му пръсти обхващаха гърлото й.

Тя беше изцяло в негова власт и го знаеше. Той можеше да й извие врата и да изхвърли тялото й от скалите зад къщата. Отливът щеше да я отнесе далече и никой нямаше да разбере. Паника сви стомаха й.

Беше се заклела повече никога да не се оставя във властта на друг човек. Но въпреки това в лицето му имаше нещо, такава нежност, че тя беше уверена, че той няма намерение да я нарани.

Той плъзна ръце надолу по лактите и ръцете ѝ, същевременно събличайки пеньоара ѝ. Кожата ѝ пламтеше в наслада под докосването му. Пеньоарът се свлече и падна в краката ѝ.

Когато той стигна до китките ѝ, хвана едната и я привлече между телата им, описвайки кръгове около всеки пръст с показалеца си. Беше погълнат от всяка частица от нея, сякаш искаше да я запамети.

След като изследва дясната ѝ ръка, юрната и долната ѝ част, кокалчетата на пръстите и дланта, галейки ги бавно и обстойно, той я положи на рамото си и срещна погледа ѝ за миг, сякаш за да се увери, че тя е съгласна ръката ѝ да стои там. Устните ѝ неволно се извиха нагоре и тя леко стисна рамото му.

Той ѝ се усмихна и лунната светлина като че ли се завъртя около него, внасяйки сребрист пламък в насладата му.

Отдаде на другата ѝ ръка същото подробно и спокойно внимание. Когато свърши, я поднесе към устните си, накара пръстите ѝ да се изправят и положи лека целувка на дланта ѝ. После пое два пръста в устата си и ги засмука.

Коремът ѝ се сви. Ако Ник беше разпалил бунт във вътрешностите ѝ само любейки ръце ѝ, господ да ѝ е на помощ, когато се придвижи към по-чувствителни места.

Когато лявата ѝ ръка се установи на другото му рамо, той отново впи очи в нейните. Ръцете му намериха връзката на ризата ѝ и я развързаха. Той разтвори тънката памучна материя и я отмести. Оголи гърдите и.

Тогава погледът му слезе по-надолу. Тя затаи дъх, докато той се взираше напрегнато в нея.

— Толкова си красива.

Сърцето ѝ подскочи.

Той прокара кокалчето на пръста си по едното ѝ зърно и то се надигна в стегнат възел. Нажежено до бяло послание се разля от гърдата към утробата ѝ. Тя затвори очи и почувства топлината му, докато той прокараваше върховете на пръстите си по вдлъбнатината под всяка гърда. После ги обхвана в дланите си и прокара палци по стегнатите ѝ зърна. Тя прехапа устни, за да не се извие към него.

Когато Ив отвори очи, той още гледаше гърдите ѝ. Жаждата на лицето му я накара да изпита болка. Тя си пое дъх на пресекулки.

— Вдигни ръце — заповяда той.

Тя ги вдигна във вековния жест на предаване. Той сви ризата ѝ в юмруците си и измъкна дрехата над главата ѝ.

Отпусна се на едно коляно и прокара устни по ребрата ѝ. Направи няколко обиколки на пъпа ѝ, преди да потопи пръст във вдлъбнатината. Прилепи длани върху ханша ѝ. Горещият му дъх облъхна корема ѝ, карайки косъмчетата на чатала ѝ да се раздвижват с всяко издишване.

— Разтвори крака.

Гласът му прозвуча пресипнало.

Стиснала зъби, тя се подчини и той нахлу в нея леко, дразнейки с пръст най-интимната ѝ цепнатина. Започна да я изследва нежно, откривайки всяка гънчица, като заобикаляше най-чувствителното ѝ място с влудяваща бавност. Тялото ѝ реагира с ново овлажняване и силно пулсиране. Тя едва не извика, когато той се дръпна и премести ръка надолу по бедрата ѝ.

Това е лудост, казваше си тя. Не биваше да флиртува с пропадането в бездната само защото лунната светлина не я оставя да спи. Но той удържаше на обещанието си само да я докосва. Докато прокараваше длани по пищялките и глезените ѝ, тя усети полъха на собствената си възбуда, мускусен и сладък.

Желанието ставаше все по-остро. Никълъс я докосваше на много по-дълбоки места, не просто по кожата — а там, където се криеше душата ѝ, където строго пазеното ѝ сърце се гушеше зад правила, приличие и изисквания. Той пробиваше защитата ѝ и я караше да се извива към него с дълбока, пулсираща болка.

И ако тя можеше да подуши мириса на възбудата си, той сигурно също го подушваше. Тя стисна устни смутена.

— Не се тревожи, Ив — изрече той меко. — Мисля, че миришеш чудесно.

— Откъде знаеш какво мисля?

— Не чувам мислите ти — каза той, докато се изправяше и свеждаше поглед към нея. — Но имаш пълното ми внимание. Усещам как се чувстваш, от всяко вдишване и трепване на мускул. Трябва да

знам какво усещаш, за да знам как да те докосвам. Мога добре да отгатна мислите ти.

В такъв случай тя наистина беше изцяло в негова власт.

Той се наведе леко към нея. Върхът на члена му докосна корема ѝ и тя си помисли, че ще я целуне, но той замря и се изправи.

— Обърни се — заповяда с малко по-суров тон.

Тя разбра, че той се мъчи да се сдържа, а това показваше, че се бори.

Може би, би могла да отгатне и какво мисли, и то доста точно.

Ив трепна, когато той докосна гърба ѝ. Тогава ръцете му се спуснаха по плешките ѝ и покрай гръбнака. Тя започна да се отпуска. С леки като перо докосвания той се спираше на всяка резка, от което ненаранената кожа между белезите започваше да трепти.

— Усещаш ли това?

Тя поклати отрицателно глава. Осъзна, че той сигурно докосва горната повърхност на белезите. Една част от гърба ѝ беше мъртва. Той сведе уста към рамото ѝ.

Тази част от нея беше прекрасно жива.

Той започна да полага леки целувки надолу по гърба ѝ. За всяка резка, оставена от мъчителите ѝ, той полагаше своята уста поне десет пъти. Когато стигна до кръста ѝ, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Раменете ѝ се разтрепериха, той навярно беше чул как тя затаява дъх, опитвайки се да сподави хлипанията си.

Той стана и обви ръце около нея, привличайки я към твърдите си гърди, долепвайки седалището ѝ до набъбналите си слабини.

— Между нас няма да има сълзи. Само удоволствие. Позволено е само блаженство. — Гласът му вибрираше ниско в ухото ѝ, докато една от ръцете му посягаше да обхване зърното ѝ. — Няма място за миналото. Никаква мисъл за бъдещето. Има само сега.

Беше толкова горещ, почти трескав срещу кожата ѝ. Малко ѝ оставаше да се стопи в него.

— Искам само да усещаш.

Ръцете му се плъзнаха надолу и обхванаха седалището ѝ. Той започна да масажира плътта ѝ, повдигаше и разстиляше, дразнеше чувствителната гънка.

Тя се питаше дали няма да избухне в пламъци.

— Знаеш ли колко си красива? — прошепна той, докато коленичеше, за да прокара длани по задната повърхност на бедрата ѝ, забавяйки се в ямката зад коленете, където пораждаше гъдел.

Тя усещаше само едно — колко добре я кара да се чувства.

Той премести ръка по-нагоре, към седалището, после пак надолу. Докосването му породило вълни от наслада.

— Толкова си гладка — каза той. — Толкова хладна.

Тя почти усещаше собствената си кожа чрез неговите пръсти.

И неговото удоволствие от това, което той усещаше.

Ив се разтрепери. Тя му се предаваше изцяло. Някакъв наркотик ли имаше в аромата на цветето цъфтящо пред вратата ѝ? Не биваше да се предава така безвъзвратно, че да губи усещане къде свършва тя и къде започва той.

Той плъзна ръка между краката ѝ, за да подразни отново малката и точка на удоволствие. В слабините ѝ се събираше топлина. Ако я обърнеше и отново сложеше уста върху нея, както в стаята ѝ, този път тя щеше да бъде изгубена.

— Спри — замоли се тя.

Той дръпна ръка и застана зад нея.

— Пяскът още не е изтекъл.

Тя погледна към часовника. Долната му половина беше две трети пълна. Тя беше изгубила всякакво усещане за отминаващото време, докато той отмиваше с целувки всички болки и обсипваше с нежно внимание кожата ѝ с ръце и уста. Само да можеше да издържи още малко, щеше да успее да си тръгне с непокътното самоуважение. Щеше да докаже, че все още напълно се владее.

— Страхуваш ли се от мене, Ив?

Хвана плитката ѝ и я поднесе към устата си за целувка. Вдъхна дълбоко, после със зъби дръпна панделката, с която беше вързана косата ѝ. Възелът се развърза.

— Не — каза тя. — Не се страхувам от тебе.

Страхувам се от себе си. Ако се беше опитал да я вземе така, както грубияните в Нюгейт, със сграбчване и забиване, тя щеше да се бори със зъби и нокти. Никой не се беше осмелил да пробва втори път, особено след като тя беше наострила лъжицата си като смъртоносно оръжие и едва не беше скопила един от тях.

Но срещу неочакваната и неумолима нежност на Ник нямаше никаква защита.

— Трепериш. — Той започна да масажира кожата на главата ѝ, после разплете плитката ѝ и разстла косата по раменете ѝ. — Отнасям се с тебе като с дама, каквато си, Ив. Нямах причина да се оплакваш, нали?

— Не. — Тогава дръзкото любопитство я накара да запита: — Ако не бях дама, какво щеше да направиш?

Той издаде нисък стон и сниши устни към ухото ѝ.

— Ако не беше дама, щях да направя нещо такова.

Никълъс обви ръка около талията ѝ и изведнъж я превеи назад. Тънките и пръсти се плъзнаха по чамовия под, за да се хванат за него. Той покри секса ѝ с цялата си ръка и пъкна пръст в нея, спирайки при тънкия щит на невинността ѝ. Косата ѝ опираше пода. Само ръката му, която я покриваше, му пречеше да вмъкне члена си в нея.

— Това им липсва на дамите — изрече той накъсано. — Хубаво здраво чукане.

— Закле се... само да ме докосваш.

— Да, и само те докосвам — изръмжа той. — И малкият ми войник ще докосне местата, които пръстите ми не достигат.

— Моля те, недей.

— Не се лъжи. Искаш го. Не можеш да излъжеш мъж, който държи мокротото ти котенце в ръката си. Остава ми четвърт час. Много време, за да те накарам да припаднеш от чукане, момиче.

Стисна талията ѝ още по-здраво и тя го усети как трепери. Тялото ѝ още изригваше жаждата си в болезнени пулсации.

— Не така — изхленчи тя.

Той изръмжа ниско и я пусна.

Коленете на Ив омекнаха и тя се отпусна на ръце и крака. После седна тежко на пода и се извърна към него.

Никълъс продължаваше да стои, с потрепващи ноздри, поемайки си дъх дълбоко и на пресекулки. Когато я погледна, очите му бяха като на обезумял жребец, подлудял от жажда за съвкупление, готов да обзяди всичко, оказало се наблизо.

Страх пробяга по гръбнака ѝ.

— Никълъс?

— Излизай — каза той, едва помръдвайки устни. — За бога, ако не смяташ да останеш, иди си веднага.

Нямаше нужда да ѝ се казва два пъти. Грабна ризата и пенъоара си и изтича към вратата. Без да обръща внимание на това, че е гола, я отвори и хукна по коридора към собствената си стая.

Не спря, докато не затвори вратата и не спусна резето. Придърпа един стол и подпря дръжката за всеки случай. Тогава се отпусна на студения чамов под и зарови лице в ръцете си.

Нямаше как да излъже самата себе си. Не ѝ беше останало нито късче достойнство. Беше дразнила Никълъс Скот. Беше го довела само на инч от ръба на издръжливостта му и се беше спасила само благодарение на милостта му, не благодарение на своята морална коректност или на способността си да остава хладна и дистанцирана.

Можеше да се опитва да заблуди света, но не беше никаква дама. Сега и двамата го знаеха.

ГЛАВА 15

В мига, когато Ив затръшна вратата му зад себе си, Никълъс се отправи към тоалетната си. Не можеше да спре онова, което щеше да се случи. Умът му се опразни и тялото надделя.

Застана над нощното гърне, с изправен и болезнен член. Хвана го и започна да го масажира силно. Веднъж.

Два пъти.

Кулминацията му изригна в горещи пулсации в малкия порцеланов съд. Цялото му тяло се разтърси от силата на избухването. Опря ръка на стената, за да се задържи изправен, докато последните капки от семето му падаха в гърнето.

Играеш си на проклето дразнене след седмици въздържание. Какво очакваше?

Пое си дъх на пресекулки. Не беше достатъчно, но поне лудостта преля в празна болка. Сипа вода от каната в легена и плисна лицето си. Кръвта кипеше във вените му, бумтеше в слепоочията му. Вдигна каната над главата си и остави водата да се стича по тялото му.

Не беше достатъчно студена.

Никога не беше искал жена така силно, както желаше Ив Ъпшел. Искаше я нежна. Искаше я сурова. Искаше я молеца и безпомощна от жажда. В ума му се преплитаха десетки изобретателни начини как да свърже тялото си с нейното. Тя беше тук. Беше я държал в ръката си.

И я беше оставил да си иде.

Не можеше да се справя с жени, които не искат да останат.

Никога досега не се беше чувствал толкова самотен. Дори и когато Хана умря.

Тогава просто се беше вцепенил. Смъртта да ти отнеме жена в същия миг, в който научаваш, че вече ти я е отнел друг мъж. Не можеше да понесе толкова много за един миг. Беше скрил това в един ъгъл на паметта си.

Понякога измъкваше старата болка и я задъвкваше, както куче изравя стар кокал. Но нямаше полза. Никога нямаше да узнае защо Хана го беше предала.

Любовта беше противен, непостоянен звяр. Точно когато мъжът мисли, че я е уловил в мрежата си, проклетията се измъква през някоя дупка или изскача над ръба. Може би цялата идея за любовта не беше нищо друго, освен пушек и кълчища.

Може би под държането на любовница беше най-доброто, на което може да се надява един мъж. Поне нямаше объркване. Щеше да получава онова, от което се нуждае тялото му, а момичето щеше да получава своето. Чисто, точно и делово.

Но не беше взел предвид болезнената нежност, която почувства, щом притисна устни към съсипания гръб на Ив. Или червената мъгла, паднала пред очите му, когато беше усетил как тя се отдръпва от него. Или чистата страст, която го караше да се превива над нея и да му остава страшно малко до насилието, с което да вземе една нежелаетца жена — по-малко, отколкото някога беше му оставало. Не можеше да назове онова, което изпитваше. Просто знаеше, че изпитва тези чувства към нея.

Към всичко в нея.

Не знаеше какво иска от тази жена, но каквото и да беше, знаеше, че не може да го изтръгне насила от нея.

Членът му се надигна при мисълта за Ив. Брадичката му потъна в гърдите, когато той отново се обърна към нощното гърне.

Май ще поостана тук.

На следващата сутрин слънцето отказа да покаже лицето си. Целият остров беше забулен в ниско надвиснали облаци, които плюеха дъжд и заплашваха с буря на източния хоризонт.

Ник забеляза, че Ив също не излиза от стаята си за закуска.

Но госпожиците Мънро и Смайт бяха на масата, свежи като маргаритки и също толкова невероятно бодри.

— Наистина ми се струва, че танцувах с всички ергени на целия този остров — заяви госпожица Мънро. — Поне краката ми май мислят така. Смея да кажа, че, първо, обувките ми бяха доста малки,

но просто не можах да устоя, толкова бяха сладки. Благодаря ви отново, капитане.

Той изсумтя уклончиво в чинията си.

— Хареса ли си някой от мъжете? — запита госпожица Смайт.

Разбърка няколко пъти съдържанието на купата си, без нито веднъж да вдигне лъжицата към устните си.

— Как да избира една звезда в небето? Едно камъче на брега? — Госпожица Мънро размаха ръка, докато говореше, после се наведе напред. — Но има доста кавалери, с които бих танцувала отново, това ще ви кажа.

Хигс стана от масата. Не беше успял да си изпроси и един танц с госпожица Мънро, както беше известно на Ник.

— Т-трябва да отплаваме за Търкс — каза Хигс. — Заминаваме ли, с-сър?

— Да видим какво ще донесе денят. Не ми харесва особено много видът на хоризонта, но във всеки случай ще се погрижа за провизиите на „Сюзан Бел“ — отвърна Ник. Не му се искаше да замине, без да е изяснил положението си Ив. А нямаше никаква представа как да го направи. Но трябваше да действа. — Солта няма сама да се закара до колониите, нали?

— Т-тогава, ако ме извините, сър, ще се погрижа за моите задължения.

— Вървете, господин Хигс.

Ник обърна опитния си поглед към източния прозорец. Облаците се кълбяха на хоризонта. Барометърът беше спаднал стръмно от последния път, когато го беше проверил.

Жените продължиха да говорят за бала още малко, докато Ник остъргваше купата си. Накрая той отмести лъжицата и запита:

— Говорили ли сте с госпожица Ъпшел тази сутрин?

— Аз говорих — каза госпожица Смайт. — Ив помоли да донесат поднос в стаята ѝ. Още се чувства зле. Сигурно е заради промяната във времето.

— И твърдите, че не е със слабо здраве. — Ник отпи голяма глътка чай, макар че беше толкова горещ, че му опари езика. Само кондетата посърбваха напитките си. — Струва ми се, че отдавна се познавате. Всички ли сте от един регион?

— Да — каза госпожица Мънро.

— Не — каза госпожица Смайт.

Едновременно.

— Кое от двете?

Двете се спогледаха виновно.

— О, помислих, че казахте религия — бързо се поправи госпожица Мънро. — Разбира се, всички сме християнки. Ние сме английски дами, нали? Но не сме от един регион. Аз съм от Съри, А Пенелъпи е израснала в Съфък.

— А госпожица Ъпшел?

— От Лондон — каза госпожица Смайт. — Така мисля.

— Но не сте сигурна. Къде се запознахте вие трите?

— В... училището на госпожа Торингтън за млади дами... от добри семейства — изрече госпожица Мънро, отмествайки поглед нагоре и надясно.

— Сали, знаеш, че не е вярно.

— Пени!

— Моля за извинение, скъпа, но повече не мога да лъжа капитана — каза госпожица Смайт. — Не и след като беше толкова любезен. — Тя се извърна към него, после сведе очи. — Макар че няма да го обвиня, ако реши да промени отношението си към нас.

— Няма такава опасност — отвърна капитанът.

— Изслушайте ме, преди да се ангажирате — каза госпожица Смайт. — Нали разбирате, ние не сме дами в тесния смисъл на тази дума.

— Да не искате да ми кажете, че съм приютил три сладкодумни уличници? — изрече той със смях.

Госпожица Смайт окръгли очи и той почти съжали, че се е пошегувал с нея. Тя беше надеждата му да научи истината за Ив.

— Разбира се, не сме — изчурулика госпожица Мънро. — Не сме осъдени за такова нещо.

— Но сте били осъдени за нещо? — От самото начало беше подозирал, че има нещо странно в историята на Ив за причините те трите да пътуват за Каролина. Хората обикновено не се преселваха, ако нещо не ги изгони от безопасното им убежище. — Всичките три?

— Честно казано, да. — Госпожица Смайт кимна печално. — И с основание, но моля ви, не мислете, че сме жени с леко поведение. Аз

откраднах един хляб, защото братлето ми беше гладно, а родителите ми бяха болни.

— Не си ли светица? — Госпожица Мънро извърна очи към госпожица Смайт, после погледна Ник право в очите. — А аз откраднах една панделка, защото я исках, а нямах пари да я платя. Беше нищо работа, не струваше повече от няколко пенса, но беше достатъчно да ме закара на кораб за Австралия.

— Ами Ив? — запита той, забравяйки, че трябва да я нарича „госпожица Ъпшел“.

— Трябва да я питате — каза госпожица Смайт. — Обещах да не казвам. Но от трите ни тя единствена е наистина от добро семейство. Това е сигурно.

— Каза всичко, нали? И съсипа всичко. Можем да се сбогуваме с новите рокли. — Лицето на госпожица Мънро беше добило цвета на варена съомга. — За ваше сведение, капитан Скот, Ив беше осъдена за похотливост на публично място. Точно така.

Похотливост? Но тя беше девица. Той го беше проверил със собствената си ръка. Когато снощи усети тънката мембрана с върха на пръста си, това беше единственото, което го възпря достатъчно, за да я пусне да си тръгне.

Госпожица Мънро се изплези на приятелката си, стана и изхвърча от стаята. Ник стана едновременно с нея, после пак седна, когато тя излезе.

Госпожица Смайт избухна в сълзи.

— Господ да ме пази от плачещи жени. — Ник извади кърпичката си и ѝ я подаде. — Ще забравя какво ми разказахте, ако ми направите две мънички услуги.

— Какви? — изхълца тя в кърпичката му.

— Първо, да спрете да плачете.

Госпожица Смайт премига няколко пъти, издуха шумно носа си и подсмръкна.

— А второто?

— Да ми кажете как вие трите се озовахте на „Моли Харпър“ с онзи негодник Ратбън. — Когато тя понечи да му върне кърпичката, той махна с ръка. — Задръжте я.

— Лейтенант Ратбън не е негодник — възрази госпожица Смайт. — Той ни спаси.

— Как?

— Преди да отплава корабът за Нов Южен Уелс, лейтенант Ратбън сключи сделка с капитана му. Той мисли прогресивно, нали разбирате. Не вярва в наказанието. Той поощрява реформирането.

— Хммм!

На Никълъс това му прозвуча фалшиво, но ѝ даде знак да продължи.

— Във всеки случай, капитанът се съгласи всяка жена, която отговаря на условията на лейтенант Ратбън, да мине под негово покровителство.

На Ник му мина през ума, че наред с тези високопарни думи в ръцете на капитана са тупнали и някакви пари.

— И какви бяха изискванията?

Тя се изчерви като ярките азалии пред входната врата на къщата.

— Лейтенант Ратбън изискваше известна хубост и... чистота. Беше довел акушерка със себе си, за да... се убеди.

— В теорията, че само хубавите девизи могат да извлекат полза от реформирането? — запита Никълъс с мрачна усмивка.

— Той каза, че това е възнаграждението за добродетелта. — Озадаченият ѝ поглед му казваше, че досега не се е замисляла над този аспект на нещата. — Във всеки случай, ние трите бяхме единствените, които той откупи от затворническия кораб.

— Откупил? — повтори Ник. — Казвате го така, сякаш ви е спасил.

— Ако бяхте видели откъде ни измъкна, щяхте да се съгласите с мене. — Тя скръсти ръце на скута си, за да ги накара да престанат да треперят. — Но след това лейтенант Ратбън продължи да показва достойнствата си. Каза, че ще се омъжим за изискани господа от колониите. Заведе ни на проби за по две рокли за всяка и ни настани в уютна малка частна каюта на „Моли Харпър“.

— А не се ли усъмнихте в мотивите му?

— Този човек ни спаси от ужасна съдба. И мисля, че Ив нямаше да преживее пътуването на другия кораб с нейните...

Госпожица Смайт стисна устни. Вече беше казала повече, отколкото Ник беше чул от нея през всичките седмици, откакто живееше под неговия покрив. Очевидно можеше да пази тайни.

— С нейните рани? — подсказа ѝ Ник. Когато госпожица Смайт го изгледа смаяно, той кимна. — Да, знам за бичуването. Няма значение как съм узнал. Разказала ли ви е за това?

— Не, Ив е много сдържан човек — каза госпожица Смайт. — Но не забравяйте, че трите живеехме в малка каюта. А такива рани заздравяват бавно.

Да не говорим за наранения ѝ дух, помисли мрачно Ник. Ужасно му се искаше да намери и да убие негодника, който беше белязал гърба на Ив с камшика си.

— Във всеки случай лейтенант Ратбън ни образова, научи ни на неща, каквито дамите трябва да знаят. Той много ни помогна, почти колкото и вие, капитане. — Госпожица Смайт прехапа устни. — Знам, че сигурно ни се сърдите, че ви лъгахме през цялото време, но не знаехме какво друго да направим. Светът е сурово място за жена без мъжка закрила. — Тя въздъхна. — Предполагам, сега искате да продължим за Каролина с лейтенант Ратбън.

— Не и докато дишам. — Където и да имаше намерение да ги отведе Ратбън, Ник би се обзаложил на „Сюзан Бел“ че няма да е при трима почтени женихи. Той взе една от ръцете на Пенелъпи и целуна кокалчетата на пръстите ѝ така почтително, сякаш беше принцеса. — В разкошния Изток, когато мъж спаси нечий живот, той е отговорен за него оттам нататък. Вие и вашите приятелки сте под моя закрила, докато имате нужда от това. И тайната ви сега е моя, за вашата лъжа отговарям аз. Вече не бива да се безпокоите.

Лицето ѝ се сбръчка и по долните ѝ клепачи потекоха сълзи.

— Но никакви сълзи. Забранявам — изрече той престорено строго.

Госпожица Смайт му се усмихна плахо.

— Капитане! Капитан Скот!

Госпожица Мънро влетя в трапезарията, тракайки със сладките си обувчици по широките дъски на пода. Красивото ѝ лице беше помрачено от тревога.

Никълъс се изправи.

— Какво има?

— Ив... Ив...

— Зле ли ѝ е?

Ник мина край нея и се насочи към крилото със спалните.

— Не, не е това — каза госпожица Мънро, настигайки го в коридора. — Няма я.

ГЛАВА 16

Ив вървеше по утъпканата пътечка колкото можеше по-бързо, без да привлича ненужно вниманието на островитяните, които отиваха към пазара в Сейнт Джордж. Ако дъждът се засилеше, пътечката щеше да се разкаля и следите ѝ щяха да личат много ясно. С кон би могла да избяга много по-лесно, но ако беше взела коня на Никълъс, той можеше по-късно да каже, че го е откраднала.

Не можеше да допусне това.

Откакто беше на Бермуда, беше видяла неколцина нещастници оковани в дървени стегалки пред сградата на съда. Понякога в Англия подобна присъда водеше до смърт или загуба на око, ако тълпата се разярише и започнеше да хвърля камъни. Най-малкото, разкъсваха ухото на жертвата.

Тук обаче островитяните само крещяха обидни думи и замеряха осъдените с гнили плодове. Както изглежда, срамът беше достатъчно силно средство за възпиране на местните престъпници.

Тя обаче никога повече нямаше да допусне да падне в ръцете на закона, ако имаше какво да каже по въпроса. Трябваше да избяга, когато я обвиниха в Лондон, но беше напълно сигурна, че невинността ѝ ще се докаже.

Сега знаеше какво трябва да прави.

Едно камъче влезе в обувката ѝ и заседна при петата. Тя спря, за да го извади; внезапната болка беше пробудила нежелателни спомени.

Срамът беше мизерно наказание. Мислеше, че ще умре, когато я съблякоха до кръста и я завлякоха полугола пред събралата се тълпа. Отвратителна, с вонящ дъх, тълпата се скупчи, започна да посяга и да крещи обидни думи, докато я водеха към стълба.

Тогава, при първия удар на камшика, срамът избухна в парещ болка. С всеки удар тя губеше частица от себе си. Стискаше зъби и се опитваше да се държи, но в края на краищата закрепя с предрезгавял глас. Силни спазми стягаха мускулите ѝ. Тя беше разкъсана марионетка, чийто кукловод се наслаждаваше да я гледа как танцува

под жестоката му мелодия. Беше направила всичко възможно, за да прекрати това.

Всичко.

Когато накрая всичко свърши, духът ѝ беше също толкова разбит, колкото и плътта. Пет дни горя в треска и още три дни в студена ярост в мръсотията на общата килия в Нюгейт.

После естествено силното ѝ здраве надделя и гърбът ѝ започна да заздравява.

И с новопридобитите белези дойде решимостта ѝ никога повече да не губи контрол над собственото си тяло.

Това правеше Никълъс Скот толкова опасен. Дори без нищо да ги свързва, той я беше накарал да иска да се предаде. Без бичуване, а с наслада тя почти се беше изгубила в него. Не би могла толкова пълно да се отдаде на друг човек.

Не мислеше, че духът ѝ би оцелял втори път.

Ив стигна в покрайнините на Сейнт Джордж и хукна по тесните улички към пристана. Не знаеше дали корабът на капитан Босток още е в пристанището, но и да не беше, тя беше пъхнала две сребърни лъжици в торбичката си. Несъмнено това би могло да склони някого да я откара до острова, където стои обикновено „Морският вълк“.

Надяваше се Ник да не забележи липсата на две лъжици.

Вятърът задърпа полите ѝ и тя чу зад себе си тропот на подкови. Обърна се навреме, за да види Никълъс Скот да препуска към нея на черния си жребец. Обърна се и побягна, но напразно. Той се наведе и я грабна с една ръка.

— Не! Пусни ме...

Тупна по корем на гърба на коня пред него, а седалището ѝ отскочи към небето. Целият въздух излезе със свистене от дробовете ѝ, тя се помъчи да си поеме дъх, докато той смущкваше коня да препусне в пълен галоп през павирания площад.

Не си беше дал време да оседлае животното, осъзна тя, когато ръцете ѝ потърсиха за какво да се захванат. Трябваше да се задоволи с обутия в ботуш крак на Ник, защото ако паднеше от коня при тази скорост, със сигурност щеше да си счупи някоя кост.

Когато стигнаха пристанището, той спря жребца така рязко, че той една не приседна. Ник слезе от седлото и хвърли юздите в ръцете

на едно момче, което се мотаеше наоколо, заедно с резки нареждания да се погрижи за коня.

— Какво си мислиш, че... — започна тя.

Той пресече въпроса ѝ, смъквайки я от гърба на коня, и я метна на рамо.

— Пусни ме веднага.

Ник не ѝ отговори, само галантно свалеше шапка и разменяше по някоя дума с всички, с които се разминаваше на път към дъската за качване на „Сюзан Бел“.

Молбите ѝ за помощ към хората от града се натъкваха на смях и многозначителни усмивки. Минувачите цвилеха от възторг, когато тя го удряше с юмруци по гърба.

Ник мръдна вежди към островитяните.

— Заслужих си го.

Те се разкискаха дори по-високо. Същински театър с куклите Пънч и Джуди, само че без връвчици. Решиха, че гневът ѝ е просто част от представлението.

Лорд Ник просто се забавляваше.

Любезният му тон се изпари, когато палубата на кораба се озова под краката му.

— Ударете корабната камбана, господин Хигс. Екипажът на борда ли е?

— Без Дигъри Халбата. Май пак се е натряскал, сър.

— В този час? Махнете го изобщо от списъка. Не ми трябва буре ром в екипажа. Пригответе се да вдигнем платна след един час.

— Ама времето, к'питане...

— Какво да направя според тебе за проклетото време, Хигс? — изръмжа той. — Не съм господ бог, нали?

— Не е, но си мисли, че е — обади се Ив, още висяща на рамото му и вече останала без дъх, за да го удря по гърба. — Нали така, господин Хигс?

Ник я тупна отзад, но полата с обръчите и ярдовете плат смекчиха удара.

— О! Колко уместно за джентълмен, Лорд Ник.

Гласът ѝ беше пропит с ирония.

— Както мълчанието за дама — отвърна той на заяждането ѝ.

— Но, сър, бурята... — започна Хигс.

— Хигс, хленчиш като бабичка. Щом излезем от канала, ще ѝ се изплъзнем. Вятърът ще ни бутне пред бурята — обясни той докато вървеше към стълбата, водеща надолу към каютата му. — Правили сме го безброй пъти.

— Да, сър, но никога толкова близо до нея.

Ник се обърна към него.

— Вашите възражения ще бъдат отбелязани, господин Хигс. Ако се чувствате неспособен да изпълнявате задълженията си, ще трябва да ви освободя.

Ив се изви, за да погледне към Хигс над рамото си. Устата на първия помощник трепна нерешително; после той изпъна рамене, но не спусна поглед нито на йота.

— Не, сър. Във форма съм за работа.

— Тогава кажи на дърводецеца да сложи резе отвън на вратата ми. Бързо. Вървете, господин Хигс.

И Ник продължи към каютата си.

Ив помисли да се запъне на рамката на вратата и да се опита да му попречи да я вкара вътре, но „Сюзан Бел“ беше корабът на Ник. Точно както Сейнт Джордж беше неговият град.

Със същия успех можеше да се опита да се бори с вятъра.

Затова тя сниши глава, когато двамата се спуснаха под палубата, и реши да се бори тогава, когато има шанс да спечели.

Той отвори с ритник вратата на каютата си и я пусна на тясната койка.

— Сега стой тук.

— Не съм ти хрътка да стоя някъде, като ми заповядаш. — Тя скочи на крака. — И не съм член на твоя екипаж, че да ме командваш.

Той я дръпна към себе си и затвори устата ѝ с властна целувка. Затисна ръцете ѝ между телата им и похити устата ѝ, карайки я да се отвори за него. Когато устните и се открянаха, той се възползва от предимството си и нахлу вътре. Тя не можеше да се бори с него. Беше прекалено силен.

И тялото ѝ беше негов доброволен съюзник. Част от нея го приветства с болезнено отдаване. Той започна грубо да похищава устата ѝ, привличайки я към тъмните си желания. Тя потъна като плувец, хванат в силно насрещно течение.

Удавянето било приятно, ако тялото престане да се бори.

Накрая той я пусна и тя си пое дъх на пресекулки. С новия дъх дойде и новото решение.

— Трябва да дам команди за отплаване, но ще се върна — обеща той. — С тебе започнахме нещо снощи и още не сме свършили.

— Така е — каза тя. — Просто ти не хареса заключението.

Главата му се изправи при тихото почукване и той се приближи към вратата.

— Това трябва да е Хигс с резето. Затварям те за твоя безопасност.

— А не за твое удобство?

Ъгълчето на устата му си повдигна в крива усмивка.

— И заради това. Има хляб и сирене на лавицата. Сложи нещо в стомаха си. Ще има силно люлеене.

Паника стисна гърлото ѝ. Последната ѝ морска буря беше достатъчно силна, за да ѝ държи влага цял живот.

— Може би господин Хигс е прав. Не може ли пътуването да почака, докато отmine бурята? — запита тя, засрамена от треперещия си глас. Зад прозорците на кърмата източният хоризонт се разстилаше в противно жълто пурпурно. — Няма нужда да правиш това, за да ме впечатлиш с моряшкото си изкуство.

— Не, изглежда, че трябва да го направя, за да съм сигурен, че няма да избягаш, преди да сме довършили започнатото. — Погледът му омекна за миг, когато той се взря в лицето ѝ, после отново стана суров. — А резето е, за да не направиш някоя щуротия. Скачала си от напълно годни за плаване кораби, ако помниш.

Затвори вратата зад себе си. Тя чу няколко остри удара с чук, после резето падна решително.

Господин Хигс се справяше добре с екипажа, когато Ник се появи отново на палубата, но когато видяха капитана си на кормилото, моряците започнаха още по-усърдно да изпълняват задълженията си.

Ник беше управлявал „Сюзан Бел“ и в много по-рисковано време.

— Вятърът ѝ е любовник — обичаше да казва, — а понякога старото момиче обича по-груба игра.

Възнамеряваше да изпревари надигащата се буря. Благодарение на това че екипажът имаше вяра в него, духът беше висок и почти

никой, освен готвача не мърмореше, че Ник е поръчал студена вечеря, за да не се пали огън на борда.

Веднага щом излязоха от пристанището, той заповяда да се вдигнат всички платна и „Сюзан Бел“ заподскача по вълните като лисица, бягаща пред хрътки.

След като се измъкнаха от обръча на рифовете и плитчините, Ник насоча носа на кораба на юг-югозапад. Той почти изскочи от водата и полетя напред.

— Господин Тейтъм, донесохте ли си онази ваша стара хъркаща кутия?

— Да, к'питане.

— Извади я, и по-бързо, човече, трябва ни малко музика да ни кара да бързаме. — Ник вдиша поглед към такелажа и платната, изпънати до крайност. — С тази скорост, момчета, ще стигнем в Търкс за рекордно време.

Мъжете заиграха бърз моряшки танц край гротмачтата със смях и груби викове.

След четвърт час Ник заповяда да посвят платната. Нямахше да издържат растящата сила на вятъра. След още четвърт час нареди да ги свият изцяло и мачтите на кораба останаха голи. Морето се кълбеше наоколо, платната само щяха да позволят на бурята да подмята по-силно „Сюзан Бел“.

Когато дойде време да се удари следващата камбана, Ник мрачно осъзна, че е трябвало да послуша господин Хигс.

Ив се опита да остане на койката, но силното люлеене на кораба я метна на пода. Тя притисна буза към гладкото тиково дърво, решавайки, че е по-добре тук долу. Не ѝ беше прилошавало на „Моли Харпър“, но вече беше повърнала хляба и сиренето в нощното гърне на капитана в ъгъла.

Вълните заливаха кърмовите прозорци с такава сила, че тя очакваше морето всеки момент да нахлуе в каютата. Понякога ѝ се струваше, че „Сюзан Бел“ се изправя, танцувайки върху вълните като делфин на опашката си. Корабът се залюляваше върху всеки гребен. После носът слизаше рязко надолу и корабът се втурваше напред към следващата пропаст между две вълни.

Ив затвори дебелите вътрешни капаци на прозорците. Не се надяваше дървото да задържи морето, ако дебелите стъкла поддадат, но поне нямаше да го гледа как приижда. Следващото разлюляване й просна на пода.

На вратата се почука силно, резето се вдиша и вратата се откряна.

— Госпожице Ъпшел? — Беше Перегрин Хигс. — К'питанът ми поръча да се погрижа за вас.

— Тук съм — изрече тя слабо, когато господин Хигс влезе в каютата, оставяйки след себе си поток вода, стичаща се от мушамата му.

Той угаси фенера, който висеше от ниската греда. Двамата останаха в почти пълен мрак, единствената светлина беше болнавата зеленикава фосфоресценция, пълзяща покрай ръбовете на капациите.

— К'питанът заповяда всички ненужни лампи да се угасят — обясни той, коленичейки до нея. Дръпна едно одеяло и я уви. — Много умно сте направили. Ще бъдете в безопасност на пода.

В безопасност от какво, запита се тя. Корабът стенеше като раждаща жена.

— „Сюзан Бел“ е толкова здрав кораб, колкото може човек да си пожелае. И помпите изпреварват водата на дъното — каза той с ясен и успокояващ глас.

Ив му се учудваше — как спокойно говори, без никак да заеква, наред такава бедствие. По време на крушението на „Моли Харпър“ моряците ругаеха и крещяха от страх. Ако рискът даваше на някого шанс да покаже истинската си природа, тя реши, че господин Хигс е направен от чисто злато.

— Боя се, че няма да има вечеря — каза той. — Готвачът е зле, целият е позеленял.

— Няма нужда.

Коремът ѝ се разбунтува само при мисълта за храна.

— Трябва само да изчакаме бурята да отслабне.

— Значи екипажът е в безопасност?

На „Моли Харпър“ един моряк беше паднал през борда още преди корабът да се натъкне на онзи риф.

— Да, капитанът нареди всички да слязат долу и всички капаци да се затиснат здраво.

— Тогава къде е Никълъс? — запита тя, забравяйки, че не бива да нарича Ник с малкото му име пред първия му помощник.

Перегрин помълча няколко мига.

— Завърза се за кормилото.

ГЛАВА 17

Ив не беше говорила с бога, откакто я бяха бичували. О, може да беше изрекла кратичка молитва, когато видя онази акула, но всичко се беше случило толкова бързо, че едва ли можеше да се брои. Отиваше на черква, когато случаят изискваше, защото „така се прави“. Дори преди този зловещ ден, когато беше унижена и дамгосана, винаги беше разчитала на себе си, вместо да търси божествена намеса. Изглеждаше признак на слабост да очаква помощ от небето, когато е напълно способна сама да си помогне.

А след като я бяха осъдили, нямаше какво да каже на едно божество, което беше позволило невинна млада жена да претърпи болката и унижението от бичуването.

Сега имаше много какво да каже на бога.

След като господин Хигс я беше оставил на тъмно и заключена, тя не можеше да направи нищо друго, освен да се свие на пода и да се моли.

Молеше се за мъжете, изпомпващи нахлулата вода. Всеки път, щом корабът се наклонеше, Ив се молеше дано „Сюзан Бел“ да не се преобърне с кила към небето. Молеше се за собствената си душа, признавайки, че не е толкова невинна, колкото ѝ се искаше да вярва.

Но най-вече се молеше за мъжа, завързал се към кормилото.

Молеше се за живота на Ник там в мрака. Да, именно неговото упорство ги беше въвлякло в това ужасно положение, но именно неговата сила и смелост можеха да ги извадят от него.

Тя изричаше на глас страховете си. Молеше се за милост за Никълъс, надявайки се, че бог я чува в тъмнината. Не виждаше как той би могъл дори да я забележи, тъй като едва чуваше собствените си думи посред рева на морето и вятъра и ужасните стенания на дървените части на кораба.

Страхуваше се, че „Сюзан Бел“ може да се разпадне на трески във всеки момент.

Щом вълните плиснеха затворените ѝ прозорци, тя затаяваше дъх, питайки се дали Никълъс прави същото. Или дали тялото му е увиснало безжизнено върху кормилото?

Десетки различни образи на Никълъс Скот танцуваха пред невидящите ѝ очи — замислен, страстен, засмян, яростен, любезен, опасен, смел до безразсъдство — и всички ѝ се подиграваха, всички я канеха на опита прекрасната му лудост.

Всички се опитваха сега да спасят нейния живот и този на всички други живи души на борда.

— Запази го, господи — шепнеше тя, докато я обземаше слабост, потапяйки я във вцепенение.

Тя се сви на стегната малка топка, притиснала колене към гърдите си. Времето се разширяваше и се свиваше около нея, докато не ѝ остана друго, освен да го мери с всяко следващо разлюляване, с всеки следващ дъх, с всеки следващ удар на сърцето, отекващ в ушите ѝ.

— Спаси живота му — шепнеше тя с гърло, пресипнало от молби. — Спаси Никълъс Скот, защото... защото... го обичам.

Тогава сякаш някой ѝ затвори клепачите въпреки вятъра и вълните и тя се отпусна в чернотата на изтощението като камъче, пуснато в кладенец.

Някой викаше. Звукът се набиваше в ушите ѝ, но тя не разбираше думите. Опита се да отвори очи, но клепачите и бяха сякаш заковани. Тя се надигна и разтърка очи.

Палубата под нея се полюшваше нежно. Слънцето се промушваше през цепките покрай капаците, изпращайки тънки струйки светлина в каютата.

Чу стъпки навън, в коридора пред вратата. Някой отметна резето и отвори вратата с ритник.

— Полека, момчета — казваше Хигс, докато няколко моряци се мъчеха да се проврат през тесния отвор, носейки тежък товар. — Внимавайте за главата му.

Никълъс! Ив скочи на крака.

— Какво е станало, господин Хигс?

— Преживяхме бурята — каза той уморено.

— Благодарение на к'питана — вметна Тейтъм.

— Да, цялата нощ и по-голямата част от деня държа кораба да не пропадне в дупка — намръщи се Хигс. — Но преди да успеем да се отделим от помпите и да го освободим, май е получил силен удар в главата. Опитвахме се да действаме бързо, преди да слезем, само че може да съм пропуснал нещо.

— Всяка буря измъква много неща от дълбокото — вметна Тейтъм. — Може някоя русалка да е цапнала к'питана с опашка.

— Стига си хленчил. Ще изплашиш суеверните — заповяда Хигс. — Обзалагам се, че го е цапнал някой незавързан скрипец или откъснато парче от релинга. Във всеки случай, цапнало го е здравата.

— Ето — каза Ив, дърпайки покривката на койката, за да могат мъжете да положат Никълъс. Очите му бяха затворени, кожата му имаше нездравия цвят на престоляла говежда лой. Сърцето ѝ замръзна, не успяваше да си поеме дъх. — Жив ли е?

— Да, госпожице — отговори Тейтъм. — Макар че трябваше да проверя два пъти, за да се убедя.

Сърцето ѝ прескочи още веднъж.

— За такива като к'питан Скот трябва повече от леко чуковане на каничката. — Гласът на Тейтъм беше още по-груб от обичайното. — Но той е в доста добра форма. Предполагам, че дама като вас не умее много да се грижи за болен?

— Подценявате ме, господин Тейтъм — изрече тя, надявайки се да го е казала по-компетентно, отколкото се чувстваше. Тези мъже се бяха мъчили през цялата буря да я опазят от гнева на морето, но работата им още не беше приключила. Тя подозираше, че корабът е претърпял сериозни щети и ще са необходими всички хора, за да го поправят. Най-малкото, което можеше да направи, беше да се погрижи за капитана им. — Донесете ми кана гореща вода и парцали. Чисти парцали, ако може.

— Хайде, момчета. Чухте я. — Тейтъм дръпна перчема си в подобие на поздрав и изведе моряците от каютата. — Имаме много работа. Лейди Ник пое нещата в свои ръце, струва ми се.

— Лейди Ник? — повтори тя.

Хигс отвори капаците и в каютата нахлу светлина.

— Трябва да ги извините, госпожице — изрече той, премигвайки полека. Тъмни петна личаха под уморените му очи като дълбоки синини. — Те са обикновени моряци. Лорд Ник ви е избрал, затова според тях трябва да сте неговата лейди. Лейди Ник.

— Хмм. — Има и по-лоши неща, помисли си тя. — Добре, помогнете ми да го измъкна от тези мокротии.

— Веднага — отзова се Хигс и задърпа ботушите на Ник. — Вдигнете това одеяло, докато му махна панталоните и останалото.

Ив се усмихна и се подчини, без да каже и дума, отмествайки поглед. Беше благодарна за спокойното, тихо присъствие на Перегрин. Вече беше видяла всяка част от Никълъс, но Хигс, изглежда, искаше всичко да бъде благоприлично. На Никълъс изобщо нямаше да му пука, дори щеше да се развесели, ако тя го съблича.

След като Хигс покри капитана до кръста, Ив смъкна одеялото и му помогна да изправят Ник да седне, за да може Хигс да му свали ризата.

— О! — Тя закри уста с ръка.

На възглавницата имаше малко кръв.

С пепеляво лице Хигс раздели косата на Ник, за да намери сцепена кожа и буца колкото гъше яйце в основата на черепа му.

— Това не го видях одеде. Какво да направим?

Ив беше виждала двама мъже с подобни наранявания, докато беше в затвора Нюгейт. Единият се свести след известно време, оплака се, че коремът му е празен и главата го боли така, че нищо не вижда.

Другият изобщо не се свести.

— Мога да го измия от солта — каза тя, забелязвайки ситните зрънца, захванати в тъмните косми на ръцете и гърдите му. — После, господин Хигс, ни остава само да чакаме и да се надяваме.

Хигс се прокашля.

— Гледах веднъж лекар да прави трепанация на един джентълмен с такава рана. Той каза, че това намалява налягането и позволява тялото да се излекува. Ако не беше той, пациентът нямаше да оживее. Нямаме хирург на борда, но с ваша помощ, вярвам, че...

— В никакъв случай! — отвърна Ив ужасена. — Никой няма да му отваря черепа.

Тейтъм се върна с каната и парцалите, после изчезна, за да върши друга работа. Ив наля малко гореща вода в един леген и

намокри парцалите.

— Мога да се справя отгук нататък, господин Хигс — каза тя вече по-мило. — Имате нужда от почивка.

— Да, госпожице — отвърна той. — Надявам се да се справите. — Тогава младото му лице се вцепени и той се изправи в цял ръст. Сякаш беше пораснал с няколко инча в краткото време, откакто го познаваше. — Щом к'питанът е на легло, сега аз командвам. С такава рана не можем много да чакаме, иначе ще стане късно. Ще чакаме до утре сутринта, до осмата камбана, и тогава ще направя трепанация. Със или без ваша помощ.

Хигс се обърна и излезе от каютата.

Ив сведе поглед към Ник, наблюдавайки как гърдите му се повдигат и спадат в плитко дишане.

— Обучил си този младеж толкова добре, че даже започва да действа като тебе — упорит, самоуверен и не го интересуват последиците — изрече тя тихо. — И ако не искаш да направи нещо, за което и двамата може ужасно да съжалите, трябва да се събудиш преди осмата камбана.

Намери бурканче сапун и изми лицето му. В дълбокото отпускане на този неестествен сън всички бръчки бяха изчезнали от челото му. Никълъс изглеждаше много по-млад, с изключение на наболата двудневна брада. Ив помисли дали да не го обръсне, но се отказа. Не искаше да държи бръснач до гърлото му, ако случайно той се събуди изведнъж.

Насапуниса един парцал и изми ръцете и гърдите му. Ръцете му бяха подути и набити с тресчици, на едното рамо имаше жестока синина. Ив беше виждала тежките кожени ремъци, с които кормчиите се привързваха към кормилото, за да не му позволят да се изплъзне от ръцете им и да излезе от контрол при лошо време. Ремъкът се беше врязал дълбоко в плътта му.

Тя намери шивашки комплект на една от лавиците му и с иглата извади тресчиците от пръстите и дланите му. Когато проми раните му със съдържанието на плоското сребърно шише, той дори не трепна. Сигурен признак, че не чувства нищо.

Тя подви долната част на чаршафа и изми стъпалата и краката му. Когато подви одеялата около него, лицето му още беше смъртно бледо.

Отвори кърмовите прозорци, за да влезе въздух. Звук от удари на чукове и стържене на триони долетя до нея заедно със свежия солен дъх на морето.

— Хората от екипажа ти работят, а ти тук мързелуваш като някой дембел.

Надяваше се гласът ѝ да го накара да се размърда. Но той не трепна дори с една мигла.

Ив взе парче чист плат и обърна главата му настрана, за да измие раната на тила. Кръвта беше слепила косата му, но тя отми съсиреното. Той не реагира, когато тя намокри мястото с уиски. Единственото хубаво нещо беше, че буцата точно под прореза не се беше увеличила.

Ник имаше малка тъмна бенка отдясно на линията на косата, точно зад ухото. Тя се наведе и леко целуна малкото несъвършенство. После го обърна целия настрани, за да насапуниса широкия му гръб и седалището и да отмие и последния остатък от сол. След това го положи пак по гръб във вдлъбнатината на пухения дюшек.

Оставаше само една част от него, която не беше измила.

„Сега не е време да се правя на скромна“, каза си тя. Не че не беше виждала члена и тестисите на Ник. Но когато дръпна чаршафа и го погледна, видя, че този път е различно.

Тестисите му лежаха отпуснати и членът му почиваше върху тях. Спокоен. Мек. Уязвим. Вълна от нежност се разля в нея.

Обичам този мъж, помисли тя учудена. Покри го с две ръце.

И членът му възкръсна под дланите ѝ.

— Слава богу! — изкиска се Ив, докато сапунисваше тази част от него, за да махне солената корица, която иначе щеше да го възпали. Благодарение на действията ѝ той започна да нараства и да се раздува до забележителна големина. — Май тази част от тебе определено ще оживее, Никълъс Скот.

Погледна към лицето му, надявайки се да го види как я гледа изпод полуспуснатите си тъмни мигли, но той не помръдна. Дори не трепна. Не се усмихна. Не вдигна въпросително вежда.

Усмивката ѝ се стопи. Подсуши го и издърпа чаршафа до брадичката му.

Беше време пак да поговори сериозно с бога.

И не мислеше, че може да се пазари с небесния повелител, докато членът на Ник е в ръката ѝ.

ГЛАВА 18

Здрач се спускаше над „Сюзан Бел“. През отворените прозорци на каютата Ив чуваше груби гласове и солени шеги, примесени с ударите на чука на дърводелеца. Мъжете продължаваха да работят на светлината на лампи, мъчейки се да заличат повредите от бурята. Тя не се осмеляваше да излезе от каютата, за да види с очите си какви щети е претърпял корабът.

Достатъчно трудно беше да се справя с щетите, които бурята беше нанесла на Ник.

Готвачът се беше възстановил от морската си болест дотолкова, че да успее да приготви лека вечеря. Господин Тейтъм ѝ донесе малко горещ бульон и хляб, които тя едва докосна. Опита се да потопи крайчето на една кърпа в бульона и да го сложи на устните на Ник, но той не реагира.

Ритмичното пеене ѝ подсказваше, че моряците вдигат платно. В следващия миг тя усети как корабът се забързва и подскача напред, носен от вятъра по вълните.

„Сюзан Бел“ се оправяше.

Не можеше да се каже същото обаче за капитана на кораба.

Когато дневната светлина съвсем изчезна и Ив запали висящата от тавана лампа, тя се опита да се самоубеди, че цветът на лицето му се е подобрил. Че болезнената бледност наистина е била резултат от лошото осветление.

— Ти си много смел, нали знаеш — изрече тя. Чувството заплашваше да затъкне гърлото ѝ. Плъзна ръка в косата му и я приглади върху възглавницата. — Толкова си смел и толкова глупав. Само да беше послушал... о, Никълъс.

Прикри уста с ръка, за да сподави стона си. Той трябваше да чува само приятни звуци, не плач и хлипания.

Ако можеше изобщо да чуе нещо.

Тя прерови лавицата му с книги и се спря на една тънка брошура. Присви очи, докато се мъчеше да разгадае думите.

— „Корпус на... акцизните чиновници“ — успя най-накрая да прочете. — От Томас Пейн.

Прелисти няколко страници. Понеже обещавахе да бъде ужасно скучно, нямаше значение откъде ще започне. Четеше само за да може Ник да чува гласа ѝ.

— „За богатите и човечните е въпрос, достоен за интерес, че тяхното охол... охолство става нещ... нещастие за други.“

Знаеше, че чете зле, спирайки непрекъснато, за да разгадае как се произнасят буквите. Но смяташе, че ако Ник може да я чува и да знае, че тя е тук, със сигурност ще направи усилие да се върне при нея. Обърна още няколко страници, търсейки лесни пасажии.

— „Има поразително раз-ли-чие между... нечестност, възникнала от недостиг на храна и от недостиг на прин... принципи.“

Това беше по-безопасно, отколкото да се опитва да му говори. Макар че се съгласяваше с философските меандри на Томас Пейн, усилието да чете не ѝ позволяваше да изпитва чувства — и за съдбата на зле платените акцизни чиновници, и за самата себе си.

Спря между две изречения, за да провери дали Никълъс реагира. Единственото движение беше лекото вдигане и спускане на ръцете, скръстени на гърдите му.

Накрая отмести книгата и угаси лампата. Застана на прозореца и обви ръце около себе си, сякаш имаше опасност да се разпадне. Лунната светлина блещукаше по черните води, оставяйки дълга сребриста следа зад кораба.

Ив сложи стола до койката на Ник, за да положи длан на гърдите му. Сърцето му биеше бавно, но силно, ребрата се разширяваха във всеки по-дълбоки вдишвания.

— Това е добър знак — каза тя, по-скоро за да окуражи себе си, отколкото него.

Кожата му беше топла, но не гореше в треска.

Ив се опита да намери удобен начин да си почине на стола с права облегалка, но всеки път, щом задремеше, главата и клюмваше и тя се стряскаше.

Ник нямаше да има полза от нея, ако е замаяна от умора. Взе решение, стана и развърза корсажа си.

— Събуди се, Никълъс — изрече тихо. — Събличам се.

Нищо.

Бръкна под роклята и махна полата с обръчите и фустата. Събу обувките, развърза жартиерите на чорапите и ги свали. После се измъкна от роклята и остана само по риза.

За миг си спомни как прекрасно усещаше голото тяло на Ник до своето, кожа до кожа.

— Не, искам да го събудя. Не да го убия от прекалена възбуда — каза тя, докато подпираше стола под дръжката на вратата.

Ако Никълъс не се събудеше до осмата камбана, тя имаше намерение да се съпротивлява срещу заплахите на господин Хигс да му направи трепанация. Един знахар беше извършил тази варварска процедура върху баща и, след като някакъв кон го беше ритнал в главата, но той все пак умря. И в много по-голяма агония, отколкото ако го бяха оставили да умре в мир.

— Но ти няма да умреш, Никълъс Скот — заповяда тя, докато отдръпваше чаршафа и се настаняваше на тясната койка. Притисна се към него и пъкна едната му ръка под врата си, за да облекне глава на рамото му. Обърна лицето му към себе си. — Ще оживееш, за да отнемеш девствеността ми, чуваш ли ме? Ако не го направиш, никога няма да ти простя.

Не можеше да бъде сигурна, че не си въобразява, но беше почти сигурна, че угълчето на устата му помръдна.

— Госпожице Ъпшел! — Перегрин Хигс повиши глас и бухна с юмрук по вратата на капитанската каюта. — Отворете веднага.

— Не мога — чу се отговор отвътре. — Не съм напълно облечена.

Какво, по дяволите, прави съблечена?

— Как е капитанът?

Не се чу никакъв отговор, затова Хигс почука отново.

— Госпожице Ъпшел, тук има някаква преграда. Моля, отворете вратата.

— Разбира се, че има преграда. Аз я сложих. Сега, ако господин Тейтъм не е донесъл някаква закуска, моля, вървете си.

— Капитан Скот! — извика Хигс. — Буден ли сте, сър?

— Разбира се, че не е буден.

Гласът на госпожица Ъпшел сега прозвуча по-отблизо. Ако долепеше око до цепнатината край вратата, щеше да я види да го гледа. — Много рано е.

— Би осмата камбана, госпожице. Имаме уговорка.

— Не, нямаме — отговори тя с фалшиво сладък глас. — Вие дадохте безразсъдно предложение, което аз абсолютно отхвърлих.

Няколко моряци работеха наблизко. С дългите криви игли и жилести дебели нишки се правеха, че кърпят разкъсаното платно, но Перегрин знаеше, че са наострили уши и подслушват разговора им.

Ако не успее да се справи с една жена, как да командва тези мъже?

— Тази дискусия приключи, господин Хигс.

— Не, не е.

По дяволите, тя да не би да си мисли, че е единствената загрижена за капитана? Успехът на трепанациите според доктора, когото беше наблюдавал, силно зависеше от времето, изминало между нараняването и лечението. Той може би вече беше изчакал твърде дълго с надеждата капитанът сам да се свести.

— Ако не отворите веднага тази врата, госпожице Ъпшел, ще викна корабния дърводелец и ще му наредя да я изкърти с лост.

— Но нали ви казах, не съм в приличен вид.

— Тогава предлагам да побързате с тоалета си, госпожице. — Перегрин се обърна и измуча към коридора с глас, подобен на този на капитан Скот в най-войнственото му настроение. — Господин Роули! Явете се в каютата на капитана! Веднага. И донесете големия чук!

— Отменете заповедта, господин Хигс! — чу се хриплив мъжки глас от каютата.

— Капитане?

Хигс притисна ухо на вратата.

— Е, не е проклетият крал на Франция — долетя заглушен отговор. — Отвори вратата, жено, и пусни момъка, преди да ми е разнебитил кораба.

Отвътре се чу приглушено стържене на дърво и вратата се отвори полека. Госпожица Ъпшел завързваше дантелите на кръста си, но успя да махне на Хигс да влезе.

Капитан Скот се беше подпрял на лакти. Още изглеждаше като мъртвец на подветрен бряг. Бялото на едното му око беше кървавочервено, но беше вперил фокусиран поглед в лицето на Перегрин. Виждаше. Говорът му беше ясен. Щеше да се оправи.

— Господин Хигс, не мислите ли, че корабът е достатъчно измлатен и без да се опитвате да го разцепите на трески?

— Да, сър — отвърна Хигс с усмивка.

— Тогава рапортувайте, господин Хигс — подкани го капитанът.

Перегрин се стегна.

— На дъното има не повече от три стъпки вода. Хората при помпите ме уверяват, че нивото спада с всеки час. Другите поправят платната в момента. Господин Роули казва, че трябва да чакаме, докато стигнем Търкс, за да смени фокмачтата — каза той, гледайки право напред. — Но гротът е здрав и може да носи всичките си платна. Според мене сме на двеста мили югозападно от Бермуда и скоростта е твърдо пет възела.

— Екипажът?

— Всички са налице и под брой.

Капитанът се отпусна на възглавницата и затвори очи. Госпожица Ъпшел сложи мокра кърпа на челото му.

— В действителност хората на борда са повече, отколкото смятахме — каза Хигс. Сега мога да кажа на капитана. Така и така щеше да разбере по-късно. — Имаме пътник без билет. Реджи Търнскрю.

Капитанът се засмя.

— Обзалагам се, че е размислил. Това беше лош удар.

Перегрин се усмихна.

— Момчето още е цялото зелено. Не мислех, че някой толкова дребен може да повръща толкова много.

— Нека бурята да му бъде наказанието, господин Хигс. Господ знае, тя беше моето наказание. — Капитанът прехвърли ръка върху очите си. — Реджи вече свикна ли с люлеенето?

— Да, стареае се да върши работа между отскачанията до релинга.

— Хубаво — каза капитанът. — Пратете го в кухнята да помага на готвача и му кажете да внимава да не си отреже нещо важно. Има ли друго?

Имаше, но Хигс сметна, че може да почака, докато капитанът се възстанови.

— Не, сър.

— Вървете, господин Хигс.

Докато затваряше вратата на каютата, за себе си Хигс зърна как капитанът и госпожица Ъпшел се гледат. Усети, че ушите му пламват. Душите им бяха така разголени, че Хигс се смути, сякаш ги беше хванал посред самото деяние.

ГЛАВА 19

През цялата дълга нощ на бурята Ник усещаше присъствието на Ив при него на кормилото. Когато се стягаше за всяка вълна, нахвърляща се върху него, тя беше там. Когато се напрягаше, за да държи носа на кораба над вълните, за да не го преобърнат, лицето ѝ се мяркаше пред очите му и му даваше сили да продължава да се бори.

Сега тя наистина беше пред него. Сърцето ѝ надничаше към него от зачервените ѝ очи.

Той трябваше да отвърне поглед. Едва не я беше убил с каприза си. Едва не беше обрекъл на смърт всички с проклетото си безразсъдство. Не заслужаваше да я има сега.

Но, господи, щеше да я вземе.

— Ив...

— Тихо — каза тя, докато потапяше една кърпа в легена и се връщаше угрижена към леглото му. — Трябва да си почиваш.

— Господи, главата ми бумти като ковашки чук.

— Очаква се — каза тя. — Здравата е ударена.

В покрайнините на ума му се мярна неясен спомен как фокмачтата изтрещя като сухо клонче. Цялото дърво прелетя край него като копие на някой гигант, такелажът изсвистя край ушите му. Той се обърна и се сниши, но един от тежките скрипци се отметна и го цапардоса.

Той вдигна ръка към основата на черепа си и опипа меката цицина. Май не го беше цапардосало чак толкова силно, в края на краищата. Свитки бяха излезли от очите му, но някак си беше успял да се задържи на крака и да продължи борбата с вятъра и вълните. После, когато се развидели и бурята утихна, той усети, че потъва. Мрак навлезе в краищата на зрителното му поле и постепенно го затъмни изцяло. Никакви усилия не можеха да задържат главата му над тази черна вода.

— Хубаво, че се събуди — изрече Ив с пресипнал глас. — Господин Хигс беше дошъл да ти прави трепанация.

— Той ли? Хайде де. — Никълъс се засмя, но от усилието му се зави свят. — Не знаех, че нашият Хигс се мисли за хирург.

— Беше отчаян — каза Ив. — Мислеше, че това е най-уместното.

— Но ти не му позволи?

Тя го изгледа с вдигната вежда и в тона ѝ се промъкна лека кисела нотка.

— Според мене, сър, ви е нужно всяко парченце пудинг в мозъчната ви кутия.

— Ах, жено. Нежната ти загриженост трогна сърцето ми.

Той потупа гръдната си кост, но дори това незначително движение му струваше доста. Кръвта заблъска в главата му.

— Хигс се страхуваше за тебе — каза тя с очи, в които напиреха сълзи. — Аз се страхувах за тебе. — Брадичката ѝ затрепери. После лицето ѝ се изкриви. Накрая тя се хвърли на гърдите му и зарови лице в извивката на врата му. — Лош човек такъв! Как можа да направиш такава огромна глупост?

Притисна рамото му точно върху зле удареното място. Той трябваше да прехапе език, за да не изстене на глас. Въпреки че изглеждаше, че му се кара, поне беше в ръцете му. Не искаше да направи каквото и да било, с което да я накара да се отдели от него.

— Хигс се опита да ти каже, че бурята е много близо, но ти щеше ли да го послушаш?

Той реши, че въпросът е риторичен, и я притисна към себе си, галейки я по гърба с надеждата, че ѝ действа утешаващо. Не обръщаше внимание на бученето в главата си.

— И да се завържеш за кормилото! От всички идиотски...

— Някой трябваше да...

— Е, разбира се, някой трябваше, защото ти просто трябваше да направиш каквото ти е хрумнало. — Тя вдигна глава и обхвана бузите му. — О, Никълъс, толкова се тревожех за тебе.

— Тревожила си се?

Ако беше знаел, че такава глупава постъпка може да подейства толкова добре, щеше да го направи много по-рано. Само щеше да избере нещо, което да не излага на опасност кораба и екипажа му.

И нея.

— Много се тревожих — каза тя тихо и се наведе, за да го целуне.

Гладките ѝ устни бяха като балсам за неговите, изпръхнали от солта. Един кичур от косата ѝ погъделичка бузата му.

Той искаше да отвърне на целувката ѝ. Искаше да стисне косата ѝ в юмрук и да задържи устата ѝ, за да я опустошава до насита, но когато даде заповед на ръката си, тя се възпротиви. Усилието да я вдигне изведнъж се оказа прекалено. Ръката му се отпусна немощно.

Беше прекалено слаб, за да грабне една жена, която му се предлагаше.

Бог май имаше доста своеобразно чувство за хумор.

Ив като че ли нямаше нищо против отпуснатостта му. Продължи да го целува, докато главата му не се замая. Тогава се дръпна и се вгледа угрижено в лицето му.

— Изглеждаш ужасно.

— Сигурно под езика ти има мед. Казваш такива сладки неща.

Вдигна вежда към нея и трепна. Всяко движение беше агония. Дори косата го болеше.

— Не можеш да се явиш пред екипажа си в такъв вид — обяви тя. — Първо трябва да те обръснем добре.

Той успя да пусне малка, пълна с болка усмивка.

— Да ти вярвам ли, докато държиш бръснач?

— Нямате избор, сър.

Той пожела да я докосне и този път ръката му реагира. Успя да я хване над лакътя.

— Ив, чакай малко. Снощи мисля, че се събудих един или два пъти.

Зад очите ѝ се спусна завеса.

— Струва ми се — изрече той полека, — че някой беше на койката с мене.

Онези благословени моменти, когато се беше свестил и беше усетил едни меки гърди, притиснати до неговите, един строен крак, нехайно метнат върху неговия, бяха като късче от рая, докато заслепяващата болка в главата не го беше повлякла отново в бездната.

— До мене ли спа? — запита той.

Тя стисна устни на права черта, после кимна.

— Така си и помислих. Още съм много уморен — каза той. — Но се питам дали би го направила отново, когато съм достатъчно буден.

Ив започна да мачка полите на роклята си. Ако продължеше така, щеше да я намачка съвсем.

— Наистина трябва да хапнеш нещо — каза тя.

— По-късно. Главата няма да ми позволи да хапна и една хапка точно сега. Моля те, Ив — изрече той тихо. — Знам, че и ти сигурно си уморена. Само още малко.

Тя се поколеба няколко мига, после се присъедини към него.

— Снощи не беше с рокля, нали?

— За човек, който е мъртъв за света, си ужасно наблюдателен.

Той вдигна рамене, но в следния миг си пожела да не го беше правил. Раменете го боляха адски.

— Койката е тясна — каза той. — Мисля си, че би имало повече място за двама ни без всичкия този допълнителен плат.

Тя го погледна скептично.

— Само това ли мислиш?

— Не — призна той с вълча усмивка, — но докато това главоболие не спре и докато каютата не престане да се върти, мога само да мисля, нищо друго.

— Ако това ще ти помогне да спиш, предполагам, няма нищо лошо — изрече тя с официален тон, докато вземаше стола и подпираше вратата с него. — Ако случайно господин Хигс се върне неочаквано — обясни тя, развързвайки връзките на корсажа си.

Ник я наблюдаваше внимателно, докато тя сваляше роклята и полата с обръчите. Светлината от кърмовите прозорци проникваше през тънката ѝ риза. Долавяше очертанията на краката ѝ чак до обетованата територия между тях. Гърдите ѝ се полюшваха свободно, когато тя се наведе, за да вземе роклята, да я сгъне акуратно и да я остави на стола.

Когато се върна към него, тялото му се устреми към нея. Но тъй като и най-малкото движение предизвикваше такава болка, все едно някой му пъхваше ледена висулка в ухото, той знаеше, че трябва просто да страда.

Но какво възхитително страдание! Когато тя се пъхна под чаршафа и притисна сладкото си тяло до неговото, членът му запулсира възбудено. Той усещаше твърдите ѝ зърна под памучната

риза и тялото му реагира на доказателството за нейната възбуда. Ако вече беше негова любовница, той щеше да вземе ръката ѝ и да я насочи към члена си.

Самата мисъл за допира до нея накара тестисите му да се свият.

— Ще сложим тази ръка ето така — каза тя, като го настаняваше, за да ѝ е удобно.

Лявата му ръка я обгръщаше и тя я положи в свивката на талията си. От външната страна на чаршафа, за съжаление.

Сгуши глава на рамото му.

— Удобно ли ти е?

Като разпънат съм.

— Добре — успя да изрече.

Пое си дълбоко дъх. Косата ѝ още миришеше слабо на жасмин, а останалото от нея миришеше на свеж морски въздух и топла жена.

Тя дишаше дълбоко и равно, отпуснала се до него. Сигурно е много уморена след бурята и грижите за него, помисли той. Остави ръката си да се спусне до ханша ѝ, но движението го изтощи. Членът му обаче приветства преместването с болезнено потрепване.

— Какво правиш? — запита тя, внезапно напрегната.

— Опитвам се да се наместя по-удобно — отвърна той, вдишвайки дълбоко.

Тялото ѝ се отпусна отново до неговото и той усети почти веднага как тя се успокоява и се унася в изтощен сън. Дъхът ѝ раздвижваше косъмчетата на гърдите му.

Ник не обърна внимание на заповедите от страна на члена си и затвори очи. „Сюзан Бел“ беше в безопасност. Всички от екипажа му бяха оцелели. Той лежеше до прекрасната Ив Ъпшел и помежду им имаше само някакъв тънък плат.

Това беше достатъчно. Засега.

Ръката му докосна набъбналия член. Той оживя болезнено.

— Какво се опитваш да правиш с мене, момиче? — запита той.

Да не би да е забравила толкова скоро за болящата го буца на главата?

— Какво искаш да направя? — запита Ив с примамоващ глас.

Отметна чаршафа и прокара поглед по голото му тяло, от главата до петите. После пръстите ѝ започнаха да се разхождат по гърдите му,

покрай пъпа му и записваха кръгове около мъжествеността му с подлудяващо леки докосвания.

— О, точно така. Голямата ти глава бучи, затова една помръдваш малката.

Винаги бе знаел, че у тази жена им нещо жестоко.

— Разбира се, не е толкова малка сега, нали? — каза тя, прокарвайки пръст от основата до връхчето.

По-скоро да.

— Искаш ли... — Тя се наведе и го целуна по корема. — Ако взема да... — Косата ѝ докосна члена му като хиляди гръмотевични пръсти. — Да направя движението вместо тебе?

Обхвана го целия, докато в същото време се надигаше нагоре, за да го целуне по устата, поглъщайки отговора му и предлагайки му езика си в замяна. Прокара горещата си длан върху члена му в ритъм с набезите на езика ѝ.

Мускулите му се свиха. Внезапно той усети, че главата му си е съвсем наред.

Тогава тя посегна и обхвана тестисите му в дланта си, нежно стискайки торбичката им. Плъзна нокът по тъмната черта, бележеща средата на скротума му, и леко го одраска. Разликата между болка и наслада се замъгли.

Накрая Ив се отдръпна и се взря в него с котешка усмивка.

— Може би ще искаш нещо друго в устата си, освен езика ми?

— Четеш ми мислите, момиче. Гледай да не те обявя за вещица.

Тя се изсмя ниско, гърлено и стана, за да подхване полите на ризата си. С едно гладко движение оголи тялото си за него. Гърдите ѝ бяха алабастрови кълба, украсени с тъмнорозови зърна. Тя ги подхвана и прокара палци по набъбналите връхчета. После изви гръб и му ги подаде, сякаш бяха жертвоприношения за някакъв езически бог той беше упълномощен да ги приеме от името на това грешно божество.

Тя се настани отгоре му, притискайки кестенявите къдрици, които скриваха секса ѝ, към гърдите му. Беше достатъчно влажна, за да остави тънка мускусна следа, докато се плъзгаше надолу по тялото му.

— Това ли искаш?

Притисна гърдите си към устните му.

— Да, момиче.

Устата му се напълни със слюнка и той се опита да вдигне глава, за да завладее зърното, но изведнъж откри, че е вързан за койката с кожена лента, минаваща през челото му. Ръцете му бяха вързани по същия начин.

Тя седеше, полюлявайки разкошните си гърди извън обсега му. Вдигна ръце и съблазнителните кълба се отдалечиха още повече. Той копнееше да прокара език по вдлъбнатината помежду им.

— Ив.

Не можеше да каже нищо друго, без да започне да моли.

— О, добре — каза тя и гласът ѝ прозвуча по-скоро като на Магделин. — Ето.

Наведе се напред и му позволи да я засмуче. Беше като нектар на езика му. Тя започна да се полюшва срещу него и отново се запуска по тялото му.

Спря, когато главичката на члена му срещна мекия ѝ отвор. Той се напрегна, за да я запълни, но тя остана извън обсега му.

Малко течност се процеди от връхчето му. Тестисите му се стегнаха, готови за освобождението си.

Тогава тя отстъпи и слезе по-надолу, настанявайки седалището си върху слабините му. Седна изправена и го пое в себе си. Той искаше да обхване гърдите ѝ, да масажира с палец пъпката на нейната наслада, но не можеше. Не можеше да я докосне.

— Няма значение, Ник — каза тя. — Аз ще го направя.

Връхчето на члена му се подаваше между краката ѝ и тя започна да масажира най-чувствителното му място с палеца си. Обля го студена пот, той прехапа устни, за да не излее семето си върху собствения си корем. Тя се наведе напред и го целуна властно, надигайки тялото си така, че връхчето му да влезе в нея.

— Ще направиш каквото ти казвам следващия път, нали, Никълъс?

— Не... да... Не знам — изрече той, напрягайки се, за да се освободи от каишите, но те не поддаваха. — Пусни ме, моля те.

Задъхваше се от желание, почти щеше да я нарече кучка. Само че това нямаше да оправи нещата!

Тя се надигна и се залюля върху него, наслаждавайки се на собствената си възбуда. Ханшът му се надигна, за да я посрещне. Тя

спусна ръка между телата им, за да се разтвори. Пръстите ѝ започнаха да описват кръгове и тя изви гръб в наслада.

Ник изстена.

Тя се размекна и го взе в ръка, поведе го към топлата си кадифена мокрота. Докосваше се, докато се движеше, устремена към върха, отметнала глава, с развята дълга черна коса.

Първият ѝ спазъм започваше.

Дълга черна коса. Чакай, косата на Ив беше тъмнокестенява.

Той осъзна разярен, че не Ив се е настанила на члена му.

Беше Магделин Фрит.

— Не! — извика, Ник и се събуди.

Членът му избухна като оръдие. Той не можеше да спре изблика — не повече, отколкото би могъл да спре кървенето, ако беше наранен със сабя. Цялото му тяло изтръпна от силната реакция на мокрите му сънища.

Ив се измъкна от леглото.

— Какво има, Ник? Боли ли те?

— Не. — Той притисна чаршафа до гърдите си. Може да не е видяла. — Няма нищо.

Затвори очи и ги стисна здраво. Главата му още бумтеше, но болезнено беше да гледа стреснатото ѝ лице.

— Мисля, че сега мога да хапна нещо — каза той.

Каквото и да е, само да я накара да излезе за малко от каютата.

— Разбира се — каза тя и се насочи към стола до вратата, за да вземе роклята си.

Той впери поглед в гредите над главата си, докато тя се обличаше. Беше я гледал прекалено много. И си мечтаеше да я гледа още много.

Докато не уредяха наистина нещата помежду си, повече нямаше да я гледа крадешком. Нямаше да я съблича с очи вместо с ръцете си. Нямаше да делят една койка, без да стават едно цяло.

— Връщам се веднага — каза тя, докато прибираше дългата си коса в стегнат червеникаво кестеняв възел. — Може би ще се почувстваш по-добре и след като се обръснеш.

И изчезна в коридора.

Не, само едно хубаво чукане щеше да го накара да се почувства по-добре. И то с Ив Ъпшел. Или ще спи с тази жена, или ще се забие

на първия пуст остров по пътя на кораба и да заповяда на екипажа си да го остави там само с един куршум в пистолета му.

Но най-напред трябваше да се измъкне от леглото и да измие корема си.

За предпочитане, без главата му да падне от раменете.

ГЛАВА 20

Трудното може би се състоеше в това, че Ив имаше много малък опит в гледането на болни. Но честно, Никълъс Скот не беше лесен пациент.

Беше капризен. Тя никога не знаеше дали ще я посрещне с любезно или с недоволно лице.

Изглежда, беше решил да се изтощава всеки ден. Пресилваше се, обикаляше палубите, за да се увери, че поправянето на „Сюзан Бел“ напредва, включваше се във всяка работа, изискваща тежък труд, особено ако тя му кажеше, че не бива.

Беше рязък с всички, дори с господин Хигс. А кога Перегрин Хигс беше направил нещо друго, освен да го подкрепя, дори ако почти открито изразяваше несъгласие с Никълъс?

Най-странно от всичко, след като я беше уговорил да си свали роклята и да се пъхне в леглото му, беше настоял Ив да си намери отделно легло. Беше направил хамак за себе си на ниските греди на тавана на каютата.

Но не му харесваше да се излежава в него, когато не спи. Затова тази вечер се излегна на едно одеяло на пода на каютата, сложил една ръка под главата си, а с другата крепеше на гърдите си приказките от „Хиляда и една нощ“. Ив седеше на стола, кърпейки скъсаната дантела на фустата си, но му хвърляше потайни погледи на всеки втори бод.

Той се размърда, сви колене.

— Можеш да легнеш в леглото — подхвърли тя.

Той я погледна намръщено и се обърна настрана, положи книгата на пода пред себе си и се подпря на лакът, обърна гръб към кърмата.

— Може аз да ида на койката, а ти на стола — предложи тя.

— Добре съм.

Взираше се в книгата, но тя забеляза, че не е обърнал и една страница в последния четвърт час.

— Харесва ли ти книгата?

— Да, много ми харесва.

Хвърли ѝ остър поглед и шумно обърна страницата.

— Главата боли ли те още? Може би трябва да направя нова лапа за...

— Главата ми е много добре. — Прокара ръка по главата си, без да се намръщи, за да покаже, че се е възстановил. — Просто ми трябва малко тишина.

Тя сви устни за миг. После върза възел на края, скъса го със зъби и забодя иглата в игленика.

— Може би трябва да се поразходя на палубата и да те оставя насаме.

— Не! — изрече той с такава сила, че тя трепна. Прокара ръка по лицето си. — Не, Ив. Не отивай.

— Тогава кажи ми какво те притеснява толкова много?

Едното ъгълче на устата му се повдигна и той поклати глава, сякаш смутен.

— Ти.

Тя усети болка в гърдите.

— Значи ще ти е все едно, ако изляза.

Стана и тръгна към вратата.

Той я изпревари.

— Не, Ив, не исках да кажа това. — Хвана раменете ѝ с две ръце. — Откакто те срещнах, ти преобърна живота ми. И ще се пръсна, ако не се любя с тебе.

— Разбирам. — Тя премига. — Защото си бил без жена известно време, а аз съм единствената налична на стотици мили наоколо?

— Разбира се, че не.

Когато го беше видяла за първи път, беше заподозряла, че е от онези мъже, които ще се хвърлят на първата жена, която им хване окото, но сега виждаше само искреност в очите му.

— Тогава защо?

— Не знам. Искам да кажа, не съм сигурен как да нарека това. — Обгърна бузата ѝ с длан. — Само знам, че не мога да бъда в една стая с тебе и да не те прегръщам. Искам да сваля всички дрехи от тебе и ти да свалиш моите.

Той прокара пръсти по врата и по ключицата ѝ, оставяйки пътечка от наслада.

— Искам да легна до тебе, Ив. Искам да докосвам цялата ти кожа. — Палците му проследиха челюстта ѝ, после докоснаха разтворените ѝ устни. — Искам да те опозная. Цялата. Не прибързано. Не да се страхувам, че в следващия миг ще ме помолиш да спра.

В този момент тя не беше склонна да го спре.

— И искам и ти да ме опознаеш — изрече той със същия тих глас, с какъвто хората говореха в черква или на гроба на любим човек, или в други тържествени случаи.

Това не беше любовно обяснение. Но не беше и лъжливо обещание на изпечен женкар. Когато погледна в тъмните му очи, тя не усети никаква хитрост. Той я желаше.

Ив вече беше осъзнала, че го обича.

Може би това беше достатъчно.

Ив се съмняваше в гласа си, затова не каза и дума. Само взе ръката му и я доближи до спретнато вързания колан на кръста си. Сякаш по даден знак той го развърза, не разгорещено и прибързано, а бавно, удължавайки мъчението. Тя пое дълбоко дъх и усети как банелите в корсажа ѝ се отпускат.

— Ще бъда нежен, Ив — изрече той с пресипнал глас. — Колкото мога.

Тя се взря в лицето му, докато той развързваше връзките само колкото тя да освободи корсажа. Тя измъкна ръце и свали корсажа надолу по тялото си, докато не застана пред него само по риза, чорапи и обувки.

Ник прокара пръст по дантелената горна част на ризата. Зърната ѝ се стегнаха от допира на ръката му. Той се плъзна по тях и положи ръка на корема ѝ, точно под пъпа.

Ив затвори очи, когато Ник вдигна ръба на ризата и я докосна интимно. Тя разтвори крака на ширината на раменете, за да даде на ръката му възможност да навлезе и да намери, че тя е вече влажна, хлъзгава и болезнено очакваща. Върхът на пръста му обиколи чувствителното ѝ място, дразнейки и галейки, и го превърна в твърда малка пъпка.

Тя искаше това толкова, колкото и той. Искеше да му каже хиляди неща, но можеше само да усеща.

— Гореща и готова — прошепна той. — Ти си богиня, Ив.

Не, просто жената, която те обича, Никълъс. Думите звучаха така силно в ума ѝ, че ѝ се струваше, че и той може да ги чуе.

Той сведе глава и устата му намери гърдите ѝ, засмуквайки зърната през памучната риза.

— О, да — изстена тя и развърза панделката в средата на деколтето.

Ризата се разтвори. Той я свали от раменете ѝ с една ръка. Другата още беше заета да си играе любовно с хълмчето ѝ. Той пое зърното ѝ в устата си. Усещането за устните му върху голата ѝ кожа беше едновременно мъчение и наслада. Тя изстена нетърпеливо, когато ризата се спусна и се изхлузи от ръцете ѝ; тя щеше да падне в краката ѝ, но неговата ръка между краката ѝ я задържа.

Той се изправи, за да положи трескави целувки по врата, челюстта, ъгълчето на устата ѝ, по затворените ѝ клепачи. Тя изстена.

— Направи така още веднъж и ще смъкна всичко от тебе, без да ме е грижа дали го късам. А после ще разтворя краката ти и ще ти измъкна дъха от устата — обеща той.

— Може да те накарам да си удържиш на обещанието.

Той я вдигна и я отнесе на леглото, без да обръща внимание на раната на главата си. Пусна я в очакващите я чаршафи и се изтегна до нея.

Стопиха се един в друг с кълбо от ръце и крака, във вихър от целувки и ласки, смъквайки пречещите им дрехи. Без да престава да го целува за повече време, отколкото им беше абсолютно необходимо, тя успя да измъкне ризата над главата му и да свали панталоните и бельото му. Кожата му беше гладка и топла, изпъната над твърдите мускули. Той се притискаше към бедрото ѝ и тя усещаше как кръвта пулсира в напрегнатия му член.

— Чакай, чакай. — Тя се откъсна, за да си поеме въздух от целувките, които изсмукваха душата ѝ. — Трябваше да бъде бавно.

— Бавно ли?

Гърдите му се издуваха мъчително.

— Да, бавно.

Тя се надигна. Плъзвайки поглед по стройното му тяло чак до набъбналия му член, едва не забрави какво още имаше да казва. С изненада видя, че той диша плитко.

Той описа кръг около едно от стегнатите ѝ зърна, наблюдавайки напрегнато как то се стяга още повече.

— Това е... — пое си треперещ дъх — ... достатъчно дълго за мене. Трудно е да чакам. — Срещна погледа ѝ. — Но знам, че си девица. Искам да го направя да е хубаво за тебе, затова никога не казвай, че Никълъс Скот не държи на обещанията си. Ще бъде бавно.

Привлече я към себе си за още една целувка. Заби колене между бедрата ѝ и ги разтвори. Тя не се възпротиви.

— Всичко ще бъде наред — каза той, докато се наместваше.

Връхчето му навлезе в нея.

Тя запулсира, дълбоко, ниско туптене между краката ѝ, но удържа импулса си да помръдне и да го поеме.

Чувстваше се толкова празна, толкова копнееща да бъде изпълнена.

Той си пое дъх на пресекулки.

— Сега слушай. Това е много, много важно. Каквото и да правиш, Ив, не мърдай, докато не ти кажа. Можеш ли да го направиш?

Надигна се на лакти, за да я погледне, лицето му беше стегната маска на нетърпението.

— Защо трябва да не мърдам?

Тя го дръпна надолу и обсипа лицето му с целувки. Когато стигна до ухото му, засмука меката долна част.

Никълъс изстена. Вдигна очи нагоре, тестисите му се стегнаха. Трябваше да си възвърне самообладанието. Прехапа устни. Не искаше да излее семето си върху нея като неопитен младеж. Ръцете ѝ пърхаха по гърба му като две пеперуди.

Ив, о, Иви.

Името ѝ блуждаеше в мозъка му като полузапомнена песен. Не можеше да намери края ѝ и това го караше да повтаря в ритъм с приближаващото освобождаване. Опита се да пресметне отново последните данни от секстанта, за да се разсее.

Зарови нос в косата ѝ и я стисна в юмрук. Имаше само един шанс, само една възможност да спечели доверието ѝ. Надигна се на лакти, за да я погледне отново.

Членът му се стремеше към нея. Нейната топлина, влажността и, гъвкавата ѝ женственост караха кръвта му да бушува. Тялото ѝ би вдигнало и мъртвец от гроба, помисли си той.

— Не го правя много добре, нали? — изрече тя тихо.

Сигурно беше усетила как той се отдръпва, за да възстанови самообладанието си.

— Мисля, че си чудесна.

Той се наведе, за да я целуне отново, но тя обърна глава. Устата ѝ се опъна в права черта, устните се извиха навътре, сякаш за да се скрият от него.

— В затвора Нюгейт виждах много актове на плътта. Винаги ставаше толкова бързо, колкото беше възможно за жените, защото не можеха да понесат да трае и един миг повече, отколкото беше нужно — каза тя тихо, потрепервайки под него. — Жените се даваха на всеки, които можеше да им предложи парченце храна.

— Но ти не се даде.

— Бях там само няколко седмици. Предполагам, не бях достатъчно гладна — каза тя. — Не исках първият ми път да бъде част от някаква... сделка. Исках да бъде... дар.

— Ценен дар. Чест е за мене да ти бъда първият. — И последният, обеща си той. — Ако ми позволиш, ще ти дам наслада, преди да стигна до моето удовлетворение. Това ще бъде моят дар за тебе.

Усмивка повдигна ъгълчето на устата ѝ и той се сниши, за да я целуне там, където се съединяваха влажната интимност и гладката кожа.

— Склонна съм да ти позволя да опиташ — каза тя, отмествайки поглед в прилив на внезапна плахост. — Видя ме, като се къпех. Не ме бива в това. Ами ако... просто не мога?

— Тогава аз ще съм виновен — каза той.

Плени устата ѝ, навлизайки в дръзко търсене. Тя се отвори за него, приемайки изследването му, започна да си играе с езика му в топъл, влажен двубой.

Изстена в устата му.

Той се отдръпна.

— Харесва ти, нали?

— Ела тук.

Тя посегна и дръпна главата му за още една целувка.

Той плъзна ръка между телата им и намери гърдата ѝ. Тя беше толкова мека, така податлива, с изключение на втвърденото връхче.

Трябваше да го вкуси отново. Тя издаваше хленчещи звуци, които отекваха в члена му.

Тогава той започна да обсипва с целувки тялото ѝ чак до шията, спирайки, за да засмуче ямката, където туптеше пулсът ѝ. Тя беше толкова сладка, че би могъл да вкусува часове наред гладката кожа на шията ѝ, но продължи нататък, отмина крехката ѝ ключица и се върна към меките хълмчета на гърдите ѝ. Устните му описваха кръгове. Топлият му дъх ги облъхваше. Накрая той пое стегнатата малка пъпка в устата си и тя започна да се гърчи под него.

Той я засмука. Обгради със зъби стегнатото зърно и захапа само колкото да я накара да изстене. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, прилепвайки се към кожата на главата, без да внимават за едва зарасналата рана и смаляващата се цицина.

— Какво да... какво искаш... да направя? — изрече тя накъсано.

Той се откъсна от нея, за да си поеме въздух като търсачите на бисери, и вдъхна сладкия аромат на възбудата ѝ.

— Не искам да правиш нищо — каза той докато се отпусна върху нея и близваше пъпа ѝ. — Искам просто да чувстваш.

Тя вдигна ръце над главата си в знак, че се предава, закри с лакът очите си, сякаш за да се скрие. Той имаше намерение по-нататък да не ѝ позволява да се крие, но този път може би така щеше да ѝ бъде по-лесно. С усмивка се спусна надолу по тялото ѝ и положи глава върху едното ѝ бедро.

От тази удобна позиция можеше да огледа хълмовете и долините на кралството на Ив. От треперещата точка на вирнатата ѝ брадичка до розовите връхчета на гърдите ѝ, вдлъбнатините на ребрата и плитката купа на пъпа ѝ, всичко беше образец на красота. И по-нататък нежната кожа на вътрешната страна на бедрата ѝ, къдравите косъмчета, скритите гънки и блестящия отвор на най-дълбоките ѝ тайни, малката ѝ пъпка, стегната и потрепваща — всичко това очакваше него.

Това беше кралството, което възнамеряваше да управлява, тронът, на който трябваше да се възкачи и който да задържи. Не да я подчини, а да ѝ служи. Да ѝ служи добре. Да я разкрие за самата нея по такива начини, каквито тя още не беше открила. Беше време.

— Още не.

Ив стисна зъби, мачкайки чаршафите в юмука си. След всичките ѝ тревоги дали изобщо е способна той ѝ беше казал да не се

оставя на кулминацията си.

Лесно му е да го каже. Не той беше измъченият отвъд всякакви граници.

— Още малко, Ив. Само още мъничко.

Тя се опитваше, но той ужасно затрудняваше нещата. Косъмчетата на венериния хълм трепкаха под горещия бриз на дъха му. Пръстите му я бяха докарали до болезнена ярост, а сега тя предполагаше, че според него това е пауза.

Тогаво друго усещане погъделичка бедрото ѝ. Неговият език. Топъл. Мокър. Мъничко грапав. Подразни кожната гънка при ставата и.

Той хвана едната от пулсиращите ѝ гънки с устните си. Тогаво крайчецът на езика му се плъзна в цепнатината ѝ, хлъзгава и влажна, с бавни, целенасочени движения, измъчвайки я със собственото ѝ нетърпение. Започна да описва кръгове около малката пъпка на насладата.

Тя престана да диша. Наложил си да си поеме дъх.

Двете му ръце обхванаха седалището ѝ и той я повдигна към устата си. Тя не се възпротиви.

Устните му се затвориха върху нея и той я засмука съвсем леко.

Болка. Пулсиране. Желание.

— Още не — чу се приглушеният му глас.

Тя беше празна като делва. Копнежът я разпъваше на нагорещена решетка.

Езикът му се пхна в нея — меко, влажно нахлуване. Той притисна зъби към нейното място и Ив изведнъж се разпадна.

Дълбоко в нея започна безумие, спазми на блаженство. Тялото ѝ се заизвива от силата на контракциите, над които нямаше абсолютно никакъв контрол.

— Спри. Ох, спри — замоли се тя.

Той беше безмилостен, подтиквайки я към нови и нови върхове. Тя беше зашеметена и дезориентирана, но вътрешностите ѝ продължаваха да се свиват и разпускат. Радост се разля из вените ѝ. Крайниците ѝ вече не ѝ принадлежаха.

Усещаше се все по-лека и по-лека, сякаш можеше да се издигне от напоените с пот чаршафи и да се рее над тях. Тогаво лудостта отслабна и тя се върна в себе си.

Погледна надолу към тялото си, където тъмната му глава лежеше между краката ѝ. Дали не си въобразява? Не, кожата ѝ наистина блестеше. Тогава сиянието отслабна и сърцето ѝ се забърза.

Но приливът на наслада остана, обвивайки я в копринените си възжета. Тя вдиша дълбоко, наслаждавайки се на острата му мъжка миризма.

Никълъс се премести и легна до нея, положи глава на възглавницата ѝ. Плъзна една дълга ръка под нея и я обви с другата, властно разпервайки пръсти върху корема ѝ.

— Още ли мислиш, че не те бива в това? — прошепна на ухото ѝ. Коремът ѝ трепна.

— Не, мисля, че е безопасно да кажа, че... о, господи! Беше... невероятно. — Обърна глава, за да го погледне. — Знаеш много за жените, Никълъс.

— Знам много за тебе, Ив.

— Знаеш — каза тя, надигайки се на лакът, за да го погледне, — че не е честно. Сега, като знаеш какво харесвам аз, имаш несъмнено предимство. Кога ще науча какво ти харесва на тебе?

Усмивката му я заслепи.

— Мислех, че никога няма да попиташ.

ГЛАВА 21

— Ще трябва да ми покажеш — каза тя, чувствайки се почти отчаяна, че не може да му върне поне малка част от удоволствието, което той ѝ беше дал.

— Като начало ти вече ми даде много от това, което искам. Харесва ми да те докосвам. — Той прокара палец по гръдната ѝ кост, после около всяка от гърдите ѝ. Зърната и отново щръкнаха. — И да те вкусвам.

Докато устата му засмукваше, ръцете му продължаваха да гаят гърдите, ребрата, извивката на талията ѝ. Насладата я обливаше, но въпреки това тя опря ръце на гърдите му и го бутна.

— А аз къде да те докосвам? — запита тя с поглед, насочен на юг, докато бузите ѝ разцъфтяваха в розово. — И да те вкусвам?

— Точно сега, мое дръзко момиче — изрече той с очевидно възхищение.

Обърна се по гръб и я премести върху себе си. После посегна към захвърлената на пода риза и извади една кърпичка от ръкава си. Скръсти ръце над главата си, държейки в юмрук кърпичката.

Ив му хвърли въпросителен поглед.

— Ще ни трябва по-късно — обясни той, — но засега се чувствай свободна да докосваш и да вкусваш всичко, което искаш.

— Всичко ли?

Той вдигна вежди.

— Особено всичко.

Ив изруга под нос и му се усмихна.

— Цял си пълен само със себе си, нали?

Единият ъгъл на устата му се изви нагоре.

— Не, просто очаквам с нетърпение да изпълня тебе със себе си.

— И аз.

Тя се смъкна от него и прокара ръка по плоския му корем, а после обхвана гениталиите му. Стомахът му се сви, дъхът му излезе през стиснатите зъби.

— Заболя ли те?

Тя дръпна ръка, сякаш като огън.

Той хвана ръката ѝ и отново я сложи върху набъбналия си член.

— Ако си ми причинила болка, имаш позволенията ми пак да го направиш.

Усмивката му беше толкова широка, че тя почувства как собствената ѝ уста се извива в нейно подражание.

— Чувала съм, че боли. — После усмивката ѝ угасна. — Ще... ще ме боли ли?

Той прокара ръка зад тила ѝ и я дръпна, за да я целуне нежно.

— Да, момиче, ще боли — изрече, след като я пусна. Срещна погледа ѝ и няколко мига мълча. — Но само този път. След това ще бъде само удоволствие, което ще споделяме.

Ами любов? Ще споделяме ли и любов, искаше ѝ се да запита. Този мъж я беше спасил от морето и напълно беше променил живота за нея и приятелките ѝ. Буквално я беше вдигнал във въздуха и беше изложил на опасност кораба и екипажа си, за да не допусне тя да си отиде от него. Това не беше ли любов?

Колко важно беше да чуе думите? Ужасно важно, но тя все още таеше надежда, че може да ги чуе.

— Тогав да започнем отново. — Тя се наведе, близна меката долна част на ухото му и беше възнаградена с острото му изсъскване. — Значи, така ще разбирам дали ти доставям удоволствие.

— Как?

Тя притисна уста към гърдите му и прокара език около твърдите му кафяви зърна, наслаждавайки се на соления вкус на кожата му. Почувства как дишането му се ускорява.

— С това — каза тя. — Промяната в дишането ти.

— О, да. Как мислиш, че знам какво да правя с тебе? Наблюдавах и слушах. Ти ми подсказваше всяка стъпка от пътя, независимо дали ти харесваше или не, с изстенванията и измяукванията като на малко котенце.

— Измяуквания на малко котенце ли? — Тя прокара ръка по гърдите му, над плоския му корем и го намери изправен и напрегнат. Прокара пръст по дължината му и загледа омаяна как членът му се вдига, за да посрещне докосването ѝ. После го хвана здраво и той издаде нисък стон. Тя вдигна вежди към него и му хвърли кос поглед.

— Поне не муча като бик.

Наведе се и игриво близна члена му. Малка течна перла изскочи на върха му.

— Внимавай, Ив. — Той се надигна и я прегърна. — По-късно ще мога да понеса повече дразнене, но ако те оставя сега да направиш нещо повече, ще ме накара да рева като разгонен бик.

— Това възнамерявам, сър.

Смехът му я сгорещи цялата, чак до пръстите на краката. Дватаматa отново се отпуснаха на одеялото в буря от целувки.

— Кога? — запита Ив с напрегнат глас, сякаш насилваше думите да излизат през стиснати зъби.

— Още не. — Ник се зарови между краката ѝ, опиянен от аромата ѝ, отчаяно решен да удължи първото любене, отчаяно искащ да потъне в сладката ѝ плът и да намери освобождение.

— Моля те — изхленчи тя.

Не, Ив. Още малко. Нека изпием тази чаша до дъно.

— Искам да бъда сигурен, че си напълно готова — каза той. — Така по-малко ще те боли.

— Няма значение, че ще боли.

Тя се изви към устата му. Той я плени за миг и се дръпна, когато му се стори, че открива слабо пулсиране в меките устни на нейния секс.

Тестисите му се стегнаха, реагирайки на желанието ѝ.

Без дори да осъзнае, че се е преместил, той се намери застанал пред портите ѝ, готов да навлезе във влажното ѝ кадифе. Членът му викаше за освобождение.

Беше време.

Той проникна вътре с бавно движение, спирайки при бариерата на нейната невинност. Надигна се на лакти и обхвана бузите ѝ.

Сведе уста към нейната, за да я разсее, и ханшът му направи рязко движение. Погълна вика ѝ и тялото се напрегна под неговото.

— Повече няма да боли — обеща той, докато тя се обвиваше около него в топла, мокра прегръдка.

Тестисите му се свиха в напрегнато кълбо. Остана за миг неподвижен, принуждавайки настоящата нужда да почака, за да се наслади на Ив още няколко мига. Само малко. Сърцето му запулсира в члена му.

— Вече не боли — прошепна тя.

Той започна да се движи.

Тя беше стегната и мокра — най-сладкото парче, което някога беше имал. Движеше се заедно с него, надигаше ханша си, за да го поеме с цялата му дължина. Той ускори темпото.

Когато погледна към нея, към откритата ѝ уста, към измъчено набръчканото чело, разбра, че не може повече да я държи на ръба между желанието и освобождението. Трябваше да ѝ позволи да стигне кулминацията си.

Плени устата ѝ със своята и пъкна език в нея, започна да я люби едновременно с езика и с члена си. Тя се движеше под него, подтиквайки го да навлиза още повече, издаваше малки отчаяни викове, които заплашваха да разкъсат на парченца самообладанието му.

Още малко. Беше толкова топла и стегната.

Тя извърна глава.

— Не мога да спра...

Той я усети как трепери.

Никълъс изви гръб, навлизайки възможно най-много. Вътрешните ѝ стени се свиха около него. Блаженство, остро като нож, го проряза, разкъсвайки душата и мозъка му.

Цялото ѝ тяло се разтърсваше под него. Удоволствието го обгръщаше отвсякъде, вилнееше в него от слабините чак до върховете на пръстите. Ив блестеше под него като ярко сияние, сякаш поглъщана от пламъци.

Тогава той започна да пулсира. Отдръпна се и покри члена си с кърпичката точно навреме, за да хване горещите струи на семето си.

Сам в края. Както обикновено.

Не искаше да рискува тя да забременее. Винаги гледаше да се увери, че няма да направи дете на любовниците си. Това беше част от неизречената сделка. Всеки вземаше своето удоволствие и Ник правеше всичко, за да не стане така, че някоя да плати с живота си при раждане.

Но след цялата игра в леглото, след цялото вълшебно любене изглеждаше като измама да се отдръпне при това финално свързване с Ив.

И за двамата изглеждаше така, ако озадаченото ѝ изражение показваше какво може би танцува в красивата и главичка.

Когато дишането ѝ се забави до нормалното, тя се надигна и седна.

— Защо го направи? — запита тя.

— Ти как мислиш?

Тонът му беше малко по-суров, отколкото възнамеряваше. Тя беше девица, но знаеше някои неща. Възможно ли е да не знае кое причинява бременността на жените?

— Не искаш да ми направиш дете — каза тя.

— Така е.

— Махай се, ужас такъв — каза тя, като го бутна от леглото.

Задникът му тупна глухо на пода. Докато се изправи, тя вече беше навлякла ризата си и обуваше чорапите.

Дотук с играта след акта.

— Какво ти стана? — запита той.

— И още питаш, крастава жаба такава? — Напъха се в роклята си и стегна връзките на дантеления корсаж. — Взе девствеността ми, а после не искаш да рискуваш да ми направиш дете. Какво? Да не те е страх, че ще те накарам да се ожениш за мене?

Да се ожени? Това пък откъде дойде! Не бяха споменавали за брак.

— Ив, защо го правиш по-сложно, отколкото е? — Това, което имаха, беше нещо изключително. Защо да загрозяват нещата с приказки за брак? Той прокара ръка през косата си. — Освен това вече трябва да знаеш, че никой не може да ме накара да направя нещо.

Обувката ѝ полетя във въздуха, но той я хвана, преди да улучи носа му.

— Разбира се, че не може — каза тя. — Защото си проклетият лорд Ник, господар на всичко, което виждаш.

— Точно така.

— Е, на мене не си господар. — Грабна обувката от него и застана на един крак, докато напъхваше крака си в нея. — И вече си достатъчно добре, за да имаш нужда от болногледачка.

Обърна се и понечи да отвори вратата. Ник я затвори, хвана ръката ѝ и я задържа над главата ѝ.

— Пусни ме — изрече тя с глас, остър като счупено стъкло.

— Не и преди да сме се разбрали за някои неща — беше отговорът му.

Тя се обърна и облегна гръб на вратата, кръстоса ръце на гърдите си и му хвърли яростен поглед.

— И за какво според тебе трябва да се разберем?

— Ще искаш издръжка, предполагам.

— Издръжка ли?

— Така се прави обикновено. Кредит при модистката и шапкарката, разбира се. Бижута, ако искаш. Искам да те видя с дълга бисерна огърлица. И без нищо друго. Може да искаш да те осигуря, аз винаги съм бил щедър към любовниците си. — Той се наведе, за да я целуне, но тя обърна лице в последния момент, оставяйки го да положи устни върху косата ѝ. — Освен това нямам намерение да се разделяме.

Това трябва да ѝ хареса.

— О, така ли?

— Точно така, Ив, нямам такова намерение. — Подозираше, че сега е моментът да заговори за любов, ако имаше талант в тази област, но той беше човек на действието, не на цветистите чувства. — Можем да сключим договор, ако искаш, но думата ми винаги е била твърда.

— Твоята дума — каза тя меко и тялото ѝ се отпусна. — Наистина ли ще ми дадеш думата си?

— Да, давам ти думата си.

Той ѝ се усмихна.

Тя отвърна на усмивката му. И тогава го хвана за раменете и блъсна с коляно незащитените му слабини. Той се преви и обхвана гениталиите си с две ръце.

— Това, капитан Скот, е моята дума.

И излезе, преди той да успее да я спре.

Вътрешностите му бяха така размътени, че не беше сигурен, че иска да я спре. Затъркаля се в агония на пода. След няколко минути стана, завлече се към койката и се стовари на нея, свивайки колене с нисък стон.

Малката лудетина се беше опитала да го лиши от мъжественост.

И трябваше да вдишва аромата ѝ от възглавницата си. Сладка, мека, отваряща се за него като лилия на слънце.

А сега я нямаше.

Пустотата го захлупи като капак на ковчег.

Потърси у себе си гняв, но странно, не намери. Беше странно озадачен и така изпразнен, че му се струваше, че никога повече няма да се изпълни с нищо.

Отсъствието на Ив болеше дори повече от сританите тестиси.

ГЛАВА 22

Гневът докара Ив до вратата, извеждаща от коридора, и навън, на откритата палуба. Видя само господин Тейтъм на кърмата при кормилото. Докато останалите от екипажа на „Сюзан Бел“, спяха, тя беше сигурна, че има поне още един човек на вахта.

Стигна до релинга и се запъти напред, опитвайки се да остави колкото може по-голямо разстояние между себе си и Никълъс. Въпреки че ударът в слабините го беше омаломощил, както беше научила в Нюгейт, че става с всеки мъж, ако бъде ударен достатъчно силно, тя знаеше, че ефектът е краткотраен. След известно време силата му щеше да се върне и той щеше да бъде бесен.

Само се надяваше той да намери време да метне отново някоя дреха на гърба си, преди да дойде да я търси.

Не искаше да види отново разкошното му голо тяло.

Никога повече.

Лъжкиня, обади се нараненото ѝ сърце.

Когато стигна до заострения нос, тя се хвана с две ръце за релинга и се взря в мрака пред себе си. Палубата се надигаше и спадаше равномерно под краката и. Тя вдъхна дълбоко измития от дъжда въздух.

И усети миризмата на Никълъс по себе си. Не можеше да обърка острия му мъжки аромат.

Облаците бяха избягали подир бурята и звездите блестяха, намигвайки на отраженията си в черната вода. Само ако Ник я обичаше, сега щяха заедно да гледат звездите.

Гневът отстъпваше пред отчаянието. Брадичката на Ив затрепери.

Тя застана поразкращена, за да пази равновесие, когато вълните под кила станаха по-големи. Вътрешната повърхност на бедрата ѝ още беше хлъзгава и влажна. Тя опря глава на релинга и остави сълзите да текат.

Държи се с мене като с курва, защото аз се държах като такава. Какво си беше мислила?

Не беше мислила.

Беше позволила на тялото си да избира, беше се доверила точно на лъва Никълъс Скот да постъпи правилно с нея.

— Мъжът няма да разбере кое е правилното, дори ако то го ухапе по задника — прошепна тя към закръглената фигура на носа на „Сюзан Бел“.

Тя — съвсем очевидно — също не беше разбрала. Но как да откаже на сърцето си? Обичаше го, да го вземат дяволите този мъж!

Може би коляното в слабините не беше най-добрият начин да покаже това, но как иначе да привлече вниманието му?

— Издръжка! — изрече с отвращение.

Сякаш беше тръгнала да се пазари с него. Да сключва някакви проклетни споразумения за услуги!

Отчаянието премина в срам.

Той мислеше, че може да купи тялото ѝ за постоянно ползване, когато тя мислеше, че му предлага сърцето си.

Закри уста с ръката си, за да заглуши напирещите ридания.

— Госпожице Ъпшел. — Гласът на господин Хигс наруши мрачните ѝ мисли. — Какво правите тук?

Тя се изправи и изтри очи.

— Трябва ми промяна на въздуха.

Ив се беше надявала да избегне вахтения, като се скрие в най-предната част на кораба. Не познаваше повечето моряци, защото беше стояла в каютата на Ник през повечето време, докато траеше пътуването. На „Моли Харпър“ тя и приятелките ѝ бяха предупредени да не се разхождат сами из кораба; моряците не се славеха с джентълменско поведение и не можеше да им се вярва. Но понеже именно господин Хигс я намери тук, тя не почувства никакъв страх, че е хваната сама на палубата. С Хигс ѝ беше удобно като със стара рокля.

— Плачете — изтъкна той, сякаш тя не го знаеше. — Нещо не е наред с капитана ли? По-зле ли е?

„По-зле от какво?“, едва не запита тя на глас. От удар по главата? Нож в сърцето?

— Не, господин Хигс, капитанът е много добре.

Е, щеше да бъде добре, след като спаднеше отокът на тестисите му, но нямаше нужда Хигс да знае тези подробности. Тя издуха носа си в кърпичката, която той ѝ предложи, благодарна, че Перегрин Хигс е достатъчно джентълмен, за да не настоява да узнае причината за сълзите ѝ.

Защо не се беше влюбила в някой надежден мъж? Така стабилен като Хигс. Защо, за бога, беше подарила сърцето и девствеността си на проклетия господар на Дяволския остров?

— Сигурна ли сте, че капитанът е добре? — запита господин Хигс.

Колкото може да бъде добре един демон в смъртно тяло.

— Да, той е достатъчно добре. Всъщност, капитанът така добре се е възстановил, че вече няма нужда от моите грижи. Има ли друга каюта, където да мога да се настаня? — запита тя. — Вече не мога да остана в неговата, без това да навреди на репутацията ми.

Хамакът, който Ник беше окачил за себе си, поддържаше илюзията, че присъствието ѝ в неговата каюта е само заради здравето му. Екипажът му като че ли беше забравил, че той я беше донесъл на борда ритача и протестираща и я беше държал в заключената си каюта още преди бурята.

Както обикновено, каквото и да направеше лорд Ник, беше правилно.

Дори ако тя публично станеше негова любовница, никой нямаше да го упрекне. Само нейното име щеше да пострада.

Не беше справедливо, но беше толкова естествено за света, колкото и това, че слънцето винаги изгрява от изток.

— „Сюзан Бел“ не е пригоден за пътници, госпожице — каза Хигс намръщено. — Всичкият екипаж спи в хамаци под палубата.

— Няма ли офицерски каюти? — запита тя с надежда.

Хигс поклати отрицателно глава.

— Корабът е малък, няма свободно място. Товарен кораб, нали разбирате.

В главата ѝ изникна една идея.

— Кораб на контрабандисти, може би?

Хигс вдигна рамене.

— По някой път старото корито носи нещица, които не са отбелязани в регистрите.

— Тогава трябва да има трюм за контрабанда — разсъди тя. Кой да знае, че за няколко седмици в затвора Нюгейт ще научи толкова много за всякакви престъпни дейности? — Място, където данъчните няма да се сетят да гледат, даже ако ви хванат.

Хигс се усмихна.

— Много сте умна, госпожице Ъпшел. Да, имаме тайно място, но не е годно за такива като вас.

— Нека аз да преценя, господин Хигс. — Издуха още веднъж носа си в кърпичката. — Може ли да го видя?

Хигс се намръщи.

— Първо трябва да питам капитана. Дори не всички от екипажа знаят къде е тайният трюм. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре се пази тайната, нали разбирате.

Тя се опита да го склони с най-бляскавата си усмивка.

— Мога да преценявам, господин Хигс. Вашата тайна ще бъде в безопасност с мене.

— Все пак капитанът трябва да реши. — Хигс се стегна и Ив се запита дали в миналото не е бил войник. — Ако ме почакате тук, ще видя как стоят нещата.

— Не, господин Хигс — каза тя. — Не го безпокойте.

— Не се тревожете. Радвам се, че ми съобщихте за промяната в състоянието му, за да можем да променим нещата.

Без да каже и дума повече, Хигс се обърна и се отдалечи. Отнасяйки единствения й шанс да се скрие на борда на кораба.

Хигс едва сдържаше яростта си. Беше служил на Никълъс Скот доброволно повече от десет години, но вече не можеше да търпи. Беше търпял ексцентричностите на Ник, защото беше най-добрият моряк, когото някога беше срещал. Но откакто капитанът беше отвлякъл госпожица Ъпшел и беше изложил екипажа и кораба си на ненужен риск, Ник беше паднал от пиедестала, на който го беше поставил Хигс.

Сега беше накарал госпожица Ъпшел да плаче.

Беше време да го накара да си каже — да поговори като първи помощник с капитан.

И ако не дадеше резултат — като мъж с мъж.

Когато Перегрин почука на вратата на каютата, капитанът му разреши да влезе с глас като гръмотевица. Хигс събра смелост и отвори вратата.

Капитанът седеше на койката, спуснал от нея дългите си крака. Беше метнал чаршафа на скута си, но под него несъмнено беше гол.

— Рапортувайте, господин Хигс.

— Какво сте направили на госпожица Ъпшел?

Думите изхвъркнаха от устата на Перегрин, преди да ги обмисли. Веждите на капитана се снишиха.

— Нищо, което да е ваша грижа.

Хигс опря юмруци на кръста си.

— Ако сте злоупотребили с нея, това ме засяга.

— Ако съм злоупотребил ли? — Капитан Скот се засмя безрадостно и се размърда, трепвайки. — Объркал си нещата, момко. Страхувам се, че е точно обратното.

— Тогава защо я намерих да плаче? — Хигс се изправи в цял ръст, което му беше малко трудно, защото някои от гредите на тавана бяха ниски. — И от доста време не съм момък.

Капитанът вдигна вежда към него.

— Да, така е. Плаче, а? Какво ти каза?

— Че сте достатъчно добре и тя вече няма нужда да стои в каютата ви, за да се грижи за вас. — В себе си Хигс отбеляза, че тенът на капитана не е много добър.

Изглеждаше готов да си направи равносметката, но госпожица Ъпшел несъмнено знаеше най-добре. В края на краищата беше излязла права, че не беше позволила на Хигс да опита да направи трепанация. — Тя иска да види дали тайният трюм е подходящ за нея в оставащото време от пътуването.

— И как, по дяволите, е научила за тоя трюм? — изрева капитанът.

Хигс преглътна мъчително. Капитан Скот беше взел страха и на доста по-храбри мъже. Но не и на толкова непоколебимо решен да брани каузата на една дама като Перегрин Хигс.

— Предположи, че сме превозвали и по малко контрабанда през годините — призна той. — И аз потвърдих, че имаме такова място. Тя иска само малко уединение. Молбата ѝ изглежда достатъчно проста. Ако я бяхте видели как плаче...

— Да не си луд? Жените си служат със сълзите, както кралският флот с деветфунтовите оръдия. — Никълъс прокара ръка по лицето си. — Размекват те и после, когато най-малко очакваш — хоп, „пригответе

се за абордаж“. И да ти кажа, Хигс, разбойници и капери може да водят преговори, но жените не ти дават и да дишаш.

— Разрешавате ли да говоря свободно, сър?

— Какво, по дяволите, си правил винаги? — запита с негодувание капитанът. После вдигна рамене и махна с ръка. — Разрешавам.

— Плавам под вашия флаг повече сезони, отколкото мога да си спомня, и винаги съм ви поддържал. — Лицето му се стегна. Сега, щом беше започнал, трябваше и да довърши. — Но вие отидохте твърде далече този път.

Капитанът присви очи.

— Обясни.

— Когато спасихте жените от „Моли Харпър“, всички ние бяхме горди, че служим при вас. Когато взехте дамите в дома си и се отнасяхте към тях с дължимото уважение, ние ви виждахме такъв, какъвто вярвахме, че сте, сър, истински джентълмен.

— Ти най-добре би трябвало да знаеш как е всъщност, Хигс.

Очите на капитана блеснаха предупредително, но Хигс продължаваше.

— Тогава донесохте госпожица Ъпшел на борда против волята ѝ. Излязохте в морето и тръгнахте пред бурята, когато всеки благоразумен моряк щеше да остане в пристанището — каза Хигс. — Да кажа, че преценката ви напоследък е замъглена, ще бъде наистина много меко казано.

— Това ли е всичко?

— Не. Няма да позволя отново да разплачете госпожица Ъпшел — изрече Хигс, изпъвайки рамене.

— Няма да позволиш ли? — Капитанът стана, държейки чаршафа на кръста си. — По дяволите, Хигс, какво право имаш да се намесваш? Само не ми казвай, че си лапнал по нея!

— Не, нищо подобно — каза Хигс. Сърцето му още беше пленено от възхитителната госпожица Сали Мънро, независимо дали дамата го знаеше. — Но намесата не е само мое право. Това е мой дълг.

— Твой дълг ли?

— Госпожица Ъпшел не е като Магделин Фрит и другите, сър. Тя е дама. Искам да виждам, че отношението към нея е като към дама. Тя заслужава да има своя каюта на борда.

— Ами ако аз кажа, че тя ще остане с мене?

Хигс пристъпи от крак на крак.

— В такъв случай, сър, ще трябва да ви извикам на дуел, макар да не ми доставя никакво удоволствие да го направя.

Никълъс Скот отметна глава и се разсмя, въпреки че в смеха му нямаше никаква радост. После се отпусна отново на койката.

— Значи се стигна до това. Кълна се, тази жена е по-лоша от северозападен вятър. Кой да помисли, че нещо може да вкара клин между нас двамата?

Хигс знаеше какво има предвид капитанът. Когато започна да плава като негов каютен прислужник, Никълъс Скот го взе под крилото си. Беше като по-големия брат, какъвто Хигс не беше имал. Не позволяваше говорният недостатък на младежа да му попречи да се издигне и постепенно Хигс престана да заеква, щом вдигнеха платна. Всичко, което Перегрин знаеше за морето, беше научил от капитана. Набожно вярваше, че няма по-велик мореплавател в седемте морета от Никълъс Скот.

Но Перегрин нямаше желание да научи какво знае капитанът за жените. Когато станеше дума за някоя фуста, Никълъс Скот сееше наоколо си само мъка. Катастрофалният му брак беше бурен, в най-добрия случай. Бурните му любовни връзки бяха като прекарване на кораб над плитчина. Във всеки случай килът винаги се откъсваше.

А Хигс искаше да спаси госпожица Ъпшел, ако може. Поне докато не се убеди, че тя е с капитана по свое собствено решение. След това можеше с чиста съвест да си измие ръцете.

— Много добре, Хигс — каза уморено капитанът. — Госпожица Ъпшел ще има личната си каюта. Къде е тя?

— Оставих я до бушприта.

— Иди при нея и нека да остане там, докато не дойда.

— Да, к'питане. — Хигс се изпъна и се обърна към вратата. Спря с ръка на дръжката. — Има още едно нещо, сър.

— Какво?

— В края на това пътуване подавам оставка като ваш първи помощник. — Хигс не смееше да откъсне поглед от месинговата дръжка. — Не ми е приятно, но мисля, че е за добро.

— Мъжът трябва сам да взема решенията си — изрече бавно капитанът. — Направи каквото желаш.

Хигс затвори тихо вратата зад себе си. Капитанът най-накрая го беше нарекъл мъж.

ГЛАВА 23

Ник се облече грижливо, убеждавайки се, че всяко копче е закопчано и всеки шев на панталоните му е прав. Тестисите още го боляха, но болката беше стихнала до поносимо неудобство. Гаденето беше минало. Събра косата си на тила и я върза с кожен ремък. Накрая нахлупи тривърхата си шапка и я накриви.

В края на краищата, един джентълмен трябваше да бъде в най-добрата си форма, за да направи на една дама честта, която тя заслужава. Удовлетворен, той огледа каютата още веднъж. Беше оправил койката и беше подредил малкото пространство. Имаше прясна вода в каната, на куката висеше чиста кърпа.

Сега тя нямаше да има причина да се оплаква.

Той се отправи към носа, където Хигс и Ив разговаряха разгорещено, но тихо. Заслуша се за няколко секунди, но не можа да различи нито една дума. Тя изглеждаше разстроена и извън равновесие. На всеки няколко секунди удряше с юмрук по релинга.

Госпожица Ъпшел беше объркана. Това поне беше нещо.

— А, ето къде сте — каза той, докато заобикаляше голям куп навити въжета. — Благодаря ви, господин Хигс. Сменете господин Тейтъм на кормилото, ако обичате. Аз ще остана до края на вахтата ви. Това е всичко.

Хигс отдаде чест и се обърна, сякаш пропастта, която зееше сега между тях, беше само плод на въображението на Ник.

— Но, капитане... — започна Ив.

— Никълъс — поправи я той. — Струва ми се, че е много късно да се връщаме към формалностите между нас, Ив. Не си ли съгласна?

Тя се обърна и опря лакти на перилата.

— Все пак бих предпочела да ги спазваме.

— О, да, чух доста за предпочитанията ти снощи. — Той се опря на релинга до нея и се обърна така, че да наблюдава как лунната светлина посребрява лицето ѝ. — В този случай се страхувам, че

просто ще трябва да понесеш това разочарование. Ще продължа да те наричам Ив и настоявам да ми казваш Никълъс.

— Няма да е уместно.

— Няма да е уместно да не го правим. За добро или зло, вече не сме просто познати, събрани от лошия късмет и морето. — Забеляза, че ръцете ѝ треперят. — Скъпа ми Ив, ние сме „близки“ и колкото по-скоро се примириш с това, толкова по-добре ще бъде.

— Искаш да кажеш, ти ще бъдеш толкова по-добре. — Тя склучи ръце, за да ги усмири. — В края на краищата, това ще означава, че ще имаш любовница, с която да спиш, щом ти дойде настроението.

Той цъкна с език, макар че доста приземеното ѝ изразяване по-скоро го развесели, отколкото да го шокира.

— Споменавал ли съм, че искам да бъдеш моя любовница? — Покри ръцете ѝ със своята. Бяха леденостудени. Тя ги дръпна и ги скръсти под гърдите си. — Не, просто изтъкнах очевидното. Не можеш да отмениш звъна на камбаната. Не можеш да отмениш извършено деяние.

— И за един мъж е много по-лесно да се възползва от една жена, която вече е съсипал, и да настоява тя да му стане любовница — изсъска тя. — Каква удобна философия.

— Не, това е по-скоро признаване на фактите — усмихна ѝ се той. — Бяхме любовници, Ив. Никакви формални приказки не могат да променят това. Но ти явно още мислиш да станеш моя любовница, след като все насочваш разговора към това.

Тя вдигна ръка, за да го удари, но той я хвана и я задържа.

— Мисля, че тази нощ между нас имаше достатъчно насилие, не смяташ ли? — запита той меко, без да отделя очи от нейните.

Огънят в погледа ѝ угасна и тя прехапа устни.

— Съжалявам, ако съм те наранила — изрече тя; на долните ѝ мигли трепереха сълзи.

— И аз тебе.

Това откъде дойде?

Извиненията бяха за слабаци. Той само беше предложил да ѝ осигури живот, пълен със споделена наслада заедно с него. Защо трябваше да се извинява за това?

Прокашля се.

— Вярвам, че искаш собствена каюта.

— Господин Хигс спомена трюма ви за контрабанда като възможност.

— Трябва да го бичувам заради това — изсумтя той.

Гневните ѝ очи се отвориха широко и той си пожела да можеше сам да скрита собствения си задник.

— Не! Моля те, господин Хигс не е направил нищо лошо. Вината е моя. Аз...

Той я хвана за раменете. Господи, защо точно пред нея трябваше да говоря за бичуване?

— Успокой се, Ив. Не съм толкова чудовище. Господин Хигс няма защо да се страхува от мене. — Охлаби хватката си, но не я пусна. — Ти също. Ако дойдеш с мене, ще ти покажа личната каюта, приготвена за тебе.

Тя премига изненадано.

— Къде?

— Щом аз не съм там с тебе, какво значение има? — Предложи ѝ ръката си. — Отсъствието ми, изглежда, ще бъде основната ти придобивка, в края на краищата.

Тя положи ръка върху лакътя му.

— Говориш така, сякаш постъпвам неразумно.

А не е ли така, искаше му се да запита, но потисна пристъпа на гняв.

Досега никоя жена не му беше отказвала. Не се беше налагало да преследва никоя. Беше достатъчно да помръдне малкия си пръст и жените притичваха. А след като спеше с тях, винаги изглеждаха готови за още креватни игри с него. Ив със сигурност се беше наслаждавала, ако разтърсващата ѝ кулминация беше някакъв признак. Той не можеше да реши дали е озадачен или наранен от сегашната ѝ антипатия към него.

— Мисля, че ще намериш това предложение за приемливо — каза той, опитвайки се да държи тона си равен, докато вървяха по палубата.

Тя му хвърли кос поглед.

— Не знам. Не бях много възприемчива към последното ти „предложение“. Мнението ми не се е променило от последния ни разговор. Няма да ти бъда държанка.

— Ето, пак стигаш до въпроса за любовницата — изрече той с крива усмивка. — Да не би да съм казал още нещо за това предложение?

— Не — призна тя намръщена. — Но си го мислиш.

Той се засмя.

— Права си. Само че никой мъж не може да бъде държан отговорен за мислите си, Ив. — Усмивката му се стопи, докато умът му прогонваше фриволните идеи. — Колкото и да са приятни, колкото и да са забранени тези мисли.

Никълъс спря и се вгледа в нея. Страстта отново пламна у него. Устните ѝ се открянаха и той си спомни как изглеждаше тя, когато кулминацията я разтърсваше под него, с влажни устни, изтощена от страст и задъхана. Още усещаше сладко-соления ѝ вкус.

— Никълъс...

Клепачите ѝ се спуснаха и той усети, че и тя отново преживява любовенето им. Толкова естествено беше това между тях, това огнено съединяване, този внезапен изблик на горещина.

Ако тя беше, която и да било друга жена, той щеше да я грабне още сега и да я отнесе обратно в леглото си. Щеше да я вземе властно и бързо, да накара тялото ѝ да си спомни, че тя го иска, дори ако устните ѝ твърдят, че не е така.

Щеше да ѝ докаже, че е лъжкиня.

Но тя не беше друга жена. Тя беше Ив. И той искаше от нея нещо повече от здраво чукане. Искаше много повече.

Просто не беше сигурен как да го получи. Или дори какво е то.

Любов?

Отхвърли това понятие. Последният му тур на любовта беше свършил с разбито сърце. Любовта беше загуба.

Любовта беше болка. Беше чиста глупост дори да мисли отново да поеме към тези мрачни води.

И все пак Ив Ъпшел стоеше тук пред него с влажни очи, готова да бъде взета.

Но не ако цената беше любов.

Той обхвана бузата ѝ.

— И никоя жена не може да бъде държана отговорна за своите мисли. — Кожата ѝ беше като сатен под ръката му, той я усети как се

обляга на ръката му. — Освен ако тя не иска да действа в съгласие с тях по своя собствена воля.

Това разби магията. Ив извърна очи.

— Моля те, заведи ме в новата ми каюта.

— Ще я намериш доста подобна на старата — каза кой, докато я водеше обратно към коридора.

— Не, Ник. — Тя спря в тясното пространство. — Няма да стоя в една каюта с тебе.

— Аз и не очаквам. — Той отвори вратата и й махна да влезе. — Моля те, приеми каютата ми за своя, докато сме на път. — Когато тя не помръдна, той подпря вратата и влезе. Откачи хамака си от ниските греди на тавана. — Ще спя долу при моите хора до края на пътуването.

— Ще го направиш за мене? — изрече тя тихо.

Божичко, нали се беше бил с акула заради нея? Тази жена кога ще разбере, че би направил всичко за нея? Но каза само:

— Да, момиче. Дребна работа.

— Не и за мене. — Ив влезе в каютата. Вътре още се усещаше мускусът на любенето им, но тя като че ли не забелязваше. — Благодаря, Никълъс.

Надигна се на пръсти и положи бърза целувка на бузата му. Треперещата й усмивка го предупреди, че трябва да се маха бързо. Той усети, че е спечелил известна стратегическа победа. Ако останеше още малко, можеше да се изкуши, а не искаше да се отказва от мъничкото предимство, което беше спечелил.

Щом затвори вратата на каютата зад себе си, се облегна на нея, поклащайки глава. Никога не се беше чувствал толкова извън равновесие. Животът му винаги беше представлявал поставяне на цели и постигането им. Тъй като беше ясно, че Ив няма да бъде негова любовница, той дори не беше сигурен на какъв изход да се надява в тази романтична престрелка.

Знаеше само едно — че я беше ощастливил.

И макар че щеше да прекара остатъка от пътуването в хамак сред потния, пърдящ и хъркащ екипаж, и той беше странно щастлив.

ГЛАВА 24

Пътуването от Сейнт Джордж до островите Търкс трябваше да им отнеме пет дни с помощта на едно благоприятно течение. Тъй като бурята отвя „Сюзан Бел“ Доста настрани от този невидим път в морето, плаваха дотам девет дни.

Ив стоеше на релинга и се взираше в далечината. Цветът на морето беше просветлял — от плътно индигов беше станал нежно тюркоазен, затова тя разбра, че дъното на океана се издига, за да се срещне с корпуса на кораба. Вдигна ръка, за да заслони очите си от ослепителното отражение на слънчевите лъчи във водата. Някъде далече зърна слаби синкави и бели петна.

— Това ли са Търкс? — обърна се тя към Ник, който стоеше до нея, долепил телескопа до едното си око, за да проучи хоризонта.

— Да, момиче. — Подаде ѝ уреда, за да види как палмовите дървета се издигат от неясните очертания на парчето земя. — Това е вторият връх на малкия ни триъгълник.

— Триъгълник ли?

Ив се намръщи, опитвайки се да различи нещо като триъгълник на далечния бряг.

— На нашия търговски триъгълник.

Ник се беше преместил от каютата си, но инструментите и диаграмите му още стояха там. Беше посветил Ив в своите навигационни изчисления и математическите му способности я смайваха. Когато тя изрази възхищението си, той просто каза:

— Това са само линии и ъгли, всъщност елементарна геометрия.

Сега тя осъзна, че той често мисли с фигури и в навигацията.

— Бермуда и Търкс — каза тя. — А третият ъгъл на триъгълника ти е...?

— Чарлстън — призна той, после побърза да обясни. — Помисли си за триъгълник с три еднакво дълги страни. В Бермуда имаме повече кедрово дърво, отколкото ни трябва, но на Търкс и на островите Кайкос няма дървен материал. Тези островчета са осеяни с естествени

„салини“ — солени езерца, в които морската вода се процежда през скалите и листата и се събира под плътна солена кора. Колониите винаги имат нужда от много сол. Ние имаме нужда от храни от колониите и така триъгълникът се затваря.

— И ти имаш полза от всеки ъгъл на триъгълника — каза тя, но мисълта ѝ беше една — Чарлстън.

Той щеше да я откара в Чарлстън, в края на краищата, и тя трябваше да се радва, но поради някаква необяснима причина стомахът ѝ се свиваше.

— Да, момиче, но не трябва да говориш с такова съмнение за това. Печалбата не е нещо лошо — усмихна се той. — В края на краищата, моят кораб и моят екипаж поемат рисковете. Справедливо е да получим някои предимства.

Той дори не се беше опитал да вземе каквото и да било „предимство“ от нея в последните няколко дни. Ив въздъхна и се наруга мислено. Трябваше да е благодарна, че той стои далече от нея. Така не ѝ се налагаше да го отблъсне, ако още има намерение да я направи своя любовница, вместо да ѝ предложи брак, както би направил един джентълмен.

Но междувременно той се набиваше на вниманието ѝ всяка секунда. Твърдите черни косми, подаващи се от разгърдената му риза, начинът, по който очите му срещаша нейните в непредпазливи мигове, силните му ръце на кормилото на кораба — всичко това я караше да се гърчи в дрехите си. Дори държейки се настрана, този мъж имаше силата да съблазнява.

— Гледайте внимателно, момчета — извика Ник. Даде заповед да спуснат някои платна, за да забави скоростта на кораба. — Пясъчните плитчини се местят от време на време, а не искаме да свършим като ония нещастни копелета.

Посочи надолу към кристалночистата вода, към мержелеещите се останки от някакъв кораб, чийто гръбнак беше пречупен от корала на стръмно издигащото се океанско дъно. Дълга баракуда преплува над потъналия му нос.

— Островитяните събират всички отломки, които намерят, но тези са доста надълбоко — каза Ник. — Обзалагам се, че го е потопил последният ураган.

Ив загледа как потъналият кораб минава под тях, докато не го оставиха зад кърмата си. Когато вдигна поглед, видя, че островите се приближават. Разбра, че също като Бермуда островите Търкс и Кайкос са група от малки парченца земя, съвсем сами сред безкрайната синева. „Сюзан Бел“ минаваше покрай източния край на архипелага.

— Пригответе се да хвърлим котва — заповяда Ник.

— Няма ли да влизаме в пристанището? — запита Ив, когато мъжете се втурнаха да изпълнят заповедта на Ник.

— Няма пристанище — обясни той. — Няма дълбок залив. „Сюзан Бел“ гази плитко, но дори така ще си остърже корема, ако се приближим прекалено много. Затова се закотвяме извън рифа и слигаме с лодка. Искаш ли да слезеш на брега, Ив?

— О, да — каза тя с благодарност. Беше смъртно уморена от люлеенето на света под краката ѝ. — Предполагам, там има приличен хан.

Ник се засмя.

— Предположението ти е грешно. Град Търк е нещо само малко по-добро от пиратско свърталище, но ще се погрижа да бъдеш добре защитена от дъжда. Имам делови партньор на острова и обикновено отсядам при него, но те предупреждавам, тук съотношението между мъже и жени е доста несиметрично. Ще трябва да делим една стая с тебе, ако решиш да слезеш на брега — за твоя защита.

— А кой ще ме защитава от тебе?

— Аз — каза той меко.

— Не е много окуражително.

— Остани тук или ела — както искаш, Ив. За мене няма значение, но ако идваш, трябва да го знам отсега. — Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от стискане на парапета. — Решавай.

Тя погледна силно загорялото му лице. Тъмните му очи потърсиха нейните, но иначе изражението му беше спокойно. Стори ѝ се, че дори не си поема дъх.

— Ще дойда — каза тя.

Устните му помръднаха, но тя нямаше представа дали е доволен или разочарован. Той докосна периферията на тривърхата си шапка и се отдалечи, за да надзирава спускането на котвата на безопасно разстояние от белия бряг.

Ив погледна към острова, към полюляващите се палми. Цъфнали храсти растяха покрай дългата пясъчна ивица. Бризът носеше аромат на хибискус и олеандри. Ако някъде на света имаше място за съблазняване, беше точно това тук.

— Какво правя? — измърмори тя.

Но за нищо на света нямаше да се откаже. Никълъс като че ли не искаше тя да слиза на брега. Дали някоя девойка с кафява кожа не го чака тук, на този остров?

Дори само мисълта за Ник с друга жена я разстройваше. За добро или зло, тя го обичаше и не би могла да понесе да го загуби.

Но ако той не я обичаше, също не би могла да го задържи. Спомни си първия ден в Сейнт Джордж и великолепната тъмнокоса жена, която профуча с двуколката си покрай тях, когато пътуваха към дома на Ник за първи път.

Това трябва да е Магделин Фрит Постоянната лейди на лорд Ник, беше им казал Реджи Търнскрю.

В онзи момент Ив твърде много се безпокоеше какво ще ги посрещне на върха на хълма, за да мисли за жената, препускаща надолу. Сега започна да се пита за госпожица Фрит.

И за всички други, които със сигурност я бяха предшествовали.

Ако отстъпеше и станеше любовница на Ник, колко време щеше да мине, преди той да ѝ се насити и да я отпрати надолу по онзи дълъг, криволичещ път? Ако го загуби, няма ли да е още по-горчиво, след като го е имала?

— Госпожице Ъпшел? К'питанът ви праща своите комплименти и пита дали желаете да се качите в лодката?

Гласът на господин Хигс я извади от мрачните ѝ размишления.

Ив го последва до другия край на кораба, където слизащите се прехвърляха през перилата към лодката, която се люлееше долу. Ник вече беше на румпела на малкия съд.

— Не мога да слизам така — каза Ив.

Не само щеше да загуби равновесие или ръбът на роклята да се заплете във въжената стълба, но и всички мъже в лодката щяха да получат обстойна представа какво има под широките ѝ поли.

— Разбира се, госпожице — каза Хигс. — Затова капитанът ни помоли да приготвим лебедката. Използваме я при товарене, когато

заставаме на котва по този начин, но ще свърши чудесна работа, за да ви свали до лодката.

Морякът Тейтъм донесе плетен тръстиков стол и го върза за края на стрелата. Ив седна и прибра полите на роклята между коленете си. Моряците я издигнаха и я спуснаха отвъд перилата. После я снишиха внимателно към очакващата лодка, докато Ник издаваше команди.

Той сграбчи люлеещия се стол със засмяно лице.

— Не беше толкова зле, нали?

— Не, всъщност беше забавно — призна тя. — Много по-добре, отколкото да ме вържеш с въже и да ме издигаш, както направи в онази първа нощ.

— Не и от тази позиция — отвърна той с многозначителна усмивка, докато и помагаше да се настани на седалката до него. — Предпочитам другата гледка.

Хигс и останалите от екипажа прибраха тръстиковия стол. Тогава Никълъс повиши глас.

— Готови сме, момчета. Сега наблегнете.

Осем чифта гребла се задвижиха едновременно, лодката се отдели от „Сюзан Бел“ и се затъркала по вълните, отправяйки се към брега.

Щом корпусът застърга по дъното, първите двама моряци скочиха в прибой и задърпаха носа, бавно придвижвайки лодката напред. Следващите двама гребци скочиха след тях. Накрая Ник нагази до колене в пенещите се вълни, протягайки ръце към Ив.

— Има само един начин да слезеш, без да си намокриш краката — каза той, докато я вдигаше и я пренасяше през пясъка към редките солонлюбиви треви.

— Никълъс Скот, кълна се в живота си — дочу се бумтящ баритон иззад купчина високи финикови палми. — Все казвам на Мая, че ще умреш от ръцете на някой ревнив съпруг. Мога само да предполагам, че досега още никой не те е изловил.

Ив се обърна и видя един едър мъж с изподрани панталони до коленете и жакет без копчета да бърза към тях. Не носеше никаква риза, голите му ръце и гърди бяха също толкова тъмни, колкото на някой от африканците в екипажа на Ник, но издълженото му английско лице и поразителните сини очи издаваха, че е заблудило се в тукашните ширини лондонско чедо.

— Виждам, че Мая готви все така добре, Хю — изрече Ник, докато оставяше Ив да стъпи долу. — Наддал си доста тази зима.

Мъжът потупа закръгления си корем.

— Жена ми обича мъж с месо по костите, а кой съм аз, че да възразявам?

Очите му се отклониха към Ив с развеселен интерес.

— Здравей, миличка. — Той свали мазната опърпана тривърха шапка, за да разкрие плешиво луничаво теме. Отмери подобие на учтив поклон. — Казвам се Хю Констабъл. Коя може да сте вие и какво в името на солените дълбини прави такава изискана госпожица с такъв нехранимайко и контрабандист като нашия Никълъс Скот?

Ив реши, че много харесва този странен тип.

— Аз съм Ив Ъпшел и също редовно си задавам този въпрос, господин Констабъл.

Мъжът отметна глава и се разсмя.

— Казвай ми Хю — каза, докато налагаше невъзможната си шапка. — Тук на Гранд Търк сме доста бедни, за да си позволяваме такива подробности като фамилни имена.

— Не го оставяй да те заблуди, Ив — намеси се Ник. — Хю е най-богатият мъж на острова.

— Което е донякъде като да си единственият едноок в царството на слепите — намигна ѝ Хю. — Но се разбираме достатъчно добре тук.

Хю стовари огромната си лапа на рамото на Ник.

— Елате в къщата да пийнем по една-две пинти^[1].

Ник даде инструкции на Тейтъм и двама гребци да отидат с лодката до кораба и да докарат следващата група моряци, желаещи да слязат на брега. На борда на „Сюзан Бел“ щеше да остане малък екипаж, мъжете щяха да се редуват и така всички щяха да имат възможност да усетят суша под краката си в някой момент от пребиваването си на острова.

Хю поведе Ив и Ник към един коларски път, където чакаше запретнатата му с муле двуколка. На капрата до Хю имаше място само за Ив, затова Ник застана отзад и се хвана за перилата. Потеглиха посред тракане на колела по пътя, който не беше нещо повече от два песьчливи коловеца, обрасли със солотлюбиви треви.

Отляво Ив виждаше работници, които, нагазили до колене в плитки водоеми, обираха бялата солена кора с дървени лопати. Отминаха няколко кипнати порутени хижи, които никога не бяха виждали и капчица боя.

— Не обръщай внимание на къщата, Ив — каза Хю. — Няма смисъл да се строят дворци, като следващият ураган пак ще ги срине. Обикновено има нужда само от място, където да се скриеш от дъжда или от горещото слънце.

Ив поклати глава.

— А когато дойде ураганът, къде се крият хората?

— Някои отиват в пещерите — има ги няколко на острова. Но повечето от моите хора идват в „Безгрижие“, в моята къща. — Той посочи към ниската къща, разстилаща се пред тях на една широка стръмна скала над безкрайния океан. — Варовикови стени, както виждаш. „Безгрижие“ може да изгуби покрива си някой път, но тези стени са дяволски здрави.

Когато приближиха, Ив осъзна, че „Безгрижие“ всъщност не е една постройка, а няколко, издигнати близо една до друга около централен двор с алеи, засенчени от палми, които свързваха отделните стаи.

— Ето ни, пристигнахме — каза Хю, докато дръпваше юздите на мулето пред най-голямата от каменните постройки.

Една жена с канелена кожа се появи в рамката на отворената врата, облечена в ярка дреха с едно оголено рамо, която изглеждаше просто обвита около пищната ѝ фигура. Къдравата ѝ коса беше ниско остригана, подчертавайки изсечените ѝ черти. На слепоочията личаха малко бели косми.

Широка усмивка се разля по тъмното ѝ лице, когато разпозна госта и тръгна да го посрещне с грацията на пантера. Беше ярка и екзотична, земно чувствена като цъфтящите храсти край пътеката, по която вървеше.

— Ни-къ-лъс Скот, ти, чернооко дяволско чадо — извика тя с гальовен гърлен глас, отделяйки всяка сричка от името му. — Толкова отдавна не съм виждала красивото ти лице, момчето ми.

— Мая, красавица такава. — Ник я прегърна и я целуна по двете закръглени бузи. — Кога ще оставиш родната земя и ще избягаш с мене?

Ив премига изненадано. Мая не беше от кафявокожите момичета, каквито според нея очакваха Никълъс на Гранд Търк.

Мая стисна рамото му с розовите си длани и се засмя.

— Засрами се, кутренце. На Хю му е все едно, нали знаеш. Свикнал е мъжете да се опитват да ме отвлекат, обаче не се мъчи да ми замайваш главата пред твоята дама.

Мая се обърна към Ив и се усмихна.

— Тук на острова, когато морето изхвърли някого на брега, го приемаме като приятел. И не ми се кипри като дяволски красавец, Никълъс, ами вземи да ни запознаеш.

Ник ги представи една на друга и Ив беше очарована от откровената островитянка.

— Ще искате да си починете мъничко след пътя. Елате, деца — каза Мая, докато ги водеше към следващата каменна стаичка в „Безгрижие“.

Едно легло, обвито с мрежа против комари, беше разположена между отворените прозорци, които пропускаха вътре свежия бриз, но не и горещото слънце. Черги в ярки цветове оживяваха чистия дъсчен под. Мая отвори малък гардероб, където висяха няколко дрехи като нейната.

— Английските дами носят много дрехи, но това не е подходящо за тук. Ако искаш, облечи нещо от тези, Ив — предложи тя. — Хю казва, че белите на Бермуда мислят, че са още в Англия, но тук няма да намериш подобни глупости. Никой няма да ти се смее, че не носиш пръчки под полата си.

Ив се засмя. „Пръчки под полата“ беше хубава оценка за фустата с обръчи.

— Благодаря, Мая. Ще си помисля.

— О, дете, светът е много хубав и пълен с чудеса, за да прахосваш време да мислиш усилено за такива дреболии като какво да сложиш отгоре си. Понякога просто трябва да живееш. — Потупа бузата на Ив, а после намигна на Ник. — Варях супа от миди, когато пристигнахте. Мисля, че ти е любимата.

— Всичко, което стотвиш, ми е любимо, Мая. Знаеш го.

— Тоя твой меден език някой ден ще те вкара в беля.

Мая ги остави и излезе, поклащайки великолепия си ханш.

— Господи — каза Ив. — Господин Констабъл със сигурност има чудесна икономка.

— Мая не е икономка на Хю. Тя е неговата съпруга — обясни Ник. — Или ще бъде, ако намерят свещеник, който да им изрече думите. Заедно са, откакто Хю дойде тук да управлява родовото си имение преди двадесет години. Няма как да разбереш, като го гледаш сега, но той беше непървороден син на лорд.

Ив попила възлестата табла на леглото.

— Какво казва семейството му за Мая?

— Отрязаха го, разбира се.

— Горкият Хю — изрече меко Ив. — Никога няма да се върне у дома си.

— Горкият Хю ли? — Ник поклати глава. — Тоя щастливец не знае кой ден е днес. Няма нужда да се съобразява с никого, освен със собствените си желания. И има любовта на една красива жена, която мисли, че слънцето изгрява и залязва на плешивата му глава. Повярвай ми, Хю Констабъл е у дома си.

[1] Пинта — мярка за обем, около половин литър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Ник остави Ив в уединението на стаята за гости и се присъедини към приятелите си в главната стая на необикновения им дом. Вътрешните варовикови стени бяха инкрустирани с парчета мидени черупки и Мая беше украсила пространството в необикновения си островен стил, комплектувано с хамак, окачен на таванските греди. Ник се настани в него и позволи на Хю да пъхне в ръката му един рог с вино от финикова палма.

Двамата заговориха за добива на сол и за цената на товара от кедрово дърво, който беше пристигнал с кораба на Ник, а после разговорът се прехвърли върху делата на островните „местни“ — хората, които живееха тук от рождение или — както Хю — които нямаха друго място, което да нарекат „дом“. Независимо колко време беше минало от последното му посещение, Ник винаги се чувстваше така, сякаш с добрите си приятели се връща в същия разговор, с който са се разделили преди.

— Твоята дама е много хубава, Ник — каза Мая, докато се настаняваше на куп възглавници на хладния под. — И сърцето ѝ ли е толкова сладко като лицето?

— Сладка ли? Ив? — запита невярващо Ник. — Има език като оцет, лесно избухва, освен това е страстна, упорита като муле и целенасочена, но сладка — в никакъв случай.

— Говори като влюбен — каза Хю, докато наместваше туловището си до Мая. — Твоята Ив Ъпшел трябва да е истинска жена.

— Не е моя — възрази кисело Ник. — Не ме иска.

— И умна — засмя се Мая.

— Тук е с тебе, нали? — продължи Хю. — Това говори нещо, момче.

— Говори, че я занесох насила на борда на „Сюзан Бел“ и я заключих в моята каюта — призна Ник с неволна гримаса.

— Никълъс, не си го слагай толкова на сърце. — Мая цъкна с език. — Просто защото една жена казва „не“ първия път, когато я

питаеш дали ще се омъжи за тебе, не означава, че няма да размисли.

— Не съм я молил да се омъжва за мене.

— Тогава какво... — Тъмните очи на Мая се окръглиха. — О, Ники, лошо момче такова. Мъчиш се да направиш луксозно момиче от една дама, ама не става така всеки път.

— Е, да, предложих ѝ да стане моя любовница. — Той спусна крака от двете страни на хамака. — Какво лошо има? Щях да се отнасям добре с нея. Нямах да ѝ липсва нищо. Това със сигурност не е обида. Пък и не е толкова различно от това, което вие двамата...

Ник спря, осъзнавайки, че приятелите му може да се обидят.

Лицето на Хю се наля с нездрав пурпур.

— Забрави, че съм го казал — побърза да изрече Ник. Тези думи бяха възможно най-близките до извинение, каквито някога беше изричал. Не защото се страхуваше от гнева на Хю. Това бяха малки бури, бързо отминаващи; не, боеше се, защото искрено харесваше Хю и Мая и не искаше да ги обиди, без да е имал такова намерение. — Беше глупаво от моя страна.

— И погрешно — каза Мая. — С Хю сме женени, даже ако никой друг не казва така. Нашите сърца знаят. Ти си искал да даваш на това момиче пари и разни хубави неща, за да те пусне в леглото си. Защо се изненадваш, че не става? Всеки, който има очи, може да види, че тя иска сърцето ти.

Беше ли останало нещо от него след Хана? Ник не знаеше. А ако беше останало, той не беше сигурен, че иска отново да го изложи на риск.

И все пак не можеше да отрече чувствата си към Ив, макар че отказваше да им даде име.

Ник стана и остави празния си рог на масата.

— Отивам да плувам.

— Вземи си копие — викна Хю, докато Ник излизаше като вихрушка.

Мая го ръгна с лакът в ребрата.

— Какво? — запита Хю. — Момчето явно е разстроено. Ще му подейства добра ако убие нещо, а аз нямам нищо против една прясна риба треска за вечеря.

— Ще му подейства по-добре, ако го настроят — каза Мая, прокарвайки ръка по предницата на панталоните на съпруга си. — Не

мислиш ли?

— Ах, както винаги си толкова умна, колкото си и красива, любов моя. — Хю обхвана тила ѝ и привлече главата ѝ за дълга, задоволяваща целувка. — Казвал ли съм ти скоро колко ме ощастливяваш?

— Не и след закуска.

Тя посмъкна саронга си и оголи една кафява гърда. Хю се наведе, за да поеме лилавото ѝ зърно в устата си, докато тя го дразнеше през дюкяна на панталоните му.

— О, божичко, ти си много щастлив мъж — каза Мая, когато тялото на съпруга ѝ се надигна към нея.

Хю се засмя.

— А ти знаеш как да ме държиш в такова състояние. Знаем, че ще облекчиш моето разстройване, любов моя, но как да помогнем на момчето?

Мая погледна през прозореца и зърна Ив да излиза от стаята за гости, облечена в червено-златист саронг. Тя се намръщи — раменете на момичето бяха превити, изглежда, се чувстваше неудобно в собствената си кожа. Въпреки че дрехата беше много различна от английското ѝ облекло, тя би трябвало да върви с високо вдигната глава. Трябваше да се носи като принцеса. Като обичана жена.

И ако Ник не обичаше тази Ив Ъпшел, Мая нямаше да го остави на спокойствие, докато не започне да използва разума, който господ му е дал.

— Ние не можем да му помогнем, но познавам човек, който може. — Мая стана от купа възглавници. — Сега се връщам, старче. Ти не преставай с щастливите мисли.

Слънцето галеше ръцете на Ив и вятърът се промъкваше непристойно през прореза по дължината на свободната дреха с едно оголено рамо. Струваше ѝ се, че стои гола наред малкия двор. Тънката коприна докосваше зърната ѝ, гърдите ѝ висяха свободно под меката тъкан. Обикновено фустата с обръчите не позволяваше на ярдовете муселин от широките ѝ поли да се приближават до краката ѝ. Тази греховна дреха се увиваше около бедрата и дразнеше косъмчетата

там, където се съединяваха краката и, когато вятърът духнеше точно срещу нея.

Обувките ѝ щяха да изглеждат нелепо със саронга, затова за първи път, откакто беше дете, Ив беше излязла навън боса. Почти беше забравила удоволствието от хладната трева под краката си, плъзгането на дългите зелени листа между пръстите ѝ.

Сега тя разбираше защо английската женственост изисква китова кост и телове, ярдове щипеща вълна и корава дантела. Ако жената остави тялото си наистина да чувства дрехите върху голата си кожа, тя може да направи каквото и да било.

— Колко си хубава, приятелко.

Ив се обърна, когато чу гласа на Мая. Жената вървеше към нея, гладките камъчета по пътеката хрущяха под босите ѝ крака.

— Ела да поседнеш в градината ми.

Ив седна до Мая на пейката под сянката на една мимоза. Листенцата ѝ вече капеха. Падаха като розов сняг около двете жени. Мая беше засадила много цветя, които Ив не разпознаваше, и малко подправки — розмарин, мащерка, лавандула.

— Имаш хубав дом — каза Ив.

Не беше като никой от тези, които някога беше виждала или които си беше представяла, но напълно подходеше на острова.

— Пази ни да не ни вали дъжд на главите — каза Мая, извъръщайки се, за да погледне Ив в лицето. — На острова знаем, че скоро пак ще се видим, затова си казваме истината. Така е по-лесно. И макар че едва сме се запознали, ти казвам истината, Ив Ъпшел.

Ив се помъчи да не изглежда изненадана. В Англия прямотата на Мая щеше да бъде сметната за нещо ужасно дръзко и несръчно, но тук беше съвършено логична.

— Много добре. Каква истина имаш да ми кажеш?

— Някой те е наранил.

— Какво искаш да кажеш?

— Белезите ти — каза Мая. — Видях ги, като се извърна, за да погледнеш подправките ми. Ония странни английски дрехи ги крият, обаче в островна дреха си това, което си. Някой те е порязал, нали?

Ив сведе очи и кимна.

— Бичуваха ме.

Мая обхвана брадичката ѝ и я накара да срещне тъмните ѝ очи.

— И мене. — Изви се, за да покаже на Ив дългите резки на кафявото си рамо. — Но ти не гледай надолу, момиче. Срамът не е за тебе, а за мъжа с камшика.

Ив не видя никаква плахост в тези черни очи. Не намери и следа от горчивина.

— Как го преодоля?

— Любов — каза простичко Мая. — Хю ме отведе далече от мъжа с камшика и ме обича толкова хубаво, че няма място за нищо друго. Никълъс може да направи същото за тебе, струва ми се.

Ив скръсти ръце на скута си и несъзнателно прокара палец по кокалчетата си. Ако е способен да обича.

— Обичаш ли нашия Ник?

Дъхът на Ив излезе със съскане между зъбите ѝ.

— Толкова ли е очевидно?

Ако Мая беше разбрала, сигурно беше разбрал и Ник.

Мая кимна.

— Като маргаритка на слънце очите ти го следват, където и да отиде. Как не? — продължи Мая, сякаш Ив беше казала, че е съгласна с нея. — Той е красив и млад, богат, работи усилено. И подозирам, че си има добро малко войниче...

— Мая!

— Спокойно, дете. Не знам със сигурност. Просто казвам, че е логично да си го има, като помислиш за онова от него, дете хората го виждат всеки ден от седмицата — каза Мая, докато си вееше полека. — Разумно е да помисли човек, че и войничето е нещо изключително.

О, да, има прекрасно малко войниче, би казала Ив на Мая ако беше пряма островитянка. Но майка ѝ се беше опитвала да я възпитава да бъде дама в Кент. Предполагаше се, че една дама не си мисли за малки войничета и още повече — не обсъжда качествата им с почти непознати хора. Ив усети как бузите ѝ пламват. Ако затвореше очи, би могла да види Ник в разкошната му голота, воден напред от своето прекрасно малко войниче.

— Обзалагам се, че момчето знае и какво да прави с него.

Беше време да сменят темата.

— Знам, че човек трябва да внимава, като се къпе в морето, но се питам дали тук наблизо има някое място, където да мога да поплувам безопасно — каза Ив, питайки се защо бризът като че ли е замрял.

Цялото тяло я болеше и беше покрито с тънък слой пот.

— О, да — каза Мая и посочи към застланата с чакъл пътека между две от варовиковите постройките, която водеше към къщата. — Слез по тази пътека до заливчето. Водата е хладна и бистра. Има хубав риф, така че отливът няма да те повлече и големите зъбати твари не могат да влязат вътре.

— Сигурно е истински рай. Благодаря, Мая.

Ив стана и побърза надолу по пътеката.

Мая остана да седи на сянка, докато Хю не се появи, за да седне при нея.

— Е?

— Тя отива да плува.

— Където плува Ник?

— Ъхъ. — Мая кимна и му се усмихна тайнствено. — И най-хубавото е, че малката си мисли за едно войниче.

— Надявам се да не е единствената, която си мисли за такива неща — каза Хю, веейки си с тривърхата шапка, за да раздвижи бриза.

— Не се тревожи, старче. — Мая се наведе и го целуна по солената от пот буза. После стана и тръгна към каменната постройка, където беше спалнята им. Обърна се и повика с пръст съпруга си. — Тя не е единствената тук, дето си мисли за някое войниче.

ГЛАВА 26

Ник не помръдваше и един мускул. Държеше копието вдигнато, нагазил до кръста във водата. Малки вълни гъделичкаха ребрата му по пътя си към брега. Към него идваше доста голяма риба. С бързи движения на плавниците тя се приближаваше към кораловите издатини вляво от Ник. Обръщаше му внимание не повече, отколкото морските котета край червения ветрило виден корал или рибата клоун, сновяща сред анемониите.

Рибата търсеше дупка, в която да пъкне опашката си. След това щеше да чака и да се стрелне напред, когато наблизко преплува нещо годно за ядене.

Ник се засмя. И той правеше същото. Само дето стоеше неподвижен и това всъщност го скриваше от набелязаната плячка.

Насочи острието на копието към водата и слънчевата светлина го накара да изглежда, сякаш е пречупено на две. Той прехапа език, съсредоточавайки се. Това беше трудното при прицелване отгоре. Тъгълът се променяше. Но ако заплуваше под повърхността, щеше да разтревожи рибата и тя щеше да изчезне към сините дълбини отвъд бариерния риф.

Може би гледаше и на проблема си с Ив от неправилна перспектива. Вместо да се опитва да скача с нея в леглото при всяка благоприятна възможност, я беше оставил на собствената ѝ компания в последните няколко дни. Но тя беше тръгнала към него едва когато ѝ беше представил перспективата да слезе на твърда земя.

Мая мислеше, че той трябва да предложи брак на Ив, но кой здравомислещ мъж ще отхапе отново от един отровен плод?

Тя не би приела да му стане любовница, затова, ако не ѝ направеше предложение, какво щеше да му остане? Да ѝ се обясни в любов?

Ами ако наистина я обича? Ако ѝ го каже, няма ли още повече да се остави на нейната милост? Никога не беше казал тези думи на Хана,

макар че тя би трябвало да разбира какво изпитва той от всичко, което беше правил за нея.

Ако признаеше, че я обича, щеше да разкрие слабостта си пред човека, който би могъл да го нарани най-дълбоко.

Ив със сигурност беше показала малка загриженост за физическото му благополучие. Защо да мисли, че ще бъде по-загрижена за благополучието на сърцето му?

Засили острието на копието си към рибата. И пропусна. Плячката му изчезна с бързо трепване на опашката, оставяйки само облачета пясък, които раздвижването на водата издигна от дъното на океана.

Ник изруга полугласно.

— Нещо друго ли трябваше да се получи? — повика го гласът на Ив.

Обърна се и я намери седнала точно отгатык мокрия пясък, до дрехите му, които се беше заела да сгъва на спретната купчинка. Той си ги беше оставил сгънати много добре. Защо жените винаги изпитват нужда да ходят след мъжете и да ги преподреждат по свой вкус?

— Опитвах се да уловя обяда ти — каза той намусено.

— Мая вече готви онази прекрасно миришеща мидена супа. — Ив се облегна назад на лакти и обърна лице към слънцето. — Съмнявам се, че й трябва твоят принос.

— Ами ако искам да... — Спря, преди тя да го въвлече в поредния кръгов спор. Мая им приготвяше подарък. — Не мога да говоря повече. Говоренето подплашва рибите.

Ив беше прекрасна гледка в този червен саронг, но Ник се насили да отвърне очи към водата.

Минаха няколко минути, без тя да каже нещо. Дали се е върнала сърдита в къщата? Той хвърли поглед към брега.

Тя още седеше там, подпряла ръце на свитите си колене, и го наблюдаваше.

Той не й обръщаше внимание, а тя изглеждаше все още истински заинтересувана. Може би престореното безразличие беше ключът към женското сърце.

Не, аз не искам сърцето й, каза си Ник. Искаше ума й в своята приемна и тялото й в своето легло. Искаше да я обсипва със скъпи

джунджурийки и да я чука до подлудяване всеки път, когато му скимне. Искаше споразумение без усложнения, изгодно и за двама им.

Ив Ъпшел беше умна жена. Защо не приеме това напълно разумно схващане?

Май не можеше повече да се съсредоточи, за да лови риба.

Може би, ако седнеха и поговореха цивилизовано, щеше да я накара да погледне на нещата по неговия начин. Да, това беше изходът. Последния път беше подходил зле към темата, когато и двамата още бяха замаяни от най-задоволяващото любене в живота му. Тогава той беше направил много дръзки предположения. Сега нямаше да повтори тази грешка.

Намести копие то на рамото си и тръгна към плиткото.

Великолепен е, помисли Ив, когато той се обърна пак към нея. Целунатата му от слънцето кожа блестеше, вятърът развяваше тъмната му коса, той приличаше на морски бог, излизащ от вълните. Ив изгаряше от желание да обсипе с целувки пространството между кафявите му зърна и тънката линия косъмчета, която започваше от пъпа и слизаше надолу. Продължи да го гледа, докато членът му не се показва, после внимателно отклони очи.

Наистина много хубаво малко войниче.

Загледа се към храстите в далечния край на брега, но чуваше хрущенето на стъпките му по твърдия пясък. Когато една сянка падна върху нея, тя разбра, че той е наблизко.

— Нещо интересно ли има там в храстите? — запита той.

Тя го чу да отърсва пясъка от дрехите си и се запита коя от тях ще облече най-напред.

— Ако трябва да знаеш — каза тя, — просто се опитвам да ти осигуря малко скромност, защото очевидно си нямаш.

— Виновен. — Той се засмя. — Допълваме се по странен начин. За жена, осъдена за похотливост на публично място, имаш повече скромност, отколкото човек би очаквал.

Тя извърна глава, без да я е грижа, че може да го види гол.

— Кой ти каза това?

Той прокле невнимателния си език, докато донамъкваше панталоните си и закопчаваше дюкяна им.

— По дяволите, не исках да кажа това.

— Кой?

Той поклати глава.

— Няма значение. Знам, че не си била виновна, но вярно ли е? Заради това ли са те бичували?

Тя се втренчи в прибоя, заливащ пясъка.

— Да, вярно е.

Той се настани до нея, протягайки дългите си крака, и се подпря на лакът.

— Разкажи ми.

Тя гръсна глава.

— Дълга история.

— Няма къде да ходя. Все се питах как така момиче от добро семейство, чийто баща е имал „сър“ пред името си, се е научило да ругае толкова сочно, така че, моля те, разкажи ми и за това.

Тя извърна очи към него и въздъхна.

— Много добре. Родителите ми умряха едно лято, когато бях на осем години, в разстояние на два месеца. За съжаление, баща ми беше оставил много дългове. Имуществото беше продадено, за да бъдат удовлетворени кредиторите, а аз няхах други роднини, освен брата на майка ми.

— Той не ти ли помогна?

— Не можах да го намерят навреме — обясни тя. — Във Вирджиния е, доколкото ми е известно.

Никълъс кимна.

— А поради разстоянието не е възможно да се чака за отговор. Продължавай.

— Пратиха ме в приют в Лондон. — Не й се искаше да потъва в спомена за онова мръсно място. За две седмици се беше превърнала от принцесата на татко в поредната безлична питомница. Това беше горчиво време. — Но бях здрава и представителна и малко след това ме взе семейство Татъл.

— Да те отглеждат ли?

— Да, имаха нужда от още две ръце да помагат в кръчмата, а аз бях яка и достатъчно схватлива, за да им бъда от полза. — Беше слугувала от изгрев до късно след полунощ седем дни в седмицата, беше влачила вода и въглища, беше търкала подове и беше разнасяла халби тъмна бира. — Възприех... уникалния си речник от собствениците на кръчмата.

— И способността да се грижиш сама за себе си — добави той и в тъмните му очи проблесна уважение.

— Да, трябваше да се науча — каза тя. — Отначало госпожа Татъл беше мила, когато имаше половин минутка свободна. Горката жена работеше от изгрев до залез, защото съпругът ѝ беше безделник и някой трябваше да се грижи да има хляб на масата. Но когато пораснах, и нейният език стана остър. Господин Татъл не се интересуваше от мене, докато бях дете. Но щом пораснах, взе да ми налита.

— Разбирам.

— Един ден ме хвана в задната стая и се опита да ме целуне. Преди да усетя да се измъкна от него, госпожа Татъл влезе. — Ив преглътна мъчително, борейки се с отвращението към двамата кръчмари. Спомените за родната ѝ майка бяха избледнели с времето, но споменът за жената, която я беше отгледала, беше толкова пресен и грозен, колкото и вчерашна синина. — Точно тя ме обвини.

Той пое едната ѝ ръка, без да казва нищо.

— Тя каза на магистрата, че съм си показвала гърдите пред съпруга ѝ и пред някои от постоянните посетители на кръчмата. Сигурно им е предложила безплатно пиене, защото двама от онези простаци дойдоха в съда, за да потвърдят историята ѝ.

— И никой не те е защитил — изрече той тихо, прокарвайки палец по кокалчетата ѝ. — Искане ми се да съм бил там.

И на нея ѝ се искаше да беше станало така.

— Знаеш какво стана след това.

— Да — каза той, без да престава да си играе с дланта ѝ с лениви движения, които успокояваха и доставяха наслада на топлата ѝ кожа. — А сега какво ще правим с останалото?

— Останалото ли?

— Останалото от живота ни. Не мога да повярвам, че наистина си искала да се омъжиш за плантатор от Каролина, когото не си виждала — каза той.

— Не, никога не съм искала. — Тя въздъхна. После вдигна другата си ръка и заслони очи от ярката слънчева светлина, взирайки се в тихото лазурно море. Само да можеше отговорът за бъдещето ѝ да е там, за да може да го види. — Смятах да се отделя от лейтенант Ратбън, щом слезем на пристанището, и да потърся вуйчо си. —

Погледът ѝ се стрелна към него, за да провери реакцията му. — Сигурно мислиш, че съм ужасна, така да се отплатя за благородството му.

Ник поклати глава.

— Не мисля, че твоят лейтенант Ратбън е бил особено благороден. И сериозно се съмнявам, че е водел тебе и приятелките ти при богати плантатори. Планът ти да намериш вуйчо си ми изглежда разумен.

Сърцето ѝ се сви. Ник като че ли се предаваше пред заявените ѝ намерения. Точно когато почти беше решила, че не иска той да постъпи така.

— Но винаги е разумно да помислиш и за други възможности — изрече той небрежно.

— Например?

— Остани с мене, Ив.

Тя срещна тъмния му поглед.

— Като каква?

Той се намръщи.

— Правиш го по-сложно, отколкото трябва да бъде. Ще сме заедно. Това е важното. Искам те. Можеш ли да кажеш, че не ме искаш?

— Не говорим за това — каза тя, издърпвайки ръката си. — Няма да ти бъда любовница.

— Замъгляваш проблема с тази дума. — Той се вгледа в лицето ѝ, сякаш търсеше уязвима точка. — Ако си с мене, мога да те защитавам. Кълна се, че докато дишам, никой повече няма да те нарани.

С изключение на тебе самия. Но тя се беше уморила да се чувства толкова сама, без възможност да разчита на друг човек. Изкушението да се облегне на неговата сила беше жестоко, но грижливо градената репутация беше единственото, което можеше да нарече свое. Освен това закрилата на тялото му не беше същото като закрилата на името му.

— Няма да мога да се покажа пред хората.

— Глупости — каза той. — Сейнт Джордж не е Лондон. Никой няма да посмее да те гледа накриво, защото ще си изпати.

— Сигурно няма да показват неуважение пред мене, но ще чувам присмех зад гърба си.

Челюстта на Ник се стегна.

— Защо за тебе е толкова важно какво казват другите?

— Никога не са те обвинявали лъжливо и не са те осъждали въз основа на нещо, което някой е казал за тебе. Ако беше преживял такова нещо, нямаше да питаш.

Тя се бореше с гнева, набиращ се в стомаха ѝ. Животът изглеждаше различно за мъжете. Публичният живот на Ник нямаше да се промени с нещо, ако тя станеше негова любовница. Той нямаше представа какви преки удари щеше да получава тя всеки път, щом влезе в магазин или се опита да отиде на църква. Ако усетеше колко трудно би било за нея, със сигурност нямаше да иска тя да му стане държанка.

Той обгърна с длан бузата ѝ.

— Ив, аз... ти не си ми безразлична.

Не беше обяснение в любов, но беше нещо. Тя вдигна очи.

— В такъв случай ми го покажи, като не настояваш да стана нещо по-малко от това, което съм.

Той изсумтя.

— Как така това, че ще се грижа за тебе, те прави нещо по-малко? Ще те гледам като кралица. Аз съм много щедър. Питай, когото искаш.

— Да питам ли Магделин Фрит?

— Не е същото.

Тя кимна тъжно.

— Напротив, същото е. — Щедър е на всичко, но любовта му и сърцето му са единствената валута, която ще приема. — Защо не можеш да говориш за брак?

— Защото бракът не означава нищо. — Погледът му се вкорави, после той отвърна очи. — Ако един мъж и една жена се харесват, бракът няма да увеличи привързаността им един към друг. Ако не се харесват, няколко думи, казани от свещеник, няма да имат никакво значение.

Ужасна възможност се надигна в ума ѝ.

— Ти... женен ли си, Никълъс?

Мълчанието му накара стомаха ѝ да се свие.

Ник прокара ръка по лицето ѝ.

— Не. Но бях. Веднъж.

Загледа се към пенещия се прибой и заговори с равен глас, разказвайки за един провален брак, за невярна съпруга и преждевременната ѝ смърт.

Сърцето на Ив се сви заради болката му за мъртвата Хана. Значи това беше причината за дълбоката скръб, която усещаше у него. Тя носеше белезите си на гърба си, а Ник носеше своите в душата си. Ако имаше избор, вероятно би предпочел бичуването. Тя плахо докосна ръката му. Той я покри с другата си ръка и стисна пръстите ѝ.

— Мъчно ми е за тебе — прошепна тя.

— Не ме прави мъченик, Ив. Няма невинни в тази жалка история. — Той хвърли бегъл поглед към нея, сякаш се опитваше да прецени реакцията ѝ. — Нямам способности да бъда съпруг.

— Но си сигурен в способностите си на любовник.

Думите излетяха от устата ѝ, преди да помисли. Спомените за любенето им я обляха като мощна вълна.

Той вдигна вежди.

— Знаеш го от първа ръка, Ив. Ти ми кажи. Не ти ли давах удоволствие?

Повече, отколкото би могла да понесе. Откъсна очи от неговите, но мислите за благословените му ръце, за изкусния му език, за тялото му, съединяващо се с нейното, я хвърлиха в треска.

— Май стигнахме до задънена улица — изрече той накрая. — А оголването на душата е уморителна работа. Днес е дяволски горещо. Като сме тук, искаш ли да поплуваме?

Ив събра косата си и я вдигна над тила.

— Не и ако си тук и ме гледаш как се събличам и влизам във водата.

— Не е като да не съм те виждал без нито една дрешка — изтъкна той.

Тя му хвърли остър поглед.

— Ако ми напомняш миналите грешни съждения, това не е най-добрият начин да се препоръчаш пред мене.

— Ами ако не гледам? Може да гледам на другата страна, както ти направи, когато излязох от водата.

— Няма такава вероятност.

За нищо на света нямаше да признае, че беше изчакала да зърне за миг внушителните му атрибути, преди да отмести очи.

— Ами ако обещава? — настоя той.

Тя го погледна косо.

— Някога обещава ли съм ти нещо, без да ти го дам?

Той наклони глава.

— Не — призна тя.

— Значи се разбрахме. — Той отмести крака настрани. — Ще гледам палеца си и ще броя до двайсет. Това трябва да ти даде достатъчно време да стигнеш до водата.

— Но...

— Едно... две...

Гореща капка пот се спусна по гръбнака ѝ. Водата приличаше на резен небе. Когато той изрече „три“, Ив скочи и дръпна простата дреха над главата си. Бързо я сгъна и избяга като заек, докато той стигна до „десет“.

Сухият пясък пареше под краката ѝ, но мокрият край брега ги охлади. Тя не спря да тича, когато нагази във вълните и около нея се разхвърчаха капчици вода. Щом вълните стигнаха до бедрата ѝ, тя си пое дъх и се гмурна. Водата я пое в освежаващата си прегръдка.

Заплува гола под усмихващото се слънце. Магистратът, който я беше осъдил за похотливо поведение на публично място, нямаше ни най-малко да се изненада.

Но Ив не се чувстваше похотлива. Чувстваше се свободна. И понеобузвано весела, отколкото когато и да било досега, откакто беше загубила родителите си. Изплува на повърхността и пое голяма глътка въздух, преди да се гмурне отново.

Солената вода щипеше на очите ѝ, но тихият подводен свят разгръщаше стихия от цветове, прекалено разкошни, за да не им се наслади. Слънчевата светлина танцуваше по океанското дъно. Риби във всевъзможни цветове се отстраняваха мигновено от пътя ѝ над купчини разноцветни корали. Всичко беше толкова невероятно красиво, че тя благодари на бога, че ѝ е дал очи.

Тогава едно голямо тяло мина бързо покрай нея, оставяйки следа от мехурчета.

Никълъс! Тя заплува към повърхността.

Той изплува на една ръка разстояние от нея.

— Какво правиш тук? — запита тя. — Обеща ми.

— Обещах да не гледам, докато се събличаш и влизаш във водата. И не гледах — ухили се той. — Не съм обещавал за неща, които може да станат след това.

Тя го пръсна и заплува към брега. Той я догони и обви ръце около нея. Затъркаляха се в прибоя като две видри. Тогава краката му докоснаха дъното и той се изправи, държейки я здраво. Сърцето му биеше срещу гърдите ѝ.

— Ив, защо ти е толкова трудно да признаеш, че искаш да бъдеш с мене?

Той сведе глава и я целуна — солена, мокра целувка. Устните му я примамваха, караха я да омекне под тях. Така различно от онази първа целувка, когато се готвеше да се бие с акула заради нея, макар да не знаеше дори името ѝ.

Вълна след вълна се разбиваха в тях. Ник се люшкаше с прибоя, но продължаваше да похищава устата ѝ. Устните и се открянаха и той пъхна език в устата ѝ. Едната му ръка се спусна и обхвана седалището ѝ, за да я притисне към него.

Познатата болка между краката ѝ се надигна отново.

Той освободи устата ѝ и опря чело в нейното.

— Желанието ми да бъда с тебе не е проблемът — започна тя, но спря, когато той опря пръст в устните ѝ.

— Тогава да не усложняваме нещата — каза той. — На остров сме. Ако не вземем със себе си проблема, него го няма. Да се споразумеем да не вземаме нищо. Не можем ли само този път да се престорим, че само сегашният миг има значение? Че няма нищо друго.

Тя вдигна поглед и потъна в тъмните му очи. Тъгата у него беше избледняла, но тя отчаяно искаше да я изличи докрай. Цялото ѝ тяло пулсираше от копнеж. Започна да диша плитко. Тялото му така естествено съответстваше на нейното, че сякаш бяха един човек. Тя обви ръце около врата му и крака около кръста му.

— Прав си — прошепна. — Няма нищо друго.

ГЛАВА 27

— Докато сме на този остров, няма нищо друго — каза Ив, когато се откъсна от целувката му и си пое треперлив дъх. — Когато си тръгнем, се връщаме в истинския свят. Това е само сега.

Той кимна бавно.

— Не е колкото се надявах, но ще го приема.

Тя вдигна лице към него за целувка с отворени устни, докато ръцете му и океанът играеха по тялото ѝ. Зърната ѝ, твърди и болезнени, опираха в широките му гърди. Тя започна да го целува по врата, вкусвайки солената сладост на кожата му. Той изстена, когато тя пое меката долна част на ухото му между устните си и я засмука.

Чувайки звука на желанието му, тя усети как и нейното се засилва. Празнотата между краката ѝ караше цялото ѝ тяло да пулсира. Като дама знаеше, че трябва да се съпротивлява, когато ръката му намери чатала ѝ и подразни малките ѝ гънки. Но като жена не можеше да го направи.

Гранд Търк беше островът на фантазията. Тук правилата просто не важаха.

Когато пръстите му пробягаха по деликатните ѝ тайни, се плъзнаха лесно навътре. Тя беше хлъзгава и готова. Той я вдигна и я нагласи до тялото си. Върхът му влезе и тя се опита да се спусне надолу, за да го поеме, но движението ѝ беше прекалено рязко. Изръмжа ядосано.

— Дамата в беда ли е?

— Да, по дяволите — избъбри тя, преди да помисли.

Той се засмя, тъжните бръчици по челото му изчезнаха.

— В такъв случай позволи ми да ти се притека на помощ.

И тя искаше да му се притече на помощ. Да изтрие всяка следа от скръб от него.

Безкрайно бавно той плъзна члена си в нея докрай. Задържа я неподвижна, погледът му прогаряше нейния. Островът се изгуби от периферното ѝ зрение. Океанът, който ги галеше, ѝ се стори внезапно

отдалечен. Важен беше само този мъж, това сливане, това сърце, биещо срещу гърдите ѝ.

Той я целуна по върха на носа.

— Винаги ще ти идвам на помощ.

— Знам.

Зацелува го по врата, по квадратната челюст, после по брадичката. Той обещаваще повече от облекчение за потребностите на тялото ѝ, макар че тя се наслаждаваше на твърдостта му, изпълваща празнотата в нея. Обещаваще ѝ закрилата на разкошното си тяло.

Но не и закрилата на името си.

Тя отпъди тази мисъл. Докато живееха на острова, такива грижи нямаше да съществуват.

— Ела тук.

Ив придърпа главата му за дълбока и дълга целувка.

Малка палавница такава. Очите на Ник се извърнаха нагоре, преди да се затворят. Тя се гънеше върху него, яздеше члена му, сякаш беше нейният жребец. Беше толкова стегната. Мокротото ѝ кадифе се стягаше около него с всеки тласък. Мусилите на бедрата ѝ се огъваха и се отпускаха. Беше скръстила глезени на гърба му и едната ѝ пета почиваше върху седалището му, галейки гърба му точно над вдлъбнатината, разделяща двете полукълба.

Нямаше нужда да я повдига. Водата и краката ѝ, обвити около него, правеха това. Така ръцете му бяха свободни да докосват всяка частица от разкошната ѝ кожа. Очите му се отвориха при тази мисъл.

— Отпусни се назад — предложи той и свали ръцете ѝ от врата си. — Искам да те погледам.

Тя не се възпротиви, когато той разстла широко ръцете ѝ. Отпусна горната половина на тялото си в прегръдките на океана. Той хвана ханша ѝ, за да я стабилизира и да продължат ритъма, който бяха постигнали. Тя затвори очи и остави водата да я носи, розовите ѝ зърна сочеха към слънцето, гърдите и дългите ѝ коси се движеха с всяка вълна, сякаш тя беше част от цветния риф, разстилащ се около тях.

Негова собствена русалка.

Той навлизаше в нея отново и отново. Веждите ѝ се събраха, устата ѝ се отпусна. Ник познаваше това изражение на измъчен екстаз. Тя беше близо. Той навлезе дълбоко и остана неподвижен, а едната му ръка намери малката ѝ пъпка на удоволствието и започна да я гали.

Тя извика и се разтърси, когато първият спазъм на екстаза ѝ се разля около члена му. Ник прехапа вътрешната повърхност на бузата си, за да не се разлее в нея. Знаеше, че трябва да излезе, за да бъде всичко безопасно, но искаше да почувства радостта ѝ, да се наслаждава на тоталното ѝ отдаване.

Оргазмът ѝ продължаваше, галейки ерекцията му в трескави пулсации. Това го дърпаше все по-близо до ръба на кулминацията. Тестисите му се стегнаха, но още не искаше да се отдели от нея. Копнееше да не бъде сам, когато дойде кулминацията му, но знаеше, че трябва да излезе от нея.

Само още малко, обеща си той, привличайки я по-близо, и я задържа така здраво, че чувстваше как цялото ѝ тяло трепери от силата на освобождението ѝ.

Погледът ѝ срещна неговия и тя разлюля ханша си, притискайки се в него.

— Хайде — замоли се тя. — О, моля те.

Накъсан вик се изтръгна от гърлото му. Сякаш беше зареден пистолет и тя беше дръпнала спусъка. Не можеше да спре, не можеше да се удържи нито миг повече. Семето му избликна в горещи пулсации в нея, той изви гръб, за да навлезе още по-дълбоко, колкото може по-дълбоко. Тя се движеше срещу него, ускорявайки освобождението му.

Ник изръмжа от удоволствие, когато тесният проход на Ив се сви около него. Тогава го връхлетя чувство за вина, въпреки че не можеше да спре. След Хана никога не беше се изливал вътре в жена без предпазно средство. Ако нямаше един от онези кондоми от овчи пикочен мехур, винаги излизаше, отделяше се от партньорката си в този момент на най-дълбока интимност. И винаги се чувстваше горчиво сам.

Взря се в очите на Ив, когато изля и последната си капчица в нея. Тя не беше разстроена. Усмиваше се, сърцето ѝ грееше в тези необикновени морскосини очи. Приемаше го. Целия.

Ами ако забременее? Ужасяващият образ на Хана, умираща на родилната постеля, проряза мозъка му. Божичко, беше изложил Ив на смъртна опасност заради своята небрежност.

— Съжалявам...

— А аз не съжалявам — каза тя, допирайки пръст до устните му. Тогава го целуна отново и всеки намек за самотност изчезна.

Ив не броеше дните. С Никълъс се любеха като диви котки при всяка възможност в къщичката им за гости. Откриваха всеки инч от кожата на другия, галейки любимата плът с ръце, устни и езици. Една нощ Ник грабна едно одеяло и я отнесе до уединения плаж. Любиха се нежно, докато прибойт плискаше краката им и звездите кръжаха над главите им.

Тогава дойде денят, когато трюмът на „Сюзан Бел“ се оказа догоре натоварен с буци бяла сол. Ник прати да повикат Хигс да дойде в дома на деловия му партньор. Ив им поднесе питиета, направени от местните производители на ром, и тръгна да излиза от стаята, за да ги остави насаме.

— Не си отивай, Ив — каза Ник. — Плановете ни са свързани и с тебе.

Тя се настани в окачения в приемната хамак, за да слуша разговора им.

— Смяташ да се оттеглиш от длъжността мой пръв помощник и аз уважавам решението ти. От известно време мисля, че си готов сам да командваш кораб — обърна се Ник към Перегрин. — Искам да отведеш „Сюзан Бел“ в Чарлстън.

— Поверявате ми кораба си? — Смаяна усмивка огря лицето на господин Хигс, но в следващия миг угасна.

— Но, к'питане, ами вие и госпожица Ъпшел?

Ив отбеляза мислено, че господин Хигс е на сушата и не заеква. Нещо се беше променило.

— Последния път, когато бяхме тук, поръчах да се построи малък платноход с надеждата да го ръководиш под моя команда. Искан да бъде изненада, нали разбираш. Но сега ние ще се качим на него, за да се върнем в Бермуда — каза Ник. — Казват, че ще бъдат готови след една седмица. Остави ми пет-шест души екипаж и младия Реджи и ще се справим.

— Ами вие какво ще кажете, госпожице Ъпшел? — запита господин Хигс с каменно лице. — Не бихте ли искали да отплавате със „Сюзан Бел“ до Чарлстън? Натам се бяхте запътили всъщност.

От много време насам Ив не беше мислила сериозно да търси вуйчо си в Каролина. Съзнаваше, че Ник създава извинения за двама

им, за да останат по-дълго на Гранд Търк. Любенето им в последните дни беше обагрено от тревожността на онези, които знаят, че времето им изтича.

— Не възразявам да остана тук още малко — каза тя, спотаявайки една усмивка, която запазваше само за Ник. — Освен това, ако сляза на пристанището в Чарлсгън, без да ме придружава жена, репутацията ми ще се разпадне на парченца.

Такива неща нямаха значение на Гранд Търк. Тя започваше да забравя защо имат толкова голямо значение другаде.

— Ето затова ти уредих камериерка, когато потеглим за Сейнт Джордж — каза Ник с усмивка.

Затова беше искал тя да присъства на този разговор, осъзна Ив. Беше успял да удължи идиличната им интерлюдия и да защити репутацията ѝ, когато тя свърши. Само ако просто ѝ предложеше брак, нямаше да има нужда времето им заедно да свършва.

Но мъж, който възнамерява да се ожени за някоя девойка, се грижи за доброто ѝ представяне пред хората. Може би тази прислужница и загрижеността бяха прелюдия към предложение за брак.

— Много хора видяха как ме занесе на борда на „Сюзан Бел“ — изтъкна тя.

— Хората помнят колкото едnodневки, когато става дума за такива неща — каза Ник. — Повече ще се интересуват от факта, че сме оцелели в онази буря и сме се върнали с нова шхуна. Ако се върнеш, придружена от прислужница, ще предположат, че си заминала заедно с прислужница.

Хигс кимна бавно.

— Вярно е.

— Познаваш агента, с когото работим в Чарлстън, толкова добре, колкото и аз — обърна се Ник към първия си помощник. — Свърши работата както обикновено и когато се върнеш в Сейнт Джордж, шхуната ще те чака да я командваш. — Ник изгледа Хигс с присвити очи. — Ако още желаш да плаваш под моя флаг.

Хигс помисли за миг, после протегна ръка.

— Да, Никълъс. Разбрахме се.

За първи път Ив чу господин Хигс да се обръща към капитана си като към равен. Това изглеждаше уместно.

— Добре — каза Ник, когато си стиснаха ръцете за новото партньорство. — Очаквам да отплаваш с отлива днес следобед.

— Да, „Сюзан Бел“ е готова за отплаване. Не се безпокой. Ще се грижа добре за кораба.

Хигс се поклони на Ив и излезе.

Ник се отпусна до нея в хамака. Сгуши дългото си тяло до нейното и преметна крак върху нейните.

— Умно направено — каза тя.

— Радвам се, че одобряваш. — Той прокара два пръста по връхчетата на гърдите ѝ и започна да си играе с едното ѝ зърно. — Откарването на новия кораб до Сейнт Джордж ни купува още време.

Тя покри ръката му, за да я накара да спре. Нямаше нужда тялото ѝ да я разсейва с реакцията си точно сега.

— Има и друг начин това да се постигне.

Чувствената му усмивка избледня.

— Ив, знаеш, че не си ми безразлична. Повече, отколкото съм искал да е така.

— Но няма да се ожениш за мене.

— Вече съм доказал, че не ме бива за съпруг — каза той. — Не съм променил мнението си за брака.

— А аз не съм променила моето за положението на твоя любовница — отвърна тя рязко, сковавайки се в ръцете му.

Той прокара нежно устни по ръба на челюстта ѝ и очерта нежна пътечка от целувки до ухото ѝ.

— Може да не си забелязала, но в действителност си ми любовница.

Тя се измъкна от хамака, нарушавайки равновесието, и движението ѝ го изтърси на пода.

— Не, не съм ти любовница. Но това е ситуация, която и двамата знаем, че ще се промени. Може да започне още сега.

И излезе, без да погледне назад.

Заклучи вратата си за тази нощ. Женският ѝ период беше дошъл и във всички случаи нямаше да може да го приеме в леглото си. Беше толкова закъснял, че тя беше започнала да подозира, че може да е заченала. Беше едновременно разочарована и облекчена, че не е станало така.

Нищо не би ѝ харесало повече от това, да роди дете от Ник. Но ако той не се оженеше за нея заради самата нея, тя не искаше да го принуждава с копеле, което има нужда от име.

Той почука отново на вратата ѝ на следващата нощ, но тя отказа да го пусне.

Вечерта след това той дори не се опита.

Пристигна новата ѝ камериерка — мълчалива млада островитянка с тъмна синина на челюстта. Явно искаше да се махне от Гранд Търк и искаше да се хареса на Ив, но понеже се боеше да говори, не представляваше особено добра компания. Ив нямаше с какво да облекчи потискащите си мисли.

Трябваше да приеме предложението на господин Хигс да я закара до Чарлстън. Но не можеше да изостави Никълъс. Той със сигурност щеше да се вслуша в здравия разум.

Когато дойде денят новата шхуна да отплава за Сейнт Джордж, той изпрати Реджи да я вземе. Тя се прости със сълзи на очи с домакините си Мая и Хю, като се извини за отсъствието на, Ник.

— Побързайте, госпожице — каза момчето. — Капитанът рече, че по-скоро ще ви остави, отколкото да ви вземе... оу! Не биваше да го казвам. Няма да му кажете, нали?

— Не, Реджи — отвърна тя. — Няма да го чуе от мене.

ГЛАВА 28

Перегрин Хигс се разхождаше по пристана в Сейнт Джордж. Беше забелязал непознати платна от най-северния прозорец на Шепнещия хълм — как заобикалят островните рифове така леко, сякаш отдавна ги познават. Въпреки че не беше разпознал кораба, разпозна умениято на капитана. Трябваше да е Никълъс Скот. Хигс беше хукнал към конюшните, беше запрегнал фургона и беше отпратил надолу, за да посрещне кораба.

Не че капитанът щеше да му благодари за труда.

Никълъс Скот щеше ужасно да се вкисне, като види, че Перегрин го чака. Особено след като „Сюзан Бел“ не стоеше благополучна швартован на кея на Сейнт Джордж.

Е, на капитана щеше да му се наложи да се справи с това неприятно развитие на нещата. Светът беше пълен с неприятни изненади.

Като факта, че госпожица Сали Мънро сега беше госпожа Арчибалд Сникъринг.

Хигс виждаше, че на госпожица Смайт ѝ е неприятно да му съобщи това, но тя извиваше кърпичката си и успя през хлипове и хълцания да му разкаже цялата история. Отначало му припари под лъжичката, че госпожица Мънро дори не му беше дала шанс. Но щом се опомни от първоначалното смайване, той намери много малко истинско съжаление в сърцето си, имайки предвид как се беше увъртал около нея.

Честно казано, Хигс се натъжи от загубата на несравнимата госпожица Мънро много по-малко, отколкото би очаквал, но фактът, че госпожица Смайт изглеждаше натъжена заради него, заседна в сърцето му.

Хигс понасяше добре разочарованията. Капитан Скот трябваше да вземе пример от своя първи помощник, само ако Хигс би могъл да го удържи да не изкорми някого преди това.

Например мене, помисли Хигс, докато шхуната влизаше във входния канал на пристанището.

Разтвори крака на ширината на раменете и склучи ръце зад гърба си, когато шхуната се плъзна към пристана. Беше красива, малко по-широка в бимсите и по-къса в кила от „Сюзан Бел“, но все пак много добър съд.

И ако не беше този лош късмет, сега щях аз да я командвам.

— Хигс! — изрева Никълъс Скот от руля на шхуната. — Какво, по дяволите, правиш тук? Не очаквахме да ни изпревариш в Бермуда.

Капитанът остави на господин Тейтъм да довърши закотвянето и хукна по дъската към Перегрин. Хигс устоя на импулса да отстъпи крачка назад, когато Никълъс спря пред него. Беше разчитал капитанът да е в добро настроение след още две седмици с прелестната госпожица Ъпшел. Но на този фронт май се надигаше буря, ако можеше да се съди по мрачното изражение на капитана.

— Не виждам моя кораб, господин Хигс — каза той със стегнато лице и рязък глас.

Сдържаността му може би се дължеше на това, че госпожица Ъпшел и новата ѝ камериерка слизаха зад него, а капитанът винаги се държеше добре пред дами.

Хигс не мислеше, че това ще продължи.

— „Сюзан Бел“ е... задържан — отвърна, благодарен, че заекването му не се е върнало.

Очите на капитана пламтяха.

— И все пак те виждам да стоиш тук безгрижно. Докладвайте, господин Хигс.

— Не сега. Не тук. Наоколо има твърде много уши.

— Босток ли беше? — запита Никълъс с едва сдържана заплаха в гласа. — Клетва или не, но ако той реквизира „Сюзан Бел“, ще си опъна червата му за жартиери.

— Не, не беше Босток. Затрудненията са... политически. — Перегрин си пое дълбоко дъх. — Сейнт Джордж Тъкър се е върнал на острова. Той ще обясни всичко.

— Сейнт се е върнал? Хм-м-м. — Никълъс се взря намръщено в паважа, несъмнено обмисляйки възможностите. — Кажи му да дойде довечера на вечеря. Ще разнищим тая работа у дома.

Тейтъм и двама моряци бяха натоварили багажа отзад във фургона и бяха настанили госпожица Ъпшел да седне до кочияша. Камериерката ѝ се покатери отзад във фургона при багажа и нахлупи бонето, за да скрие лицето си. Ник се качи на мястото на кочияша.

— Ще очаквам повече подробности, когато се върнеш у дома — каза Ник, поемайки юздите. — Кажете на Сейнт, че ако е отговорен за „задържането“ на моя кораб, най-добре ще е за него да има напълно основателна причина.

— Почакайте — каза Хигс. — Не доведох резервен кон. Как ще се върна у дома?

— Господин Хигс — изрече капитанът с равен тон, — щом сте могли да се върнете в Бермуда без моя кораб, очаквам да можете да намерите пътя догоре без кон.

Плесна юздите и фургонът се отдалечи.

Налетя силен вятър и Хигс нахлупи тривърхата шапка по-ниско на главата си. Тъкърви бяха едно от най-старите семейства на острова и домът им на Уотър Стрийт не беше далече от пристанището. Сейнт Джордж Тъкър беше излязъл от Бермуда като невъзпитан деветнайсетгодишен пройдоха. Баща му, полковник Хенри Тъкър искаше той да учи право. Дали Сейнт е послушал баща си — това никой не знаеше. Беше заминал да си търси щастието във Вирджиния, без да хвърли и един поглед назад към родния остров.

До момента.

Хигс щеше да намери блудния син в дома на баща му и щеше да може да предаде съобщението.

Но се съмняваше, че полковник Тъкър е заклал угоеното теле^[1].

— Нещо става — каза Никълъс на Ив веднага щом излязоха от града. Подуши въздуха, като че ли промяната беше нещо, което би могъл да помирише. — Имам нужда да направиш нещо за мене.

— Какво?

— Ще имам гости за вечеря довечера. — Ник искаше да остане насаме с Ив и да уредят нещата помежду си. Тихата ѝ дистанцираност го подлудяваше. Възвръщането на нейното благоразположение щеше да бъде достатъчно трудно и без смущаващото присъствие на Сейнт на острова. — Имам нужда да бъдеш моя домакиня тази вечер. Ще уредиш ли нещата със Санторини?

Ив кимна.

— Вечерята трябва да бъде внушителна. Планирай за десетина-дванадесет гости.

Ако знаеше нещо за Сейнт, то беше, че ще доведе много другарчета. Да го разсее, да го изолира и да го победи — това беше дневният ред. Ако Ник успееше да се справи с машинациите на Тъкър за една вечер, толкова по-добре.

— Десетина гости довечера на вечеря ли? Няма да имам много време — протестира тя.

— Санторини ще влезе и в огън за тебе. — Не добави, че и той би влязъл. — Ще измислите нещо.

— За какво е цялата тая работа?

— Не знам. Хигс не каза много на пристанището — отвърна той. — Но ако е толкова важно, че да докара Сейнт Джордж Тъкър обратно в Бермуда, не е добро предзнаменование.

— Защо?

— Защото той е радикал. Винаги е бил. Подозирам, че се е забъркал с ония в Бостън, които проповядват независимост, и ако не е така, ще си изям шапката. — Ник поклати глава. Политиката беше важна само когато се намесваше в търговията достатъчно много, за да прави неговата контрабанда изгодна. — И за да стане положението още по-зле, това копеле държи някъде кораба ми.

Тя го изгледа остро. Двамата може да се бяха отчуждили, но той беше сигурен, че Ив знае много добре как ще му се отрази загубата на „Сюзан Бел“.

— И ако ти поканиш този Сейнт на разкошна вечеря, и то публично, никой няма да те обвини, ако се присъединиш тайно към него в онова, което според тебе планира — каза тя, следвайки логиката му така безпогрешно, сякаш ѝ беше разказал основанията си. — Внимавай, Ник.

— Разбира се.

Вечерята беше ефектна. Санторини поднесе пълна с риба бяла супа, последвана от пиле с медена глазура, агнешки джолани, задушено телешко и патица с портокали. Ив седеше в далечния край на дългата маса, забавлявайки гостите на Ник с разкази за Лондон, които,

както подозираше той, бяха продукт на собственото ѝ силно въображение, но тя поддържаше игрив и духовит разговор.

Ив беше толкова прелестна, така любезна, че Ник се улови да се пита защо се противи да я поиска за съпруга. Защото я щади, напоси си той. Не беше образец на съпруг и вероятно положението нямаше да се подобри с годините. Но тази мисъл неведнъж минаваше през ума му, докато я гледаше как с лекота се плъзга във вълните на събитието.

Госпожица Смайт влезе в духа на празничния случай и позволи да бъде уговорена след вечерята да посвири на клавикорда за гостите.

Никой не долавяше духа на бунта, носещ се под повърхностната веселост.

Когато гостите отместиха столовете си, за да тръгнат към приемната на Ник за музикалния финал на вечерята, Сейнт Джордж Тъкър изрече нехайно:

— Разбрах, че чистокръвната ти кобила се е ожребила. Предполагам, не мога да видя жребчето.

Започва се.

— Разбира се, че може — каза Ник. — Ако останалите ни извинят.

Тръгна безмълвно към конюшната заедно с бившия си приятел. Сейнт беше пет-шест години по-млад от него и много по-наконтен. Но двамата често бяха затваряли някои от най-добрите кръчми на острова. Когато политиката на Тъкър се обърна срещу короната, Ник беше прекратил приятелството.

Измяната беше лошо нещо за бизнеса.

Изучаването на право в колониите явно се беше отразило добре на Сейнт. Жилетката му беше от разкошно кадифе, сребърните катарамии на обувките му блестяха. Перуката му от конски косъм беше по последна мода, но преуспяването не беше променило политиката му.

— Дотам се стигна, Ник — каза Сейнт, навеждайки се над яслата, за да погали мекия нос на жребчето. — Крал Джорджи не слуша исканията ни. Не ни остави избор.

— Човек винаги има избор.

Сейнт оголи зъби в полуусмивка.

— А тук е твоят, Ник.

И му подаде едно писмо.

Ник разчупи печата и зачете посланието под жълтата светлина на фенера. Беше формулирано с цветист език и надути фрази, но същината му беше, че колониите вече няма да разменят храни срещу сол. Искат барута, складиран в британския муниционен склад на острова.

Нищо по-малко от това.

Писмото беше подписано от човек, назоваващ се „Генерал Джордж Вашингтон“.

— Значи сте се решили на въоръжено въстание.

Ник сгъна писмото и го върна на Сейнт. Притежаването на такъв документ означаваше кратък път до бесилката.

— Делото ни е справедливо — каза Тъкър.

— Справедливо ли е да оставяш цял остров да гладува? — запита Ник. — Роден си тук, Сейнт. Знаеш, че не можем да отглеждаме достатъчно храни. Земята не става за земеделие. Трябва да купуваме храни.

— Ник, имаме нужда от този барут.

— Тогава отнеси петицията си на губернатора.

— Не се прави, че не разбираш. Тоя стар глупак няма да направи каквото и да било срещу интересите на короната.

— Виж ти.

— Освен това той е само марионетка, не е способен като нас — каза Сейнт. — Всички на острова знаят кой е истинският господар тук. Ако някой иска да се направи нещо, трябва да потърси лорд Ник.

— Няма да го направя.

Ник се обърна и тръгна да излиза.

— Както искаш — извика Сейнт след него. — Но последиците ще са на твоята глава. Колко време ще мине според тебе, преди хората да започнат да си варят супа от обувките си?

Много преди зимата бурите превръщаха Атлантика в разпенен ад. От Англия нямаше да дойде помощ. Ресурсите на короната бяха достатъчно изтощени от опитите да се поддържат войски, пратени да усмирят американците. Дяволският остров беше оставен на собствените си сили. Без шансове за доставки на храна от колониите всяко семейство на Бермуда щеше да се изправи пред пресен гроб преди пролетта. Щяха да погребват своите болни, своите старци и своите младежи.

Гняв избухна в гърдите на Ник. Не можеше да допусне това да се случи. Никаква лоялност към краля не можеше да оправдае смъртта на невинни деца.

— Проклет да си, човече. — Обърна се към Сейнт и го сграбчи за лъскавите ревери. — Полунощ. Четиринадесети август. Закотви кораб, най-добре китоловен, в Тютюневия залив. Ще имат проклетия си барут.

Отблъсна го и той се просна на засипания със слама под.

— Америка ще бъде благодарна — викна Сейнт след него. — Няма да забравим онези, които ни помагат да се борим против тиранията и несправедливата данъчна система.

Не ставаше дума за данъчната система. Не ставаше дума за божественото право на кралете. Въпросът беше за гладуващите деца.

— Гледай да видя „Сюзан Бел“ натоварен на пристана на петнадесети с пълен трюм говеждо.

— Няма да съжаляваш — обеща Сейнт.

Ник тръсна глава.

— Вече съжалявам.

Докато Сейнт Джордж Тъкър ставаше и се отърсваше, Реджи Търнскрю го гледаше сърдито от чердака. Този проклетник беше разсърдил лорд Ник. Това беше достатъчно, за да му се прииска да го замери с някоя ябълка от зобта за конете, но нямаше нито една под ръка.

Най-лошото беше, че лорд Ник трябваше да се съгласи с нещо, което не искаше да прави. Нещо за пудра, която Реджи знаеше, че лорд Ник не употребява^[2].

Хора като него не носеха финтифлюшчести украшения за глави. Перуките бяха за франтове и дендита, затова Реджи не разбираше защо предаването на някаква пудра така ядоса лорд Ник.

Може би това за варенето на обувки беше ядосало капитана. Господ знае, стомахът на Реджи много пъти беше залепвал за гръбнака му и това си беше нещо много сериозно.

Не че имаше повод да се оплаква, откакто служеше при лорд Ник. Съвсем не. Реджи всяка вечер си лягаше с добре натъпкан корем.

Изглежда, капитанът вземаше мерки това щастливо състояние да продължава. Но някои стъпки не предприемаше много охотно, това поне беше сигурно.

Реджи се отпусна в сламата. Пудра, китоловни кораби в полунощ и варени обувки. Загадката беше прекалено сложна за него.

Точно такава загадка може би беше способна да разгадае госпожица Ив. Той загледа през отворената врата на конюшната как този Сейнт се отдалечава към голямата къща. После се смъкна от чардака и заобиколи, за да прескочи оградата към частната градина на госпожица Ив. Тя обичаше да седи там на лунна светлина, преди всички да отплават за Търкс.

Реджи беше седял на дращеция чатал на един голям кедър и я беше наблюдавал няколко вечери подред. Ако имаше късмет, тя щеше да поизлезе в градината, преди да си легне, и Реджи щеше да получи възможност да ѝ изложи загадката, която беше дочул.

[1] Намек за библейската притча — радостният баща заколва най-угоеното теле от стадото си, за да отпразнува завръщането на блудния син; тук намекът е, че Тъкър-баща едва ли се радва. — Б.пр. ↑

[2] Английската дума „powder“ означава „прах“, „барут“ и „пудра“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Хигс наблюдаваше как пръстите на Пенелъпи Смайт летят по черните и белите клавиши на клавикорда на капитана. Вероятно не беше акордиран — не че Перегрин имаше ухо за такива неща, но никога не беше чувал някой да свири на този инструмент с по-дълбоко чувство. Или с такива прелестни бели ръце. Не беше очаквал Пени да покаже такъв талант.

И не беше очаквал да я нарича мислено Пени.

Тя погледна към него изпод миглите си между двете части на очарователната малка сонатина, като че ли да измери интереса му. Той се интересуваше, това беше напълно ясно. Сякаш никога не беше попадал под магията на Сали Мънро.

Много жалко, че тази вечер имаше по-важна работа за вършене.

Капитанът се върна в стаята и се настани на един стол зад него. Сейнт Тъкър дойде след няколко минути.

Съобщението беше доставено. Хигс се въртеше на стола си, питайки се какво ли е решил да прави капитанът.

Проклятие, искаше му се да не се беше натъквал на онзи патрулен кораб със „Сюзан Бел“. Вечерна мъгла се беше събрала извън крайбрежието на Каролина, но Хигс беше решил, че има възможност да излезе от пристанището. Но се беше натъкнал на блокадата на колонистите. Това можеше да се случи и на капитана — Никълъс призна нещо такова, след като Хигс му разказа подробностите.

Откъде да знае, че Континенталният конгрес тъкмо е наложил ембарго над британските кораби? Бермудските кораби също влизаха в сметката, защото на мачтите им се вееше Юниън Джак^[1].

Искаше му се това да не се беше случило точно на първото му плаване като капитан. Никълъс Скот можеше да реши да се бие, вместо да се предаде, когато американците заявиха намерението си да се качат на борда на кораба му.

Но „Сюзан Бел“ имаше много по-малко оръдия от голямата колониална фрегата и макар че Хигс би могъл да ѝ избяга, не искаше

да рискува кораба на капитана.

Кога жителите на колониите се бяха обзавели с военен флот? Наистина, фрегатата вероятно беше просто търговски съд, преоборудван, за да носи голяма оръдейна батарея, но досега и от двете страни на Атлантика беше имало много дрънкане на оръжия без особени последици. Този нов милитаризъм доказваше, че напрежението между короната и далечните ѝ поданици е по-високо от обичайното.

Войната беше във въздуха. И Бермуда се намираше точно по средата.

Хигс се запита тревожно на коя страна ще застане Никълъс. Никой не се отнасяше лековато към държавната измяна. Наказанието беше твърде сурово.

Сонатината завърши и събралите се гости аплодираха учтиво. Хигс заръкопляска ентузиазирано.

И когато капитанът обяви намерението си да предложи портвайн и пури на своите гости, госпожица Ъпшел и Пени пожелаха на всички лека нощ и се оттеглиха.

Плахото сърце никога няма да спечели красивото момиче.

Вместо да остане да седи заедно с другите мъже, Хигс излезе от приемната след дамите. По-късно щеше да се тревожи какво е решил капитанът за предложението на американците.

— Госпожице Смайт — изрече той. Беше малко чудо, че заекването му не се беше върнало, след като отново стъпи на твърда земя. Всъщност, като си помислеше сега, не беше заекнал нито веднъж в присъствието на госпожица Смайт. Моряците бяха суеверни. Хигс обикновено се присмиваше на техните глупости, но сега започваше да се пита дали Пенелъпи Смайт не е неговата собствена магия за добър късмет. — Аз не пуша. Питам се дали бихте искали да се разходите из градината с мен, преди да се оттеглите.

Усмивката ѝ беше ярка зора без никакви облаци на хоризонта.

Най-накрая в голямата къща зацари тишина. Последните гости си бяха отишли. Сега Ив чуваше само шепота на вятъра в листата на палмите в частната градина пред вратата ѝ. Бризът шепнеше нещо,

което тя не разбираше, накъсвано от силното цъкане на високия стоящ часовник в далечното преддверие.

Пенелъпи беше дошла малко по-рано в стаята ѝ, развълнувана и със звезди в очите.

— Господин Хигс ме целуна, Ив. По устата.

— В такъв случай не мислиш ли, че трябва да го наричаш някак другояче, а не „господин Хигс“? — предложи Ив с благосклонна усмивка.

— Предполагам, имаш право. Перегрин. — Пени опита името на езика си. — Хубаво име, но е и свирепо. Перегрин е вид сокол, в края на краищата. Не мислиш ли, че това е най-хубавото име за един мъж?

Ив се съгласи, че това име може да очарова и ангелите, а със сигурност беше упражнило магията си върху Пен, но я разсейваше нуждата ѝ да говори за Никълъс. Остави Пени да бърби още половин час, поразително проявление за естествено плах човек, а после се оплака от главоболие, за да може да се приготви за лягане и да остане насаме.

Долепи ухо до вратата си, заслушвайки се за стъпките на Ник по чамовия под. Когато го чу да идва, се спусна към стола пред камината си и взе книгата, която четеше напоследък. Не искаше той да си помисли, че го е чакала.

Стъпките спряха пред нейната врата.

Хубаво. Добре би било да се отбие и да поговори с нея тази вечер. Не че имаше нужда той да ѝ казва, че официалната вечеря е била невероятно успешна. Изобщо не ѝ се искаше да говори за събитието.

Искаше да разбере повече за предателския разговор, който Реджи Търнскрю беше дочул в конюшнията. Преди да дойде Пени, Реджи беше изненадал Ив, като се беше прехвърлил над стената на градината ѝ с някакъв объркан разказ, който извираше от устата му с най-голямата бързина, на която беше способен. От това, което успя да схване от изложението на Реджи, Сейнт Джордж Тъкър беше замислил нещо опасно. Ник със сигурност нямаше да прояви глупостта да се забърка в лудостта, замислена от господин Тъкър, но според Реджи май се беше съгласил да участва.

Дъските на пода пред вратата ѝ изскърцаха и Ник отмина.

Ив изруга полугласно. Сигурно беше видял светлата ивица под вратата. Разбрал е, че още е будна, и въпреки това беше отминал.

Не бяха оставали насаме, откакто тя окончателно и непоклатимо беше отказала да бъде негова любовница. Когато той я беше помолил да бъде домакиня на официалната вечеря, у нея беше възникнала надеждата, че той обмисля да я направи своя съпруга. В края на краищата, тя изпълняваше ролята на съпруга в очите на всичките им гости.

Но не беше почукал на вратата й.

Така да бъде. Тя щеше да отиде при него.

Когато стигна до вратата му, тя завъртя дръжката и влезе, без да почука. Никълъс тъкмо сваляше ризата си, широкият му гръб се къпеше в жълтата светлина на ветроустойчивата нощна лампа до леглото му.

— Какво си се съгласил да направиш за Сейнт Джордж Тъкър?

Той се обърна полека с лице към нея.

— Смятам да му продам жребчето, ако ми даде цената, която искам.

— Не, не е така. — Тя скръсти ръце под гърдите си, болезнено осъзнавайки, че погледът му се впила в тях. — Правиш нещо, заради което със сигурност може да те обесят.

— Кой ти го каза?

— Няма значение — отвърна тя, не искайки да издаде Реджи. Ник нямаше да оцени остроото око на хлапето и дългия му език. Беше заклела Реджи да си мълчи, но Ник можеше да има други идеи. — Знаем за барута.

Погледът му се стрелна обратно към лицето й и той скъси разстоянието помежду им с две дълги крачки.

— Какво знаеш за това?

Подробностите от Реджи бяха оскъдни. Момчето мислеше, че Ник и гостът му са спорели за оризова пудра — „онова, дето контетата си го слагат“, — но Ив подозираше, че става дума за много по-опасно нещо.

— Кажи ми.

Ник я хвана за раменете и леко я разтърси.

Тя вдигна брадичка.

— Знаем, че си бил принуден да направиш нещо, което не бива.

— Ив, познаваш ме. — Той се засмя тихо. — Следвам само своята собствена воля. Наистина ли си мислиш, че мога да бъда принуден да направя нещо, което не искам да направя?

— Ако залогът е висок, всеки може да бъде манипулиран.

— Даваш ми надежда, момиче. Наистина. — Всеки друг би могъл да се излъже от небрежния му смях, но усмивката не стигаше до очите му. — Още те искам. Очевидно просто не съм ти предложил уместния залог.

— Не си, глупак такъв.

— Очарователна, както винаги — поклати глава той.

— Как да се противопоставя? Да кажем, че ти предложи брак...

— Но няма да ми го предложиш, а сега се опитваш да смениш темата. — Тя се освободи от ръцете му и мушна с пръст голите му гърди. Ако той си мисли, че може да я омае с несръчно предложение, ужасно греша. Освен това тя искаше нещо повече от името му. Искаше сърцето му. И дори ако я помолеше да се омъжи за него, тя си обеща, че ще каже „не“, освен ако не ѝ предложи и любовта си.

— Няма да изляза, докато не ми кажеш какво планираш.

Ник я изгледа втренчено за миг, после се приближи към леглото си и приседна на ръба му.

— Ще извърша държавна измяна.

Ив се отпусна на леглото до него.

— Разкажи ми.

Изслуша го с широко отворени очи, докато той повтаряше изискванията на колонистите. Барут срещу храна. Нищо друго.

— Ще бъде доста лесно — каза той. — Заливът не се охранява строго и...

— Но ако те хванат... ох, Никълъс!

Наказанието за държавна измяна още беше както когато Хенри Осми се беше възкачил на английския трон.

Обесване, влачене и разчекване на четири.

— Няма да ме хванат.

— Но...

Гласът ѝ секна. Мисълта за красивото му, силно тяло, унищожено така безчовечно, замайваше разсъдъка ѝ.

— Загрижеността ти е трогателна, любов моя.

Той обхвана с длан бузата ѝ и прокара палец по откренатите ѝ устни.

Любов. Само да го беше изрекъл сериозно. Е, тя имаше предвид точно любов, дори да не можеше да го изрече. И нямаше да му позволи да рискува живота си без бой.

— Ник, нищо не разбираш. — Хвана ръката му с две ръце. — Страшно е да попаднеш в ръцете на закона. Не знаеш какво означава да загубиш власт над тялото си. Ще те вземат и ще ти направят ужасни неща, и... ще те пречупят. — Гласът ѝ трепна в изхлипване. Сякаш бичът отново се стоварваше върху гърба ѝ. — Няма да можеш да ги спреш, а аз няма да мога да понеса това изпитание.

Силна тръпка я разтърси цялата. Ник я привлече в прегръдките си и тя се отпусна охотно. Беше толкова топъл, тя чуваше как сърцето му тупти под дланта ѝ. Вдигна уста към него и той покри устните ѝ със своите.

— Ако има някакъв друг път, Ив, ще го поема — каза той. — Но не виждам друг начин, освен този, който се очертава.

Тя кимна сковано. Разбира се, той не можеше да допусне островитяните да умрат от глад. Тя разбираше това, но го заплашваше ужасен риск.

— Тържествено ти обещавам — изрече той, целувайки върховете на пръстите ѝ между всеки две думи, — че няма да ме хванат. С тебе имаме недовършена работа. Наистина ли мислиш, че ще те оставя, когато още не сме довършили борбата?

Тя се беше уморила да се бори с него.

— Може би да обявим примирие.

Той я положи по гръб на леглото и развърза връзките на деколтето на нощницата ѝ.

— В следващата една седмица не сме във война. — Сведе глава и засмука зърното ѝ през тънката памучна материя. — Дотогава ще спиш при мене и удоволствието ще бъде единственият ни закон.

Тя се изви нагоре към устата му.

— И военните действия може да се възобновят, след като оправиш работата с американците?

Той я притисна под себе си и тя почувства как коремът му се разтърсва от смях.

— Или може би ще решим да направим примирието постоянно.

— Може би.

Тя се предаде на неговото докосване и се насили да не мисли за друго, освен за следващото си вдишване.

[1] Разговорно име на британския национален флаг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Никълъс се взираше през далекогледа си към тъмния хоризонт. Над посребрените вълни в далечния край на полезрението му се показваха бели платна.

— Това трябва да са „Лейди Катрин“ от Вирджиния и корабът от пощенската линия „Чарлстън-Савана“ от Южна Каролина — обади се Сейнт до него.

А между двата кораба, зорко следен, плаваше неговият „Сюзан Бел“ с трюм, претъпкан с обещаните храни. Корабите се движеха извън обсега на разузнавателните съдове на губернатора. Можеха да избягат от всеки патрулен кораб, който проявеше интерес към тях.

— Ако нещо се обърка, американците ще подвият опашка и ще хукнат към дома — изрече мрачно Ник.

— Нищо няма да се обърка. — Сейнт го тупна по рамото. — А ние няма да подвием опашка. Победителите пишат историята, Ник. Когато всичко това отmine и Америка се освободи от короната, ще си спомним какво направи ти тук тази нощ.

— Кои „ние“? — запита Ник. — Ти си роден бермудец, Сейнт.

— Но съм американец по свой избор — отвърна той меко. — Знам, че ти е трудно. И за мене е трудно.

Ник изсумтя.

— Не чак толкова.

— Сериозно нещо е да вдигнеш оръжие против суверена си — каза Сейнт. — Но си струва да платиш за свободата си с живота си. Даже с честта си. Щом решиш да търсиш свобода, няма връщане назад.

— Да, такъв път назад винаги завършва с клуп — каза Ник, вдигайки отново далекогледа към окото си. — Ето ги китоловните кораби. Виждам поне пет-шест.

Подаде далекогледа на Сейнт. Американските кораби спуснаха лодки, за да нагазят в плиткия залив, флотилията тъкмо беше минала през първия рифов пръстен.

Ник погледна към мъжете, които чакаха заповедите му. Освен Хигс беше повикал групичката, която се беше върнала в Бермуда с шхуната от Гранд Търк, защото по-голямата част от екипажа му беше на борда на „Сюзан Бел“. Сейнт беше довел неколцина доверени мъже, сред които, удивително, беше и баща му — полковник Хенри Тъкър.

По намръщеното изражение на стария Тъкър Ник заключи, че той е загрижен преди всичко да опази плавателните си права пред американците, отколкото да изпитва каквото и да било съчувствие към каузата на бунтовниците.

И ако нещата тази нощ тръгнаха на зло, Ник все едно беше подписал смъртните присъди на всички тук.

— Да тръгваме.

Ник поведе групата нагоре по малкия хълм към мястото, където беше разположен муниционният склад — в една уединена част на острова. Само след няколко дни щеше да настъпи пълнолуние. Беше много светло и се виждаше, че няма стража.

— Слава на бога за некадърните губернатори — измърмори Ник. — Тейтъм, Дънскоум, отивате на разузнаване. Ако видите някого, изкряквате като дива патица. Останалите идват с мене.

Складът беше изграден от варовикови блокове, дебели няколко стъпки, а вратата не можеше да бъде разбита отвън.

— Помогнете ми да се кача на покрива, к'питане — предложи Хигс. — Ще смъкна няколко керемиди и после ще ме спуснете долу.

Ник склочи пръсти, за да стъпи Хигс. Вдигна го с изпъшкване. Хигс се вкопчи в една издатина на покрива и се закатери нагоре, диво размахвайки дългите си крака. Ник даде знак на Сейнт да му помогне да се качи след Хигс.

Щом се озоваха горе, Ник и Перегрин разхлабиха няколко керемиди и надникнаха в тъмния склад. Лек полъх на сяра ги удари в ноздрите.

— Пожелайте ми късмет — каза Хигс, спускайки крака в отвора.

— Полека, момче. — Ник го спря, докосвайки рамото му. — Ако не те върна в същата форма, госпожица Смайт никога няма да ми прости. Аз ще вляза. Ти се махаш от тоя покрив и водиш хората назад на безопасно разстояние.

Само една искрица беше достатъчна, за да пламне целият склад.

— Може да имате нужда от мене — каза Перегрин с усмивка и изчезна в отвора.

Ник се наведе, опитвайки се да види нещо в тъмнината.

— По дяволите, Хигс. Не е време да не се подчиняваш на пряка заповед.

— Можете по-късно да ме бичувате — долетя неуважителният отговор.

— Мисля, че си в основното помещение. Внимавай къде стъпваш. Не искаш да изкараш искра — изсъска след него Ник, после се обърна към другите на земята. — Връщайте се. Всички. Ще дадем знак, когато отворим вратата.

И Ник се спусна в тъмнината. Стори му се, че подметките му тупват извънредно шумно на каменния под. Остана неподвижен за миг, чакайки очите му да свикнат с мрака. Самотен лъч лунна светлина обливаше помещението в сиви сенки. Ник различи бъчви, струпани наоколо, високи над рамото му.

— Вратата е тук — прошепна Хигс.

— Това трябва да е вътрешната врата — каза Ник. — Трябва ни повече светлина.

Вътрешната врата се отвори с вдигането на резето. Ник излезе пръв и тръгна по тесен коридор, които заобикаляше хранилището. Щом излязоха от централното помещение, всяка следа от лунна светлина изчезна и двамата се потопиха в катранена чернота.

Складът беше построен като сандък в сандъка — двата реда стени бяха изградени от варовикови блокове, два фута дебели. Ник прокара пръсти по вътрешната стена, търсейки ниша за фенер. Щом намери една, извади огниво и прахан.

— Да се надяваме, че хората на губернатора повече ги бива да поддържат този коридор чист от барут, отколкото да го пазят — каза Ник, докато опипом подрязваше фитила и запалваше фенера.

Жълта светлина заля тесния варосан коридор. В дъното на нишата имаше тънък параван от пергамент. Той позволяваше на светлината на фенера да прониква във вътрешното помещение без риск от открит пламък.

— Аз ще запаля другите лампи — каза Ник. — Ти започвай с външната врата, Пери.

— Тъй вярно, к'питане.

Хигс се върна по коридора, подсвирквайки през зъби, без да обръща внимание на факта, че едно моментно невнимание би могло да ги издуха към звездите.

Проклет да съм, ако негодникът не се забавлява. Този флирт с госпожица Смайт беше превърнал сериозния и разумен Хигс в смелчак. Време му беше, помисли с усмивка Ник.

Докато Ник запали всичките фенери, Хигс беше разбил вратата и останалите внимателно търкаляха първите бъчви барут надолу по склона към Тютюневия залив. Ник освободи Хигс и зае мястото му в барутния погреб, предавайки бъчвите в чакащите ръце. Нямаше нужда да рискува повече от един човек в това лесно взривяемо помещение.

Всички мълчаха; единственият звук беше стърженето на ботуши о прага. От време на време се чуваше как някоя бъчва се удря в камък или оголен корен. И накрая, вечният дъх на морето.

Ник броеше мислено и започна отново, след като предаде стотната бъчва.

Може би тази работа ще успее.

Тихият предупредителен кръсък на дива патица го накара да замре. Стражите даваха знак.

— Свършихме тук — каза Ник, изнасяйки бъчвата, която държеше, и я бутна в ръцете на Сейнт.

Затвори зад себе си вратата на склада.

— Вътре има още пет-шест бъчви — възрази Сейнт.

— Ако натовареното в китоловните кораби не е достатъчно за колонистите, с радост ще ги върна обратно — каза Ник, попипвайки заредения пистолет на колана си.

— Не, не — каза Сейнт. — Достатъчно е.

— Добре. Хигс, върви с тях и докарай „Сюзан Бел“ у дома. Останалите сте свободни.

Екипажът на Ник се пръсна като листа във вихрушка.

Той извади пистолета си и се насочи към стражите, превит на две, за да представлява по-малка мишена, ако охраната на губернатора е излязла с мускетите си.

Когато стигна при стражите си, намери Тейтъм и Дънскоум застанали над нещо, настръхнали един срещу друг, почти готови да се сбият.

— Можеше просто да го бухнеш по кратуната — яростно шепнеше Тейтъм.

— Това е просто една проклета жаба — ръмжеше Дънскоум. — Какво ти влиза в работата?

— Рапортувайте, господин Тейтъм — каза тихо Ник, когато стигна до тях.

В краката на Дънскоум лежеше труп. Мъртвецът беше облечен в униформа на френски офицер.

— Този дебнеше наоколо, к'питане — започна Тейтъм.

— И хич не ми харесва как изглежда, ама никак — прекъсна го Дънскоум.

— И ти го уби.

Ник обърна мъртвия с крак. Гърлото на французина беше прерязано, кръвта му чернееше по белия шал, елегантно вързан на врата му. Еполетите на раменете му сочеха, че е човек с ранг.

— Да, к'питане. Помислих, че нямаме нужда такива като него да разказват какво знаят за нашите работи.

Дънскоум скръсти яките си ръце на гърдите.

— Този французин е офицер. Сигурно пленник на лек режим — каза Никълъс. Британският флот често оставяше вражески войници на Бермуда. След като обещаеха, че няма да участват във военни действия против Англия, войниците и моряците можеха да се движат свободно на острова.

— Някой ще го потърси. Погрижете се никой да не намери тялото му. Ако имаме късмет, властите ще повярват, че е нарушил обещанието си и е избягал с някой кораб.

— Да, к'питане — отвърна Дънскоум, оголвайки изпочупените си зъби. — Знам точно къде да го скрия.

— Господин Тейтъм, помогнете му.

— Нали ти казах? — Дънскоум хвана убития за краката и кимна на Тейтъм да го подхване под мишниците. — Да убиеш една жаба не е причина за оплакване.

Ник сграбчи Дънскоум за мазната яка. Краката на французина тупнаха безжизнено на земята.

— Господин Дънскоум, днес вие убихте един човек. Не жаба. И от засада, както личи. — Разтърси го така, че зъбите на Дънскоум загракаха. — Помисли, глупак такъв. Този французин нямаше да

съобщи, че крадем барут. По-скоро щеше да търкаля бъчвите заедно с нас до залива, защото така щеше да нанесе вреда на короната.

По-вероятно беше пуснатият на лек режим офицер да беше оглеждал околността предвид възможно френско нападение над неохранявания склад.

Проклет некадърен губернатор. Слабостта беше покана за дявола. Винаги създаваше възможност за нападение. Ако барутът се пазеше добре, американците нямаше да изнудват бермудците за него.

Никълъс погледна свирепо и към мъртвеца. Проклет да си и ти, че се набута, където не ти е мястото.

— След като свършим работата тази нощ, ела да си получиш заплатата, Дънскоум. Вече нямаш място на моя кораб.

Ник се отдалечи, опитвайки се да изтупа ръцете си от черния барут. Беше предал своя монарх, беше откраднал от собствената си армия и един човек беше умрял заради решението на Ник да постави благополучието на острова над своя крал.

Струваше му се, че не е възможно да се чувства по-мръсен.

ГЛАВА 31

Ив стана, за да долее още вода в големия чайник. Подсвирването му не ѝ позволяваше да се унесе в сън. Когато Никълъс се върнеше у дома, щеше да иска да се изкъпе.

А тя щеше да го чака с топлеца се вода.

Ник беше в опасност и тя не можеше да се отпусне, докато не разбере, че опасността е отминала. Беше неомъжена жена, чакаща в стаята на мъж, приготвяйки банята му. Това ѝ придаваше такава роля, каквато нямаше как да се прикрие с благовидно оправдание. Но тя вече почти не се интересуваше какво име ще ѝ прикачи светът.

Само едно имаше значение — Ник да се прибере.

Когато чу стъпките му в коридора, тя стана и се спусна да отвори вратата. Той стоеше с наведена глава пред вратата на стаята ѝ, опрял една ръка на рамката, за да се задържи изправен.

— Никълъс.

Тя се спусна към него.

Когато понечи да го прегърне, той я задържа далече от себе си.

— Стой настрана от мене, Ив. Просто исках да ти кажа, че съм се върнал. — Гласът му беше предрезгавял. — Цял съм в барут. — Думите му потънаха в шепот. — Само ще се изцапаш.

— Тогава да те изчистим — прошепна тя в отговор.

Хвана го за ръката. Беше мръсна, но тя отказа да я пусне. Той я остави да го поведе по коридора към стаята му, където го чакаше седящата вана.

Застана неподвижен, докато тя събличаше дрехите му една по една, но тъмните му очи следяха всяко нейно движение.

— Адски трудно ще бъде да се изчистят — измърмори тя, оглеждайки дрехите му.

— Изгори ги.

Тя кимна. Беше логично. Стори ѝ се, че може да спаси от унищожение панталоните и ризата, но щом се разчуеше за кражбата,

барутът по нечий жакет ставаше улика. Щеше да се погрижи да изгори дрехите още утре сутринта.

— Добре ли мина всичко? — запита тя, прокарвайки поглед по него в търсене на рани.

Изглеждаше невредим.

— Един човек беше убит.

Ив ахна.

— Кой?

— Не го познаваш.

Той се отпусна в очакващата го вана, въпреки че водата беше студена. Ив уви горещата кърпа около дръжката на чайника и я хвана с две ръце.

— Разтвори колене — каза тя.

Когато той изпълни нареждането ѝ, тя изля вътре горещата вода, като внимаваше да не го опари. Мисълта, че Ник можеше да е убил някого тази нощ, прелетя през ума ѝ. Не беше видяла никакви следи от кръв по него или по дрехите му.

— От колонистите ли беше? — запита тя тихо.

— Не искам да говоря за това.

Може би беше най-добре тя да не знае. Ив стисна устни и коленичи до ваната. Беше ѝ достатъчно, че той е в безопасност. Щеше да ѝ каже повече, когато реши, че трябва.

Взе бурканчето със сапун и кесията за баня и започна да сапунисва едната му ръка, стараяйки се да изтрие всякакви черни следи. Щом кожата му блесна от чистота, се зае с другата ръка.

Той я наблюдаваше учудено. Тя имаше основателна причина да му се сърди. Малко чудо беше, че още е в къщата му и освен това — в стаята му.

Защо не можеше да ѝ даде това, което иска?

Той изпитваше любовта, за която знаеше, че тя копнее, но не можеше да изрече думите. Би трябвало да е съвсем просто.

Обичам те, Ив Ъпшел.

Те много пъти бяха танцували на върха на езика му. Но сега се изкушаваше много повече, отколкото преди. Само че знаеше защо не може да ги изрече.

Той не заслужаваше да изрече тези думи.

— Наведи се напред, ще ти измия гърба — каза тя с равен тон, сякаш редовно вършеше това за него.

Съпружеско задължение.

Докато ръцете ѝ се стрелкаха по кожата му, напрежението се отцеждаше от мускулите му. Тя гребна вода и я изля върху главата му, като в същото време пазеше очите му с ръка. После изми косата му, масажирайки кожата на главата.

Любовта ѝ го обливаше с всяко докосване. Прошка. Спокойствие.

Изкушението да приеме това беше прекалено силно, за да го понесе. Когато тя коленичи до ваната, за да изтрие гърдите му, той забеляза, че роклята ѝ е мокра. Гърдите ѝ се виждаха ясно под тънката материя, все едно беше гола. Зърната ѝ ясно личаха под муселина. Той посегна и обиколи едното с върха на палеца си.

Устните ѝ се открянаха, тя затаи дъх. Срецна погледа му и той видя собственото си лице отразено в светлите ѝ очи. Стисна зърното ѝ и клепачите ѝ се отпуснаха мечтателно.

— Ив...

— Водата изстива.

Тя стана и се приближи към огъня. Сенките на дългите ѝ крака под роклята накараха слабините му да трепнат.

Той бързо се насапуниса и стана. Водата се стичаше по тялото му в сапунени ручейчета.

— Не ми трябва повече топла вода.

Тя се обърна и остана неподвижна с чайника в ръце. Погледът ѝ се спусна по него и се задържа на члена му.

Точно когато му се струваше, че не може да стане по-твърд.

Излезе от ваната и тръгна към нея.

— Остави чайника, момиче, преди да ощавиш някого.

— Разбира се.

Тя трепна и остави чайника долу. Веждите ѝ се сближиха и брадичката ѝ се разтрепери.

— Какво има?

— Просто... толкова се страхувах за тебе.

Обви ръце около врата му и го целуна. Той беше още мокър от банята, но усети горещите ѝ сълзи по кожата си.

— Аз извърших държавна измяна, Ив. — Обхвана бузите ѝ в дланите си. — Не заслужавам сълзите на една жена.

— Може и така да е. — Тя се опита да се усмихне, но устните ѝ трепереха. — Но имаш моите.

Той я целуна по бузата, вкусвайки солените капки, а после по устните.

— Никога повече няма да те накарам да плачеш, Ив. Обещавам.

Отпусна се на колене пред нея и притисна уста към корема ѝ през муселинената рокля.

— Ако жените получаваха по два пенса всеки път, щом някой мъж обещае това, щяхме да притежаваме Английската банка.

В тона ѝ се промъкна лека острота; тя разроши мократа му коса с върховете на пръстите си.

Той се засмя и прокара ръце нагоре по краката ѝ, като вдигна подгъва на роклята ѝ. Тя замря, когато той спря до триъгълника кестеняви косми между краката ѝ. Той се наведе напред и я целуна там. Тя изпусна дъх през стиснати зъби.

Беше изпълнила съпружеско задължение спрямо него. Той щеше да изпълни задължение на любовник спрямо нея.

Обхвана седалището ѝ и я привлече към себе си.

— Отвори крака.

Зарови лице в твърдите къдрави косми, вдишвайки женското ѝ ухание. Когато я целуна този път, плъзна език между меките ѝ гънки, вкусвайки мускусната ѝ сладост. Ароматът и вкусът ѝ стигнаха до тестисите му и те се свиха в напрегнат възел.

Той накара тялото си да се отпусне. Това беше за Ив.

Започва да я люби с език — полека, намирайки между розовите гънки малката перличка, която щеше да ѝ даде най-много наслада. Засмука я. Обиколи я с върха на езика си.

Тя изпъшка. Затрепери.

Той я разтвори с две ръце и отново я засмука. Членът му туптеше от болезнено желание.

Тя говореше нещо несвързано. Посред полугласните ругатни той чуваше името си — отново и отново.

Коленете ѝ заплашваха да се разтреперят, но той я задържа изправена. Нямаше да ѝ позволи да се измъкне. Не и докато не я умори от наслада.

Пъхна два пръста вътре в нея, продължавайки да я измъчва с уста.

— О, Ник.

Усещаше, че е напрегната. Беше близо. Щипна я леко, само колкото да я прати над ръба.

Цялото ѝ тяло се разтърси, когато вътрешните ѝ стени притиснаха пръстите му. Освобождението ѝ забушува около него. Когато последната контракция отшумя, тя се отпусна в очакващите я ръце, сякаш останала без кости. Той я притисна до гърдите си и обхвана трепкащия ѝ секс с едната си ръка.

Залюля я, докато тя се успокояваше, шепнейки нежни думи на ухото ѝ. Започна леко да масажира секса ѝ.

— Не, стига толкова — замоли се тя, когато върхът на единия му пръст докосна чувствителното ѝ място. — Не мога да понеса това.

— Нека аз да преценя, любов моя — прошепна той и я отнесе в леглото си.

ГЛАВА 32

Кражба на барут.

Спасете страната си от разруха и от справедливия гняв на милостивия ни суверен. Барутът, откраднат миналата нощ от склада, не може да е отишъл далече, защото вятърът е лек.

Голямо възнаграждение, ще бъде дадено на всеки, който направи съществени разкрития пред магистрата.

Арчибалд Сникъринг, ескуайър, помощник на уважаемия Джордж Джеймс Брюър, губернатор

Дигъри Бок не можеше да чете, но знаеше точно какво гласи официалната прокламация. Съдържанието на правителствения афиш се разискваше из целия остров, но никой не беше отишъл да спечели „голямото възнаграждение“. Островитяните подозираха кой може да е бил достатъчно дързък да освободи армията на Негово величество от барута. Подозрения, които се оправдаха, когато „Сюзан Бел“ пристана тежко на кея в края на деня, газейки дълбоко във водата. Беше претоварен със стоки от Америка.

Страхът от ембаргото на колониите вече беше накарал някои да се запасяват, но очевидно имаше сключена сделка. Винаги можеше да се разчита, че лорд Ник ще действа в тяхна полза. Носеха се слухове, че е изчезнал един французин, но никой не се интересуваше особено какво може да се е случило с него. Всеки килер в Бермуда щеше да бъде пълен, когато дойдат зимните бури. Островът беше благодарен.

Никой здравомислещ нямаше да отиде при магистрата.

— Даже и аз няма — измърмори Дигъри в халбата си.

— И аз, дете нямам причина да обичам к'питан Скот.

— Извинете ме, господине, но не чух ли да споменавате Никълъс Скот?

Дендите до Дигъри се наведе към него.

— Кой пита?

— Лейтенант Фортескю Ратбън, в оставка.

Мъжът отмери изящен поклон и поправи напудрената си перука.

Дигъри изплю тлъста хрчка на пода на кръчмата.

— И нещо по-важно — каза Ратбън, като тропна една монета на бара. — Аз съм човекът, който ще ти плати следващото питие.

Дигъри кимна на мъжа да седне. Срещу едно питие би могъл да изтърпи нечия компания, дори на такъв напарфюмиран папагал. Мъжът даде знак да донесат друга халба.

— Сега ми кажи — подхвана той — какво имаш против капитан Скот?

Дигъри сръбна пяната от тъмната бира. Тоя не знае ли, че бирата ще се вкисне, ако я оставиш да седи много?

— Махна ме от екипажа си, това имам против него. И защо, да питам? Само щото обичам бира. — Дигъри отпи нова солидна глътка от бирата. — Махна ме — мене, дете никога нищо не съм му направил. Даже сега не искам нищо да му направя.

Непознатият се засмя. Звукът не беше приятен. На Дигъри му се стори, че му се присмива.

— И как човек като тебе може да навреди на „лорд Ник“?

— Мога да му навредя много. Всички можем.

— Събуди любопитството ми, наистина — каза Ратбън, навеждайки се с тайнствен вид към него. — Като знам колко власт има тук капитан Скот, намирам твърдението ти много съмнително.

— Да не ви пука за моите „търдения“ — изръмжа Дигъри. Подозираше, че „търденията“ са нещо, от което би се интересувал такъв женчо като този до него, и не искаше да си има вземане-даване с такива неестествени работи. — Ама мога да бутна к'питана в плиткото, ако искам, и на всичкото отгоре да си напълня джобовете заради това.

Дигъри погледна многозначително към афиша, който не можеше да прочете, и вдигна рунтава вежда. Мъжът последва погледа му към обявата.

Изглежда, беше заинтересуван. Може би щеше да поръча още една пинта.

Непознатият сниши глас и прошепна:

— Сигурен ли си, че Скот стои зад кражбата на барута?

— Напълно.

— В такъв случай, ако имаш доказателство, че Никълъс Скот е извършил това престъпление, какво те спира да съобщиш и да поискаш наградата?

— А, тука е трудното.

Той нямаше безспорно доказателство срещу капитана; само нещо го подтикваше да говори. Освен това Дигъри не се ползваше с добро име пред съда. Съдията още страдаше от спречкването между Дигъри и прасето на магистрата.

— Обаче нищо не може да се докаже, всичкото доказателство липсва, нали разбирате — каза по-късно той на приятелите си.

Ако трябваше да се избира на кого да повярват — на лорд Ник или на него, Дигъри много добре знаеше чие ухо ще бъде прищипано на стегалката.

Мъжът започваше да проявява неспокойство. Можеше да не му поръча още пиене, ако Дигъри не продължеше да говори. Дигъри гаврътна остатъка от бирата и избърса уста с опакото на дланта си.

— Мога да ида при магистрата, обаче хората на острова обичат к'питана. Господ знае защо! Сега, ако трябва да ида при властите... — Протегна халбата с надежда и мъжът кимна на кръчмаря. Изчака, докато новата пинта стигне в ръцете му, преди да продължи. — Ами сигурно няма да доживея да си похарча „голямото възнаграждение“, нали? Хората ще се вдигнат срещу човек, дето говори против оня, който им докара говеждо за зимата.

— А, да. Вашият капитан Скот е истински Робин Худ — изрече сухо мъжът.

— Никакви качулки не са откраднати^[1] — възрази Дигъри. Ама тоя май е малко прост! — Само барута са взели.

Мъжът вдигна очи нагоре и се смъкна от табуретката. След това изхвърча от кръчмата.

Дигъри вдигна халбата си към афиша.

— Ето ти на, к'питане. Може да си ме махнал от екипажа си, обаче днеска си глътнах две пинти, дето не ми струваха и пени. — Отпи голяма глътка от горчивата тъмна течност и се оригна високо. — Бог да те пази, Никълъс Скот!

Ратбън вървеше по калдъръма. Вече нямаше сребърни катарамии на обувките. Беше ги продал миналата седмица. Всеки ден, прекаран на този проклет остров, му струваше пари, които нямаше.

Фактът, че Никълъс Скот е откраднал кралския барут, беше публична тайна, но той не намираще човек, които да свидетелства против него. Беше се опитал да отиде при магистрата с информацията веднага щом слухът беше стигнал до неговите уши, но без конкретно доказателство никой нямаше да му даде дори малка част от обещаното „голямо възнаграждение“.

Значи трябваше да се върне към началния си план.

Планът му беше изящно прост. Ратбън само трябваше да предаде три истински английски дами на една мадам в Чарлстън и финансовите му притеснения щяха да приключат. Госпожица Марабел се беше съгласила да го вземе за съдружник в бордея си като отплата за доставката на въпросните англичанки.

Както казваше собственичката на „Червената дама“, имала богат тайнствен клиент със специални вкусове. Той бил поклонник на схващанията на маркиз Дьо Сад и планирал да пресъздаде всичките жестоки фантазии на французина върху плътта на три англичанки, които няма да липсват на никого.

Неговите изисквания бяха прости.

Трябва да бъдат девици от добри семейства. Трябва да бъдат англичанки. Трябва да няма кой да ги търси.

И мистериозният джентълмен беше склонен да плати повече от щедро, за да задоволи страстите си.

Сали Мънро вече беше извън обсега на Ратбън, омъжена за оня угодлив Арчибалд Сникъринг, но ако успееше да прати Никълъс Скот в затвора, Ив Ъпшел и Пенелъпи Смайт щяха да останат без закрилник. Две английски дами бяха по-добре от нищо. Щяха да бъдат принудени да отплават с него за Каролина.

Разбира се, жените, принудени да направят нещо, стават трудни за контролиране. Когато им беше подхвърлил като примамка перспективата за брак с богати плантатори, се бяха показали достатъчно склонни, но сега, когато имаха закрилата на Никълъс Скот, това вече не беше интересно за тях. Помисли да приложи сила, но капитан Босток беше казал, че няма да го подкрепи, ако жените не искат да тръгнат с него.

Някак си трябваше да убеди Ив Ъпшел и Пенелъпи Смайт, че искат да тръгнат с него. Седна на една скамейка под сянката на едно мимозово дърво в една градинка на Уотър Стрийт, за да помисли.

Една карета спря на улицата отсреща и въпросните две жени слязоха от нея точно когато в ума му се оформи една брилянтно изпълнима идея.

— Ето, Реджи — дочу госпожица Ъпшел да казва на младия кочияш, докато бъркаше в чантичката си за дребни монети. — Купи си бонбони и ела да ни вземеш в часа за чай, ако обичаш.

Чак до часа за чай?

Щяха да минат часове, преди някой да разбере, че ги няма.

Когато лейтенант Ратбън ги спря на улицата, най-напред Ив само се стресна. Сега обаче сърцето ѝ биеше ускорено. Ратбън знаеше, че Ник стои зад нападението над муниционния склад, и претендираше, че може да го докаже.

— Нали разбирате, като лоялен поданик на короната имам дълг да представя на магистрата доказателствата, които събрах — каза той.

— Какви доказателства?

Ратбън допря пръст до устните си.

— Това е работа за съда, не за вас. Достатъчно е да кажа, че не всички на този остров са в джоба на лорд Ник. Имам трима надеждни свидетели, които са го видели да краде барута, и ще заявят това под клетва.

Трима! Само двама бяха достатъчни за я осъдят на бичуване. Тя вдигна брадичка.

— Никой няма да свидетелства срещу капитан Скот — каза Ив, пожелавайки си да е така.

— Признавам, те се страхуваха да излязат да свидетелстват без моята защита. — Той направи пауза, за да приглади перуката си. — Но благодарение на моята дума ще свидетелстват.

— Всички уважават капитан Скот — каза Пени. — Никой няма да повярва на вашите свидетели.

Надежда трепна в сърцето на Ив.

— Мъж като Скот има толкова врагове, колкото и приятели. Това дръзко престъпление много раздразни губернатора — каза Ратбън. — Те ще повярват на моите свидетели, защото е в техен интерес да се

справят с проблема. Губернатор Брюър трябва бързо да накаже някого за този акт на държавна измяна.

Английският съд бързо повярва на свидетелите срещу нея, а тя беше невинна. Ник беше виновен. Надеждата в сърцето ѝ увехна.

— Помните какво е наказанието за държавна измяна, нали, дами? Колкото и да не ми се иска да говоря за такива ужасни неща, не се съмнявам, че Сейнт Джордж ще бъде претъпкан в деня, когато обесят, влачат и разчекнат на четири Никълъс Скот и целия му нечестив екипаж.

— Екипажът му?

Пенелпи пребледня като пергамент.

Пред очите на Ив се спусна мъгла, но тя се принуди да си поеме дълбоко дъх.

Ратбън кимна.

— Нали не мислите, че Скот е направил това сам? Не, целият му подъл екипаж ще види вътрешностите си как горят.

Пени клюмна, но Ив я хвана за ръката и я задържа.

— Това няма да стане. Островитяните няма да позволят — изрече тя хладно.

— Хмм! Толкова сте наивна, скъпа. Бермудците може да обичат Никълъс Скот сега, но когато осъзнаят, че гневът на нашия крал ще се изсипе върху острова, ще поискат кръвта му — натърти Ратбън. — Някой застъпи ли се за вас, за да не ви бичуват?

Тя поклати глава, не можеше да се довери на гласа си.

— И тук никой няма да попречи да бъде приложен законът. И знаете ли защо?

— Знам едно, което ще ви попречи да ми кажете. — Тя се опита да го заобиколи, но той я хвана за ръката. — Пуснете ме.

— Не и преди да ме изслушате — каза той. — Островитяните ще искат да бъде наказан, защото хората обичат зрелищата. Обесване, влачене и разчекване на цял екипаж е нещо, за което могат да говорят години наред. Ще ги съжаляват на глас, разбира се, но няма да могат да отвърнат поглед. Ще се вкопчват във всеки вик. Ще зяпат омагьосано как се изсипват вътрешности. Хората обичат чуждата мъка. Вие би трябвало да го знаете най-добре.

Тя преглътна надигащата се жлъчка.

— Тук сме на обществено място. Махнете си ръката, или ще викам.

— Ако извикате, ще подпишете смъртната му присъда — обеща той. — Но ако дойдете с мене сега в Каролина — и двете, без суетене, няма да представя моите свидетели.

— Не, няма да дойдем с вас.

Ив трябваше да намери Реджи и каретата. Трябваше бързо да се върнат в Шепнещия хълм. Ник щеше да знае какво да направи.

— Както искате, макар да се съмнявам, че ще изглеждате добре в черно — извика той след тях. — О, почакайте! Не сте му съпруга, така че дори няма да можете да скърбите публично за него. Не че траурът за изменник е здравословна идея.

Ив не спираше. Ратбън тръгна след тях.

— Знам какво си мислите. Смятате да изтичате да го предупредите. — Гласът му изглеждаше странно безплътен. — Бъдете сигурна, че магистратът ще прати войници да го арестуват много преди да събере екипажа си и да вдигне платна. Няма къде да избяга. Няма къде да се скрие. Нито пък екипажът му.

— Екипажът му — Пени спря. — Трябва да заминем с него, Ив.

— Но...

— Няма друг отговор — каза Пен. — Обичам Перегрин. Не мога да го оставя да...

Тя се разтрепери и захлипа в кърпичката си.

Треперейки от ярост, Ив се обърна към Ратбън.

— Блъфирате.

— Може би — допусна той с жестока усмивка. — И може би просто прекарах сутринта с Дигъри Бок, когото вашият капитан неразумно изгони от екипажа си. Той и неговите приятели ще свидетелстват.

Дигъри Бок. Името сякаш беше познато на Ив. Да, трябва да е онзи, когото Ник беше отписал от екипажа заради пианство.

— Звездите са против вашия капитан. Някой ще бъде обвинен за кражбата на барута. Някой ще плати за това. Хората може да обичат вашия „лорд Ник“, но позволете да ви уверя, че заемащите официални постове не харесват хора, кичещи се с титли, които в действителност не заслужават.

— Не мисля, че той има някакви свидетели, Пени — каза Ив, опитвайки се да излъчи повече увереност, отколкото чувстваше.

— Бихте ли заложили живота си на това? — запита Ратбън. — Уверявам ви, че мога да насоча магистрата към Скот, а той е превъзходна мишена. Господин Бок беше доста склонен да говори с мене. — Присви очи към Ив. — Залогът е доста висок, нали?

Прекалено висок.

— Ще дойдем с вас — изригна Ив. — Но знайте — ако получа и половин шанс по пътя до Чарлстън, ще нахраня акулите с вас. Така че не заспивайте дълбоко, лейтенанте.

— Благодаря, госпожице Ъпшел. — Той се сниши в подигравателен поклон. — Който е предупреден, е въоръжен.

[1] Непреводима игра на думи в оригинала. Дигъри схваща „Robin Hood“ като „robbing hoods“ — „крадене на качулки“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Реджи усукваше шапката в ръцете си. О, господи, о, господи. Сега ще отговарям.

— Какво искаш да кажеш с това, че ги гама? — изрева Никълъс Скот.

Разхождаше се напред-назад така усилено, че можеше да пробие дупка в пода.

— Нямаше ги там. Направих точно квото каза госпожица Ив, отскочих до магазина и купих няколко канелени пръчки. После докарах каретата на Уотър Стрийт в тоя час, когато тя ми каза, обаче не ги намерих там. — Реджи пристъпи от крак на крак. — Проверих всички магазини, никой не ги беше видял, даже шапкарката, а ако дамите тръгнат да купуват нещо, винаги купуват шапки.

Капитанът го сграбчи за яката и навря лице в неговото.

— По същество, Реджи.

— Да, същество.

Момъкът въздъхна облекчено, когато лорд Ник го пусна и отново започна да се разхожда. Реджи никога не беше виждал капитана така готов да избухне, както кораб, здраво вързан, за да не го отнесе бурята, се дърпа от швартовете си.

— После отидох до пристана да видя дали приятелите ми са виждали дамите. Казаха, че са ги видели.

Капитанът спря на място и го изгледа свирепо.

— Продължавай.

— Приятелите ми рекоха, че дамите се качили при оня, дето изглежда като денди, обаче май малко късметът го е изоставил. Били много уплашени.

— Кой ферибот?

— Дето плава нагоре, към остров Айърленд и към село Съмърсет.

— Босток държи там кораба си.

— Да, това име ми казаха приятелите ми. Дендите платил на капитана извънредно, за да отплават веднага. Смятал да отплава към колониите с „Морския вълк“, така казал, ако успее да го хване. Щото к'питан Босток щял да отплава днеска.

Никълъс грабна далекогледа си от бюрото и се приближи към най-близкия западен прозорец.

— Виждам една мачта да отплава към слънцето.

— Може ли да е „Морският вълк“?

Всеки, работил достатъчно дълго за Никълъс Скот, нямаше как да не е чул за враждата му с господаря на този кораб с неестествено име. Всеки истински моряк знае, че корабът е жена, не жестоко ръмжащ звяр, и трябва да носи име на жена.

— Намери господин Хигс — заповяда капитан Скот. — Кажи му да събере екипажа. Отплаваме колкото може по-бързо.

— Но, сър — На Реджи му беше странно да прави предложения на хора като капитан Скот, но думите изхвъркнаха от само себе си. — „Сюзан Бел“ вероятно не е приготвен за плаване. Ще трябва вода, храна и...

— Не, няма. Не отиваме далече. — Капитанът отново вдигна далекогледа и го насочи към хоризонта. — Само колкото да хванем това копеле с черните платна.

Корабната камбана звъня, без да спира, почти половин час и екипажът скоро дотича. Дори Дигъри Бок дойде на пристана, надявайки се, че капитанът може да омекне и да му позволи да се върне в екипажа на кораба.

— Колко пинти изпи днес, Бок? — измуча Ник между две заповеди да развият платната на „Сюзан Бел“.

— Само четири — извика Дигъри към палубата. — Или може да бяха единайсет.

Трудно беше да прецени със сигурност.

— Реши кое от двете и ела пак, когато си трезвен — каза Скот, докато моряците прибираха дъската за качване. — Нямам полза от човек, който все е пиян-залян. Свестен моряк си, Бок. Виж дали можеш да станеш и свестен човек и тогава ще говорим. Господин Хигс, вдигнете въжетата!

— Помози бог, капитане — изрече Дигъри полугласно, докато „Сюзан Бел“ се плъзгаше между островчетата в залива.

Капитанът все едно го беше приел отново. Беше само въпрос на време да плава със старите другари. Сега се радваше, че не отиде при магистрата. Прокара мазен ръкав по устата си. — Добра новина като тая има нужда от питие!

Нощта падаше, а „Морският вълк“ още беше извън обсега на Ник. Но точно преди небето да стане като тъмно индиго, той успя да зърне черно платно в далечината. Ако Босток останеше верен на навиците си, щеше да спусне част от платната си заради нощната стража. Ник вдигна още платна.

— Да наредя ли да запалят лампите? — запита Хигс.

Ник поклати отрицателно глава.

— Не искам Босток да разбере, че идваме. Звездите ще ни свършат добра работа. — Вятърът издуваше платната, но корабът се плъзгаше тихо в нощта. Единственият звук беше плисъкът на вълните, разбиващи се о борда. — Иди поспи, Пери. Аз ще застъпя на първа вахта.

— Не знам дали ще мога, сър — каза Перегрин. — Пени е на оня кораб.

— А няма да си й от полза, ако не си отпочинал. Сменете ме след втората камбана, господин Хигс.

Тонът му правеше изреченото заповед.

Ник застана на кърмата, позволявайки на кораба да му говори чрез кормилото, докато екипажът му спеше. Както обикновено, „Сюзан Бел“ го успокояваше. Светът беше обезумял, но тук всичко беше тихо. Съществуваха само вятърът и вълните, и математическият танц на звездите в черното небе.

И тогава внезапно осъзна нечие присъствие. Аромат на лавандула лъхна край него и той веднага разбра кои е.

— Съжалявам, Хана — прошепна Ник. — Обичам я. Трябва да имам Ив. Ако утре той застане на пътя ми, клетва или не, ще го пратя при тебе.

Или може би той самият щеше да иде при мъртвата си съпруга. Двамата с Босток бяха равни. Можеше да стане или едното, или другото. Студен пръст се плъзна по гръбнака му.

Мирисът на лавандула изчезна и той се запита дали от страха за Ив и от умората не си го е въобразил. Шептенето в марселите най-вероятно беше просто вятърът, каза си.

Ив и Пени се разхождаха покрай левия борд в перлената зора. Не си бяха лягали. И не искаха нито миг повече да остават затворени в лишената от въздух каюта.

Пени беше плакала половината нощ, но очите на Ив бяха останали сухи. Сякаш саван беше покрил сърцето ѝ. Никълъс Скот все едно беше вече мъртъв за нея.

Не можеше да изпитва нищо.

— Платно! Платно! — викна един моряк от наблюдателницата на гротмачтата.

— Къде? — викна Адам Босток, слагайки дланите като фуния около устата си.

— Зад кърмата вдясно и се приближава бързо. „Сюзан Бел“ е, сър, лети с всички платна.

Ив подхвана полите си и изтича към десния борд. Опря се на релинга, за да види кораба, който идваше за тях. Вятърът отвя бонето ѝ, но това не я интересуваше.

О, господи! Той дойде.

Мъртвото ѝ сърце трепна и оживя; сълзите, които не беше проляла предната нощ, пареха в очите ѝ.

— Капитан Босток, какво възнамерявате да направите? — Лейтенант Ратбън дотича разтревожен. — Можете да им избягате, нали?

Босток погледна през далекогледа си към приближаващия се кораб.

— Мога да вдигна всички платна, но „Сюзан Бел“ все пак ще ни догони. Натоварени сме догоре, а те газят плитко във водата. Най-добре да спрем и да видим какво иска старият ни приятел Никълъс.

— Длъжен сте да защитавате пътниците си.

— Доброволните си пътници — съгласи се Босток с многозначителен поглед към Ив и Пени. — Доброволно ли пътувате, дами?

Ратбън ги изглежда убийствено. Още държеше съдбата на Ник в гнусните си ръце.

Сърцето на Ив отново изстина.

— Да, доброволно — изсъска тя. — Нали, Пени?

Пени кимна с нещастен вид.

— Ето, виждате — каза Ратбън.

— Повече, отколкото бих желал да виждам — отвърна хладно капитан Босток. — Какво става тук?

— Нищо, което да ви засяга. Просто ни откарайте в Чарлстън и ще си получите заплащането. — Ратбън изкриви лице в гримаса и нерешително добави: — С добавка заради това леко усложнение.

Адам Босток се засмя.

— Не познавате достатъчно Никълъс Скот, ако го смятате само за леко усложнение.

Точно тогава над водата отекна гръм и един деветфунтов снаряд профуча покрай „Морския вълк“, за да плесне в океана на сто фута от носа.

— Този луд стреля по кораба ви!

— Не, той сигнализира да спра и да преговаряме. — Босток хвърли яростен поглед към „Сюзан Бел“. — Ако Ник искаше да улучи кораба ми, щеше да го направи. Няма да стреля. Обеща на... — Капитанът на „Морския вълк“ замълча насред изречението и замислено погледна към Ив. — Не иска да изложи на опасност... някого, когото има намерение да върне на Дяволския остров.

— Това е шансът ви — каза тихо Ратбън. — Мразите този човек. Виждал съм, че е така. Стреляйте по него. Пратете го назад към Бермуда.

Втори снаряд изсвири над главите им и цопна, без да нанесе щети, във вълните през „Морския вълк“. Но този път изстрелът беше по-близо.

— Проклет да е! — каза Босток. — Колкото и да ме изкушава предложението ви, Ратбън, и аз съм дал обещание на един човек.

Адам Босток даде нареждания на екипажа си и няколко моряци се закатериха по вантите, за да свият платната. Ратбън се отдалечи, ругаейки, но нищо, което можеше да каже не беше в състояние да убеди Босток да не спре кораба си. Ив се върна при релинга, за да се впие поглед в кораба на Ник.

Виждаше го, застанал на носа. Още не можеше ясно да види лицето му. Не искаше да го гледа, когато се наложи да му каже, че не може да се върне с него. Буйната радост, която беше изпитала, щом видя, че той идва за нея, изчезна, когато осъзна, че това не може да промени нищо. Ратбън все още можеше да направи така, че Ник да бъде обвинен в държавна измяна, а Ив не можеше да допусне да стане така.

„Сюзан Бел“ се приближи колкото дължината на една лодка до борда на „Морския вълк“.

— Никълъс Скот! — изрева Босток. — Защо стреляш по кораба ми?

— Дай разрешение да дойда на борда и ще обсъдим това — викна Ник в отговор.

Разрешението беше дадено и екипажът на „Морския вълк“ се зае да прокарва въже през система от скрипци, привързани към гротмачтата. Закрепиха въжето за друго, по-тънко, вързано за арбалетна стрела. Босток се прицели и прикова стрелата към гротмачтата на „Сюзан Бел“.

Никълъс слезе от носа на кораба и издърпа стрелата от мачтата. Изпъна добре въжето и се качи на перилото.

Сърцето на Ив замря. Застанал на тясната дъска, с набъбнали мускули на ръцете, той беше великолепен. Когато скочи във въздуха с вик „Сега!“ стомахът ѝ се обърна. Но вместо да падне във водата, той се издигна във въздуха. Екипажът на Босток дръпна въжето и Ник прелетя пространството между двата кораба.

Щом се озова над „Морския вълк“, пусна въжето и тупна на палубата с изтърколване. Ив изтича към него и той я сграбчи в прегръдките си.

Обхвана с длани лицето ѝ и я целуна силно. После се отдръпна и изрече една дума, която обаче беше достатъчна, за да разбие сърцето ѝ.

— Защо?

— Аз ще ви кажа защо — намеси се Ратбън. — Защото иска да бъде съпруга на почтен мъж, лоялен на короната, ето затова. Не е ли така, госпожице Ъпшел?

В думите му се криеше заплаха.

Ник също я чу.

Може би нямаше да я кара да каже, че не го иска. Може би щеше да разбере, че го прави заради него, и щеше да я пусне. Гърдите я боляха, едва си поемаше дъх. Устата ѝ не можеше да изрече думите, с които да се сбогува завинаги с него.

Удивително, но Ник ѝ се усмихна.

— Всичко ще бъде наред, любов моя. Довери ми се. — Тогава лицето му стана каменно и той се обърна към Ратбън. — Да разбирам ли, че ме обвинявате, че съм нещо по-малко от лоялен?

— Предател е по-точната дума.

Ник извади сабята от ножницата си.

— Колкото и да не ми се иска да оцапам цялата ти палуба с кръв, Адам, не мога да оставя това оскърбление без отговор.

— Бих бил разочарован, ако го оставиш.

Босток скръсти ръце на гърдите си.

— Така да бъде бог да се смили над предателската ви душа — каза Ратбън, докато сабята му излизаше от ножницата с метално дрънчене. — Защото аз няма да имам никаква милост.

ГЛАВА 34

— Предупредих ви вече, Скот. Майстор съм на фехтовката. Ратбън зае позиция, балансирайки на пети.

Преди време Ник не беше обърнал внимание на тези изявления заради превземките му. Сега разбираше, че Ратбън е като рибата скорпион — крие хищническата си природа зад хитра маскировка.

— Несъмнено оставяте широка следа сред изнежените си приятелчета в лондонските кафенета — каза Ник, опитвайки се да накара уверения поглед на Ратбън да потрепне. — Тук няма посредници. Няма правила.

— Точно както ми харесва.

Ник видя удара в очите на мъжа, преди ръката му да помръдне, но въпреки това противникът му се оказа по-бърз, отколкото беше очаквал. Посрещна острието на Ратбън с ръба на своето, но избягна режещия удар на косъм.

Ратбън се усмихна. Изражението му не беше приятно.

— Значи няма дуел. Няма нужда от секунданти.

Сабята му блесна откъм лявата страна на Ник, опитвайки защитата му.

— Малко бавничко тук — каза дендито. — Какво ще кажеш за това?

Направи висок финт, после удари ниско. Ник отскочи назад, но върхът на сабята на Ратбън го перна през гърдите и раздра бялата му риза. Червено петънце се процеди през плата.

Ив ахна.

— Момичето ви вече се безпокои за вас, Скот.

Не гледай надолу. Не отвръщай поглед. Даже не бива да мислиш за нея, заповяда си той. Усети лепкава струйка по кожата си, но нямаше болка. Тя щеше да дойде по-късно.

— Само драскотина.

— Нямам търпение да ви покажа цвета на кръвта ви, капитане — изрече Ратбън с подигравателен тон.

— По-скоро ще видите цвета на ада — отвърна Никълъс и се метна в мълниеносна атака.

Светът се разпадна на несвързани частици. Сблъсък на остриета. Отблъснат удар, насочен към рамото. Завъртащите се поли на жакета на Ратбън. Ник чуваше как моряците наоколо реват, но гласовете бяха заглушени и неясни под силното туптене на кръвта в ушите му.

— Четири на едно за контето! — извика някой предприемчив горе на бака.

Битката се водеше около гротмачтата. Тълпата се мъчеше да стои достатъчно далече от блестящата дъга на остриетата и същевременно да си осигури най-доброто място за наблюдение. Ник започна да отблъсква противника си към кърмата.

Ръката, с която държеше сабята, започваше да се уморява, беше получил дребни рани на няколко места. Ратбън изглеждаше задъхан, но Ник още не го беше улучил дори веднъж.

— Почти свършихме — каза Ратбън с леко изпъшкване. — Ще бъде облекчение да приключим, нали? И не можете да отречете, че съм по-добър край за вас, отколкото заслужава един изменник.

Ник реши да не си хаби думите, за да му отговаря, но мъжът имаше право. Онова, което беше направил в склада, беше акт на държавна измяна. А чистата смърт беше по-добра от обесване, влачене и разчекване на четири.

— Ник, не го слушай!

Гласът на Ив прониза ухото му.

Свеж вятър изду платната на Ник. Още не беше готов за смърт — за никакъв вид смърт.

— Не — изръмжа той и съчета думата със смилещ кости удар, който Ратбън едва успя да парира. — Не, не, не!

Нямаше изтънченост. Нямаше стратегия. Само гняв, груба сила и решимост да убие, не да бъде убит — само това го тласкаше напред. Ник започна да отблъсква върховния фехтовач през палубата към релинга. И тогава с удар, който изглеждаше като чист късмет, изби сабята от ръката на Ратбън. Тя се преметна през релинга и се обърна с върха нагоре, преди да потъне във вълните с едва доловим плясък. Ник опря върха на сабята си в гърдите на Ратбън. Малка червена точка цъфна около острието.

Ободрителни викове се надигнаха откъм екипажа, притиснал се до релинга на „Сюзан Бел“, плаващ неотстъпно до „Морския вълк“.

Но Ник не гледаше никъде другаде, освен в изплашените очи на мъжа, чийто живот държеше на върха на острието си.

— Хайде — каза Ратбън, откъсвайки копчетата на ризата си, за да оголи гърдите си. — Но чуйте всички. Аз умирам като лоялен поданик на короната, а този мъж си остава изменник.

Проклет да е — имаше право.

— Босток — извика Никълъс, — ако пощадя живота му, ще го задържиш ли, докато се върна на „Сюзан Бел“ с госпожица Тъпшел и госпожица Смайт?

— Ако това искаш — каза Босток. — Но някога имах куче със същия поглед и проклетото същество едва не ми отхапа ръката. Съветвам те да го убиеш.

— Денят, в който ще послушам съвета ти, Адам, е денят, когато обърна петалата.

Ив си пое дъх на пресекулки. Сърцето й започваше да бие побавно. Всичко свърши и Ник беше в безопасност.

— Няма да ви убия, Ратбън. Не и докато не ви видя отново.

Никълъс дръпна върха на сабята си и се обърна, за да се отдалечи от смъртта, по-близо до живота с Ив.

Тогавя Ив изведнъж с ужас видя как Ратбън посяга към ножа в ботуша си и с изръмжаване се хвърля към незащитения гръб на Ник.

Тя изкрещя името му.

Ник се извърна мълниеносно и заби сабята си в корема на Ратбън, докато дръжката почти не се скри. Ратбън отвори уста и премига няколко пъти, преди коленете му да се огънат и да падне, гърчейки се, на палубата.

Ив изтича към Никълъс и обвини ръце около врата му.

— Ох, Ник, помислих, че ще те докопа.

— Имай малко вяра, жено. — Целуна я силно. — Само ти можеш да ме докопаш.

— Май го видя по-рано, отколкото очакваше, Ник. Занесете го долу — заповяда Босток, сочейки към Ратбън.

— Хирургът не може да спаси човек с такава рана в корема, но поне кръвта му няма да изтече на палубата ми.

— Ще имаме нужда от лодката ти — каза Ник. — Не мога да искам от дамите да се качат на „Сюзан Бел“ по същия начин, по който дойдох на твоя кораб.

— Така е — отвърна Босток. — Пригответе лодката за спускане.

— Адам, задължен съм ти — каза Ник, след като настани Пени и Ив в лодката, която екипажът на „Морския вълк“ приготвяше за спускане. Ив видя как той подава ръка на стария си враг. — Радвам се, че не трябваше да те убивам днес.

— И аз тебе. — Босток даде знак да спускат лодката.

— Следващия път, когато ограбваш склад, викни ме да помагам. Симпатизирам на каузата на американците.

— Не го направих заради американците — каза Ник, поклащайки глава. — Направих го заради Дяволския остров.

Щом стигнаха на палубата на „Сюзан Бел“, Перегрин Хигс остави кормилото на господин Тейтъм и изтича да грабне Пени в прегръдките си.

— Пени, мислех, че съм те загубил.

— Никога — каза тя.

Той я завъртя няколко пъти, преди да я пусне да стъпи и да плени устата ѝ с целувка, която накара екипажа да започне да се обзалага кои от двамата пръв ще припадне от липса на въздух.

Пени и Перегрин още бяха на крака, когато Пери освободи устата ѝ, но двамата дишаха тежко.

— Капитане, ще ни ожените ли?

Сякаш Хигс се страхуваше, че Пени ще изчезне, ако отмести поглед от нея.

— Не мислиш ли, че трябва първо да попиташ дамата? — запита Ник със смях.

— Не е необходимо, капитане — каза Пени. — Перегрин вече знае какво има в сърцето ми.

— Да, Хигс, ще ви оженя.

— Не — намеси се Ив. — Никого няма да жениш, докато не се погрижи за раните ти. Кървиш от десет места, капе навсякъде по...

Той я целуна, за да я накара да замълчи.

— Да, момиче. Ще бъда доволен най-напред да се погрижиш за мене.

Тя го поведе към каютата му посред приветствени викове. „Сюзан Бел“ се наклони рязко и Ив разбра, че завива. Господин Хигс насочваше бушприта към дома.

— Да ти помогна да свалиш тази риза — каза тя веднага щом Никълъс затвори вратата зад нея.

— Да, момиче, ще има време за това и ще постигнеш своето, както май винаги го постигаш, но не и преди да съм казал каквото имам да казвам.

Ник се отпусна на едно коляно.

— Обичам те, Ив — изрече той просто.

Ръката ѝ се стрелна към сърцето.

— Опитвах се да не е така. Ти заслужаваш нещо много повече.

— Не, аз...

— Ще ми позволиш ли да довърша? Планирал съм всичко, нали разбираш.

Тя преглътна една усмивка. Сърцето ѝ можеше да изскочи от гърдите заради любовта и към този мъж.

— О, и кога си имал време да го направиш?

— Снощи, докато те гонех през морето — каза той. — Но само почакай един миг, докато довърша, после можеш да казваш каквото искаш.

— Добре.

Той ѝ хвърли поглед изпод вдигнати вежди.

— Докъде бях стигнал?

— Мисля, че казваше, че заслужавам много повече.

— О, точно така. Заслужаваш много повече. Не мога да обещаая, че винаги ще съм от добрата страна на закона. И не мога да обещаая, че няма да бъда в морето повече, отколкото у дома. И двамата знаем, че нямам никаква дарба за съпруг.

— Правиш го толкова желано, как може да устои едно момиче? — изрече тя, извъртайки очи нагоре.

— Не чакаш. — Той я накара да седне на коляното му и положи пръст на устните ѝ. — Но винаги ще се отнасям към тебе като към дама, каквато си. И обещавам, че ще те обичам до деня, когато умра. Омъжи се за мене, Ив Ъпшел.

Тя обхвана бузите му с длани и го целуна — дълго и силно.

— Сега мога ли да кажа нещо?

Той кимна.

— Да — каза тя просто.

Целуна го и се отдръпна, вглеждайки се в лицето му.

— Само това ли имаш да кажеш? — запита той.

— На друг отговор ли се надяваше?

— Не, но...

Тя покри устните му с върховете на пръстите си.

— В такъв случай ме изслушай сега. Обичам те, Никълъс Скот. И каквото и да ни готви бъдещето, никога няма да позная по-голяма радост от това, да бъда обичана от тебе. Моят съпруг. Моят живот. Моят господар на Дяволския остров.

Издание:

Автор: Кони Мейсън

Заглавие: Господарят на Дяволския остров

Преводач: Славянка Мундрова

Година на превод: 2015 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД — София

Редактор: Правда Панова

Коректор: Христина Владимирова

ISBN: 978-958-455-082-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12830>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.